

Джоана Линдзи



Диво
Предизвикателство

ДЖОАНА ЛИНДЗИ
ДИВО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

Превод: Fantastique

chitanka.info

Джесика Блеър е пламенна млада красавица, въввлечена в страстен конфликт с Чейс Самърс — един арогантен западняк, заклел се никога да не се влюбва. През далечната 1876 година в дивия Уайоминг, един ден тя случайно дочува отказа му да се ожени за нея и се заклева да направи всичко по силите си, за да го накара да страда. Но с Чейс Самърс шега не бива. Нищо, че красивата Джеси може да се справи с всеки мъж в околността и да управлява ранчото, след като измамници убиват баща ѝ. Чейс Самърс я докарва до яростно безсилие. В своята невинност тя не разбира, колко силно я желае той. Красотата ѝ го обсебва, арогантността ѝ го вбесява, тя го предизвиква и измъчва... докато страстта му не избухва с пълна сила. Сякаш нищо не може да смекчи упоритото сърце на Джеси... освен укротяването на мъжката му гордост.

Никоя жена не е успяла да подчини Чейс Самърс. Но когато съдбата го изпраща на другия край на света, той осъзнава, колко празен е бил живота му без нея. А момичето, което се е превърнало в жена в обятията му, най-накрая разбира, че съдбата ѝ е предопределена от сърцето ѝ.

ПРОЛОГ

1863 Уайоминг

Томас Блеър спря коня си на хълма, за да огледа сгушеното между хвойна и борове ранчо. Очите му заблестяха от гордост. Къщата бе направена от трупи и имаше само три стаи, но щеше да устои на зимните виелици. Рейчъл твърдеше, че няма нищо против грубия дом, в който я бе довел. В крайна сметка, бяха поставили основите му само преди две години. Имаше достатъчно време да построи за нея голяма къща, такава, с която да се гордее.

Колко търпелива бе младата му съпруга. И как я обожаваше. Тя беше възплъщение на доброта, красота и целомъдрие. Благодарение на Рейчъл и ранчото, за което бе сигурен, че ще процъфти, Томас имаше всичко, което би могъл да иска от живота. Е... не съвсем. Все още стоеше въпроса със сина, от който една дъщеря и два спонтанни аборта го бяха лишили. Но той не винеше Рейчъл. Тя бе опитвала търпеливо всеки път. Той негодуваше, че Джесика не бе сина, за който бе мечтал, особено след като я бе мислил за момче през цялата първа седмица от живота ѝ. Дори я беше кръстил Кенет, Кенет Джеси Блеър. Тъй като не бяха успели да открият доктора, вдовицата Джонсън помагаше при раждането. А тя бе твърде уплашена от Томас, за да му каже истината, след като бе решил, че детето ще е момче. Рейчъл, едва не бе умряла при раждането и бе толкова слаба, че едва хранеше бебето, така че, тя също смяташе, че го е дарила със син.

Беше шок и за двамата, когато госпожа Джонсън не можеше повече да се справя със ситуацията и призна истината. Колко разочарован се почувства! Не искаше да погледне бебето никога повече. И никога не показва топло чувство към нея. Не можа да ѝ прости, че е момиче.

Това се случи преди осем години в Сейнт Луис. Томас се бе оженил за Рейчъл предната година и тя го убеди да се установят там. Заради нея, той се бе отказал от планините и плановете си за Запада,

където бе прекарал по-голямата част от живота си като трапер и разузнавайки разнасяше доставки до безбройните фортове.

Сейнт Луис беше твърде цивилизован, твърде ограничаващ за човек, свикнал с величието на Скалистите планини и невероятното спокойствие на равнините. Но той изостави това за шест години, управлявайки магазина, който родителите на Рейчъл ѝ бяха завещали. Шест години той снабдяваше заселниците, които се отправяха на Запад. Към неговия Запад, с неговите обширни, неограничени простори. Когато откриха злато на територията на Колорадо и Орегон, му хрумна идеята да снабдява с говеждо миньорските лагери и градчета, разпръснати навсякъде из земите, които той така добре познаваше.

Ако Рейчъл не го бе окуражила, той можеше и да се откаже от идеята. Тя не бе изпадала в затруднение, никога не бе спала на открито, но го обичаше и знаеше, че е нещастен в града. Въпреки, че не ѝ харесваше, се съгласи да продадат магазина и да изчака годината, която му отне да положи основите на ранчото, да събере дивите бичета от Тексас, да купи източни породисти говеда за кръстосване и да построи къщата. Най-сетне, той доведе Рейчъл и ѝ позволи да кръсти ранчото Роки Вали.

Единственото желание на съпругата му, преди да започнат съвсем чуждия за тях живот беше, да дадат на дъщеря им образованието, което би получила, ако бяха останали в Сейнт Луис. Искаше да оставят Джесика в частния пансион за млади дами, който тя посещаваше, откакто бе навършила пет. Томас охотно се съгласи, без всъщност да го е грижа, дали някога отново ще види дъщеря си.

Дъщеря му се представяше, като К. Джесика Блеър. Джесика, както Рейчъл я наричаше, караше всеки, който не бе виждал името ѝ написано, да мисли, че К не е инициал, а името Кей. Името Кенет въобще не подходеше на подобното на кукла създаване, в което тя се беше превърнала. С гарвановочерната си коса и тюркоазни очи, тя беше пълно копие на Томас и това постоянно му напомняше, колко много копнее за син.

Но всичко това щеше да се промени. Рейчъл отново бе бременна и след като най-трудната част от установяването на новото място бе преминала, той можеше да ѝ отделя повече време. Говедата му бяха преживели две зими и се бяха умножили. Така първото му пътуване до

Вирджиния Сити, където продаде всяка глава на два пъти по-висока цена от това, което би могъл да вземе в Сейнт Луис, бе преминало успешно. Сега беше у дома, много по-рано, отколкото бе казал на Рейчъл да го очаква, нетърпелив да сподели успеха си с нея. Всъщност, толкова нетърпелив, че остави тримата мъже, които го придружаваха във форт Ларами.

Искаше да изненада Рейчъл, да я зарадва с успеха си, да прави любов с нея през целия ден, без да ги прекъсват. Нямаше го почти месец. Колко много му липсваше!

Томас пое надолу по хълма, представяйки си изненадата и радостта изписана на лицето на Рейчъл, когато го видеше. Нямаше никой отвън. Томас бе оставил Уил Фенгъл и стария му приятел Джеб Харт, да наглеждат ранчото и те трябваше да са в територията на шошоните със стадото по това време на деня. Мелезката шошони, която той наричаше Кейт, сигурно бе заета в кухнята.

Салонът бе празен. Разнасяше се апетитен аромат на печени ябълки и канела от кухнята и той видя ябълков пай на кухненската маса, но Кейт я нямаше. Беше толкова тихо и реши, че Рейчъл спи в голямото легло, което бяха донесли от Сейнт Луис. Остави оръжията си при входната врата, за да не му пречат и бавно и тихо отвори вратата на спалнята си, надявайки се да не събуди прекрасната си златокоса съпруга.

Но тя не спеше. Гледката, която се разкри пред Томас бе толкова невероятна, че той остана, замръзнал на вратата. Това, което видя, разби всичките му мечти. Съпругата му правеше любов с Уил Фенгъл. Краката ѝ бяха под него, а ръцете ѝ го обгръщаха. За щастие лицето ѝ беше скрито под Уил.

— Спокойно жено — дълбокия глас на Уил рикошира в стените, когато устните му превзеха нейните — Няма нужда да бързаме. Господи, зажадняла си за това, нали?

Дълбок звук се надигна от Томас. Нисък тътен, който прерасна в диво ръмжене, толкова смразяващо, че прекрати всякакви действия в леглото.

— Ще ви убия! Ще ви убия и двамата!

Уил Фенгъл изскочи от леглото и грабна разпръснатите си дрехи от пода. Виждайки празната рамка на вратата, той разбра, че Томас Блеър е отишъл за оръжията си. Разбра, че скоро щеше да е мъртъв.

— Няма нужда да бягаме, Уил. Той просто трябва да види, че...

— Ти луда ли си, жено?! — изплака Уил. — Той първо ще стреля, а после ще гледа. Ти остани да обясняваш, ако искаш да умреш, но аз изчезвам! — преди дори да е довършил, той скочи през отворения прозорец.

Въпреки червената мъгла, която го заслепяваше, Томас най-накрая се върна в спалнята. Незабавно изстреля два куршума с пушката. Когато мъглата се проясни, той видя, че леглото е празно. Както и стаята. Чу галопиращи коне и излезе. Изпразни оръжието по голия гръб на Уил Фенгъл. Последният куршум пропусна целта, като останалите.

— Рейчъл! — изрева Томас, докато презареждаше оръжието. — Ти няма да си такава късметлийка, като него! Рейчъл! — той огледа двора и отново къщата. Тогава побягна към конюшните. — Не можеш да се скриеш от мен, Рейчъл!

Нямаше я и там. Колкото повече търсеше, толкова повече се разяряваше. Хладнокръвно и без капка колебание, той застреля двата коня в конюшните, а след това отиде пред къщата и застреля собствения си жребец.

— Да видим, дали ще можеш да избягаш сега, Рейчъл! — крещеше той към небето и гласът му ечеше из цялата долина. — Никога няма да се измъкнеш от тук без кон! Чу ли ме, курво! Ще умреш от ръката ми, или на пасището, но за мен вече си мъртва!

Тогава влезе обратно в къщата и се напи до безпаметност. Когато долнопробното питие оказа ефект, гнева му премина в душевна болка и след това отново в гняв. На всяка минута той ставаше и поглеждаше през прозореца, за да види, дали ще зърне жена си някъде. Докато се напиваше все повече и повече, си помисли, че най-накрая разбира индианските походи за отмъщение. Шайените и сиуксите, с които бе търгуval и се бе сприятелил, понякога живееха за отмъщение и умираха за него. Не спираха за почивка, докато не се почувстваха изтощени до смърт. Вече разбираше това. Пиян го схващаше бавно, но все пак го разбираше.

Когато Джеб се върна късно същия следобед и поиска да знае, кой е убил конете и там ли са жените, Томас не обясни. С насочено оръжие, той настоя Джеб да язди до форт Ларами, за да пресрещне мъжете на Томас и да ги отпрати за около седмица. Джеб също искаше

да стои настрана. Томас му хвърли златото, което бе получил от стадото, без да се интересува от нищо друго, освен уединението си.

Джеб нямаше намерение да спори с пиян мъж, особено когато е с оръжие в ръка. Познаваше Томас Блеър от почти тридесет години и никога не бе мислил, че жените могат да бъдат в опасност с него. Затова замина.

Томас чакаше и се напиваше все повече. В един момент се сети за Кейт и се зачуди, къде е изчезнала, но не обърна много внимание. Никога не се бе замислял много за индианското момиче. Тя беше дъщеря на стария Френчи и индианка шошони. Баща ѝ бе помолил Томас да се погрижи за нея, ако нещо се случи с него. Така и стана и Томас намери момичето в депото за доставки във форта, да протитуира за войниците. Така той я взе и всичко се нареди. Кейт бе благодарна за дома, а Рейчъл имаше нужда от помощта, която девойката можеше да ѝ окаже.

Томас не мислеше много за Кейт и дори никога не бе забелязвал изпълнените с копнеж и надежда погледи, които тя отправяше към него. Никога не бе обръщал внимание на това, което се виждаше в очите ѝ. Неговите винаги бяха насочени към Рейчъл, дори след всички тези години.

Той чакаше и чакаше. Тя влезе в къщата точно, когато слънцето залязваше и Томас ѝ се нахвърли, още преди да може да изрече ѝ дума. Ударите се сипеха един след друг и той сякаш нямаше намерение да спре. Крещеше и не ѝ даваше шанс да отговори на обвиненията, които ѝ отправяше с всеки удар. След време тя така или иначе не можеше да отговори, тъй като езика ѝ бе прерязан, а челюстта счупена. Два пръста и лявата ѝ ръка бяха счупени при опитите ѝ да отблъсква ударите. Очите ѝ бяха замъглени и бързо се подуваха. Когато се стовари на пода, той продължи да я рита с крака. Преди да спре, ѝ счупи ребро. Когато той изведнъж престана, тя не разбра защо го е направил.

— Махай се! — чу тя, след мъчителното мълчание. — Ако оживееш, не искам никога повече да те виждам. Ако ли не, ще те погребя прилично. Но се махай, преди да съм довършил това, което започнах.

Любопитството на Джеб го надви и той се върна в ранчото същата вечер. Нещо го човъркаше отвътре. Намери Рейчъл на върха на северния хълм, който оформяше малката долина. Дотам бе успяла да стигне, преди да изгуби съзнание. Джеб научи чак по-късно, какво ѝ се беше случило и защо. В момента знаеше само, че ако не ѝ помогне, ще умре, а най-близкия доктор беше на два дни езда от тук.

ГЛАВА 1

1873 Уайоминг

Блу Паркър я видя да се задава от мила разстояние. Яздеше в тръс огромния петнист кон, с който се бе завърнала у дома миналата година. Това бе най-своенравното животно, което някога бе виждал. Но Джесика Блеър също не му отстъпваше. О, невинаги. Понякога тя бе най-сладката дама, един добросърдечен ангел. Тя умееше да предизвика покровителствените мъжки инстинкти и да превзема сърцата им.

Сърцето на Блу бе изгубено в мига, в който тя за пръв му подари топла усмивка, заслепявайки го с белите си зъби. Преди две години той бе дошъл да работи за баща ѝ, като допълнителна работна ръка за есенното събиране на говедата. Той остана и след като събирането приключи, и опозна Джеси добре, докато работеше близо до нея. Обичаше я, но понякога я и мразеше, когато — освен с него — се сближаваше и с всички останали, или се караше с баща си и след това си го изкарваше на първия, изпречил се на пътя ѝ. Тогава изглеждаше зловещо, макар че Блу се съмняваше някога да е било умишлено. Огорчението понякога я караше да избухва, това бе всичко. Животът ѝ бе труден. Той искаше да го направи по-лесен за нея, но когато събра кураж, за да поиска ръката ѝ, тя помисли, че се шегува.

Джеси приближи и когато забеляза Блу, му помахаша. Той затаи дъх, надявайки се тя да спре. Виждаше я толкова рядко напоследък. Откакто баща ѝ почина, тя спря да работи на пасището. До миналата седмица, когато те пристигнаха. Блу никога не я бе виждал толкова бясна. Тя изхвърча навън и почти уби коня си, пришпорвайки го бясно.

Джеси спря, наведе се напред и облегна ръце в предната част на седлото. Усмихна се леко на Блу.

— Джеб е забелязал вчера няколко недамгосани говеда при реката южно от тук. Какво ще кажеш да ми помогнеш с тях, Блу?

Тя знаеше, какъв ще е отговора му и когато той кимна и лицето му се озари от радост, усмивката ѝ стана по-широка. Днес се

чувстваше безразсъдна. Беше подминала няколко работника по пътя си, но не помоли за помощта им, защото искаше да намери Блу.

Тя дръзко го предизвика:

— Ще се състезаваме до там и ако победя, ще ми дължиш целувка.

— Дадено, момиче!

Рекичката бе само на няколко мили. Разбира се, Джеси победи. Дори дорестия му жребец да беше добър, колкото Блекстар, Блу нямаше да му позволи да победи.

Джеси бе дала в надпреварата всичко от себе си, освобождавайки част от напрежението, което се бе насъбрало в нея на стегнат възел. Задъхана, тя слезе от коня и падна смеейки се във високата трева до речното корито. Блу беше там миг по-късно, за да се издължи с целувката. Дълг, който не би могъл да го направи по-щастлив.

Това искаше Джеси през цялото време. Това и още нещо, повтаряше си тя непокорно. Целувката на Блу беше приятна, но тя знаеше, че ще е, защото вече я беше целувал веднъж през пролетта и ѝ бе харесало. Това бе първата ѝ целувка. Тя знаеше, че и други мъже биха имали желание да я целунат, но тя бе дъщерята на господаря и се страхуваха от горещия ѝ темперамент и неговия гняв. И така никой от тях не се бе осмелил. Освен Блу. А тя нямаше нищо против.

Той изглеждаше добре, със златиста коса и силно изразителни кафяви очи, които ѝ казваха, колко много я харесва. Много мъже я гледаха по този начин, въпреки, че женствеността ѝ беше скрита под мъжките дрехи, които баща ѝ настояваше да носи.

Баща ѝ. Настроението ѝ се развали при мисълта за него.

Само преди месеци, тя бе паднала духом заради това, че се почувства сама на света. Сега вече не беше сама и мразеше това дори повече. Какво бе подтикнало баща ѝ да напише писмото, което ги бе довело в ранчото? Беше го прочела и позна почерка на баща си. Но защо го бе направил?

Томас Блеър бе извършил немислимото, молейки за помощ човека, когото бе мразил най-много! Не познаваше ли Джеси тази ненавист от десет години? Не се ли беше научила и тя да мрази, заради неговата омраза?

Но баща ѝ беше написал това писмо. След това бе починал и то беше изпратено, според волята му. После те дойдоха и сложиха край на

новооткритата свобода на Джеси. Тя не можеше да направи нищо, след като баща ѝ се бе разпоредил.

Това беше напълно нелепо! Джеси нямаше нужда от пазачи. Все пак баща ѝ се бе уверил, че тя ще може да се грижи сама за себе си. Беше се научила да ловува, да язди и да стреля по-добре от повечето мъже! Беше научила всичко за ранчото и можеше — всъщност управляваше ранчото точно толкова добре, колкото и баща ѝ го бе правил.

Блу бе седнал малко настрана, знаейки, че тя има нужда да помисли. Тя си спомняше първите осем години от живота си, преди баща ѝ да я отведе от пансиона и да я прибере в ранчото. Принуди я да разбере истината за майка си, но, въпреки това, тя все още го обичаше. Вероятно никога не бе спряла да го обича, дори и когато го мразеше. Не скърбеше ли дълбоко, когато той умря? Не бе ли искала да убие мъжа, който го застреля? Но все пак бе осъзнала, че смъртта му означаваше нейната свобода. Не беше този начина, по който се бе надявала да я спечели, но въпреки всичко бе получила шанс да бъде себе си, а не това, в което Томас Блеър я беше превърнал. А сега свободата отново ѝ беше отнета.

Трябваше да признае пред себе си, че това, което винаги бе искала, бе да остави желанията си на второ място и да ги шокира, като им покаже това, което Томас бе направил от нея. Искаше Тя да се чувства виновна, да вярва, че Джесика е дива и неморална. Накрая бе скрила всички красиви рокли, които току-що бе докарала у дома, всички парфюми, панделки и бижута, които най-накрая бе способна да си купи. Потърси Блу, за да прави любов с него, така че тя да разбере и да се шокира.

Мисълта за това я върна към Блу. Той се бе промъкнал по-близо и когато тя се обърна към него, я целуна отново, този път настоятелно. Синята ѝ памучна риза изглежда се отвори от само себе си докато се целуваха и тя усети ръцете му по гърдите си. Трябваше ли да го спре?

Звукът от прочистване на нечие гърло спаси Джеси от нуждата да спре Блу. Беше благодарна, но осъзнаваше, как изглежда това в очите на работника, който се приближаваше. Молеше се да е Джеб, който би я разбрал.

Тя предпазливо надзърна през рамото на Блу и почувства, как топлина облива лицето ѝ. Беше непознат мъж на красив светлокафяв

кон. Мъжът гледаше към тях възмутително развеселен с всяка черта на изписаното си мургаво лице. Беше млад и по дяволите, най-красивия мъж, който бе виждала някога. Тя се чувстваше безпричинно унижена. О, защо не спираше да гледа?

Блу се опита да се изправи, крайно засрамен, но Джеси го сграбчи за ризата, поглеждайки го ядосано. Той почти бе разкрил разголеното й тяло пред натрапника. Изчервяването на Блу се засили още повече и тя се засмя глупаво. Джеси продължи да го гледа, докато закопчаваше ризата си. Когато приключи, го избута, за да стане и двамата скочиха на крака. Блу се обърна към мъжа, докато Джеси се скри зад него.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — каза мъжа с дълбок глас, който ясно показваше, че изобщо не съжалява, а намира ситуацията крайно забавна. — Имам нужда от малко помощ и спрях, за да ви попитам.

— Каква помощ? — попита Блу.

— Търся Роки Вали и госпожа Юинг. В Шайен ми казаха, че ще намеря ранчото след ден езда на Север, но нямах късмет нито вчера нито днес. Бихте ли ми казали, дали съм в правилната посока?

— Вие... Ох...!

— ... сте се заблудили, господине — довърши Джеси, след като ощипа Блу, за да млъкне. Тя пристъпи напред и срама й изчезна, отстъпвайки място на гнева. — Доста сте далеч от Роки Вали.

Чейс Съмърс погледна момичето, което стоеше пред него толкова войнствено. Беше изненадан от внезапната й враждебност. След ситуацията, в която я бе заварил, не бе очаквал да бъде толкова млада. Изглеждаше на четиринадесет или петнадесет години, още дете — достатъчно млада, за да носи панталони. По-голямо момиче не би посмяло да се облече така. А мъжа изглежда бе в ранните си двадесет, твърде възрастен, за да се възползва от дете.

Но това не влизаше в работата на Чейс. Изражението му не се промени, дори когато синьо-зелените очи на момичето замяхаха стрели към него. Тя бе дяволски красива и необикновените й очи го омайваха.

— Но... — започна отново Блу, но тя пак скочи зад него и го ощипа.

— Не знаех, че съм се заблудил — каза Чейс. — Ако можете да ми посочите правилната посока, ще продължа пътя си.

— Просто продължете да яздите на Север, господине — отговори Джеси и го предупреди остро. — И не се връщайте по този път. Не харесваме непознати, които се разхождат из земята ни.

— Ще го запомня — отговори Чейс. После кимна с благодарност и прекоси рекичката.

Джеси се загледа след него, взирайки се в гърба му за известно време, преди да усети, че Блу я гледа по същия начин. Изражението му беше смесица от объркване и гняв и тя бързо отмести поглед. Наведе се, за да вземе колана с оръжията си, за да го пристегне около кръста си и отказа да го погледне.

— Само момент, момиче. — Блу хвана ръката ѝ, когато нахлупи шапката си и се запъти към коня си. — За какво беше всичко това по дяволите?

Тя се опита да се измъкне.

— Не харесвам непознати.

— Какво общо има това с лъжите? — настоя той.

Джеси измъкна ръката си от хватката му и се изправи пред него. Очите ѝ засвяткаха с всичката ярост, заключена в нея. Блу почти забрави гнева си при гледката, която тя представляваше. В очите ѝ святкаха синьо-зелени пламъци, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, края на дългата ѝ праметната през рамото плитка докосваше стройното ѝ бедро. Дясната ѝ ръка почиваше върху пистолета и въпреки, че се съмняваше наистина да го застреля, заплахата съществуваше и той не опита да я хване отново.

— Джеси, не разбирам. Ако само ми кажеш, какво те разгневи така?

— Всичко! — изплющя тя. — Ти! Той!

— Знам, какво направих, но...

— По-добре никога не опитвай отново, Блу Паркър!

Той се намръщи. Тя нямаше предвид това. Въпреки всичко, той нямаше да се откаже от нея. Но беше добра идея да отвлече ума ѝ за момент.

— Е, какво е направил? Защо го излъга?

— Чу кого търсеше.

— И?

— Мислиш, че не мога да се сетя, защо я търси?

Блу схвана посоката на мислите ѝ.

— Не знаеш нищо със сигурност.

Джеси погледна нагоре.

— Така ли? Той изглеждаше твърде добре. Трябва да е един от любовниците ѝ и проклета да съм, ако позволя да дойде в ранчото ми и да върши разни неща с нея под покрива ми!

— И какво ще правиш, когато разбере, че си го излъгала и се върне?

Джеси бе твърде ядосана, за да мисли за това.

— Кой казва, че ще се върне? Вероятно и той е от града, като нея. Сигурно не може да намери изхода на дупка в земята — добави тя презрително. — Забеляза ли колко претъпкани са дисагите му? Той е от този тип, който не може да оцелее без купените от магазина стоки. Ако стигне до форт Ларами или се върне в Шайен, няма да бъде нетърпелив да се излага отново на риск в пасищата, където най-близкия магазин е на един ден път. Ще се върне там, откъдето е дошъл и ще чака тя да отиде при него, което няма как да се случи достатъчно скоро за мен.

Блу поклати глава.

— Ти наистина я мразиш.

— Да, мразя я!

— Това не е нормално, Джеси — каза меко той. — Тя ти е майка.

— Не е! — Джеси отстъпи назад, сякаш я беше ударил. — Не е! Майка ми не би ме напуснала! Не би позволила на Томас Блеър да ме превърне в сина, който искаше! Майка ми умря тук. Тази жена не е нищо друго, освен една курва. Никога не я е било грижа за мен.

— Може би си просто наранена, Джеси — каза той нежно.

Джеси искаше да заплаче. Наранена? Колко пъти бе плакала докато заспи, защото нямаше никой, който да облекчи болката в живота ѝ, живот, който мразеше. Не беше ли всичко заради майка ѝ? Всяко едно нещо, което баща ѝ бе направил, бе, за да подразни курвата, както той наричаше майка ѝ. Не позволи на Джеси да учи повече в пансиона, защото майка ѝ искаше тя да е образована. Беше ѝ отнел всичко женско, защото майка ѝ искаше тя да е дама. Бе я направил такава, защото знаеше, че майка ѝ ще я мрази. Противно на всякаква логика, той бе потънал в дългове, за да построи къща, достойна за кралица. Направи го единствено, защото това беше нещо, което майка ѝ би обикнала и което никога нямаше да има.

— Преди много време преминах етапа в живота си, когато се чувствах наранена, Блу — каза Джеси тихо. — Не съм имала нужда от нея толкова дълго време и със сигурност нямам и сега.

Преди сълзите ѝ да закапят, Джеси затича към коня си и избяга. Нямаше нищо против да плаче, просто не искаше никой друг да я вижда. Тя потегли на юг, далеч от ранчото; далеч от причината за сълзите ѝ.

ГЛАВА 2

Когато Джеси влезе в двора, слънцето залязваше и небето на запад бе изпъстрено с тъмночервени и виолетови ивици отвъд планините. Светлината падаше върху верандата в предната част на къщата и тя мина отзад. Така можеше да влезе през кухнята, без да бъде забелязана. Слезе от коня и го изпрати към конюшната с топла дума и пошляпване по задницата. Той щеше да отиде право в отделението си и да я чака, за да дойде да го изчетка. Беше прегладняла от часове и искаше просто да си подложи нещо, за да залъже глада, преди да приготви коня си за нощта.

Блекстар нямаше да има нищо против да изчака още няколко минути. Той никога не ѝ пречеше, когато Джеси правеше нещо. Хапеше другите хора и дори се опитваше да ги ритне понякога, но с Джеси се държеше като ангел. Когато Белия Гръм ѝ даде жребеца, той знаеше, че ще е нежен с нея. Индианецът имаше подход към конете, който никой не можеше да достигне и бе отгледал Блекстар от жребче специално за нея. Тя никога не разгада тази тайна. През цялото време си мислеше, че просто помага на приятеля си да тренират коня.

Това беше изключително щедър подарък. Конете бяха знак за богатство при индианците, а Белия Гръм не притежаваше много. Но той си беше такъв. Блекстар не беше единствения подарък, който ѝ бе направил през годините, на приятелството им. Докато си мислеше за това и гледаше, как коня отива към конюшната, тя почти забрави за храната. Но стомаха ѝ ѝ напомни и тя влезе в тъмната кухня, затваряйки безшумно вратата зад себе си.

Миризмата от вечерята се разнасяше из голямата стая и Джеси реши да се върне по-късно и да си вземе голяма чиния от яхнията на Кейт. Огледа тезгяха за нещо, което да вземе набързо и когато зърна чиния с прясно изпечен заквасен хляб, се засмя. Тогава чу гласът на майка си от предната стая малко по-надолу по коридора и усмивката ѝ замря. Отчупи парче хляб и понечи да излезе. Тогава чу и друг глас.

Спря на мястото си и се загледа към отворената врата, която водеше към коридора. Не можеше да чуе добре. Това не беше този глас, нали? Приблѳжи се към вратата, после направи няколко крачки надолу по коридора и спря до спалнята си. Можеше да чуе гласовете отчетливо и страните ѳ пламнаха, когато си припомни сцената. По дяволите! Да бѳде хваната в лѳжа!

Приблѳжи се до голямата всекидневна, като ѳ се наложи да стѳпва на прѳсти с двуинчовите токове на ботушите си за езда. Слава Богу, че никога не носеше шпори с Блекстар. Бавно подаде глава зад ѳгъла, докато успя да види цялата стая. Тя бе изпълнена с всичките скѳпи вещи, заради които Томас Блеър бе потънал в дългове. Дългове, които Джеси бе наследила.

Майка ѳ и непознатия седяха един до друг на дебело подплатения диван с грѳб към Джеси. Джеси се загледа в тях за момент. Той беше свалил шапката си, разкривайки тъмно кестенявата си коса, която се кѳдреше на врата му.

— Не мога да си представя, кое може да е момичето, Чейс — казваше Рейчъл. — Но съм тук само от седмица и още не съм срещала никой от съседите на Джесика.

— Ако всички са толкова враждебни, колкото тази развратна женичка, тогава ще е по-добре, да не се притесняваш. Добре че срещнах един работник, който ме насочи в правилната посока, иначе пак щях да спя на пасището. Една нощ ми беше достатѳчна, благодаря.

Рейчъл се разсмя.

— Да разбирам ли, че си живял твърде близо до цивилизацията, откакто те срещнах за последно?

— Ако можеш да наречеш каубойските градове в Канзас цивилизация — поклати глава Чейс. — Но всяка хотелска стая и всяко горещо ястие е за предпочитане пред лагерния огън.

— Е, радвам се, че си тук. Когато пратих телеграмите, имаше вероятност да не стигнат до теб. Ти винаги си в движение. А и не бях сигурна, че ще дойдеш.

— Не ти ли казах, че ако имаш нужда от мен, трябва само да ме повикаш?

— Знам. Но никой от нас не мислеше, че ще те замеся в това. Поне аз във всеки случай.

— Не обичаш да молиш за помощ — това беше твърдение, а не въпрос.

— Колко добре ме познаваш — засмя се меко Рейчъл и звука полази по кожата на Джеси.

— Е, какъв е проблема, госпожо? — попита Чейс.

Джеси се скова. Не и харесваше нежния начин, по който той ѝ говореше.

— Не съм съвсем сигурна, Чейс — каза Рейчъл несигурно. — Поне... не е нещо конкретно все още. Това, което имам предвид е, че може да съм поискала помощта ти ненужно. Имам предвид...

— Почакай — каза той рязко. — Недей да увърташ, Рейчъл.

— Просто ще се почувствам ужасно, ако съм те довела тук за нищо.

— Забрави за това. Без значение, дали има нещо, което те тревожи, или не, се радвам, че дойдох. Нищо не ме задържаше в Абилин и така или иначе беше време да продължа напред. Нека просто го наречем дълго отлагано посещение и ако мога да ти помогна с нещо докато съм тук, тогава добре.

— Не мога да ти опиша, колко съм ти благодарна.

— Няма нужда. Просто ми кажи, какво те тревожи.

— Става дума за мъжа, който уби Томас Блеър.

— Блеър беше първия ти съпруг, нали?

— Да.

— Кой го уби?

— Казва се Лейтън Боудри. Срегнах го в Шайен преди няколко седмици, на път за ранчото. Бях отишла да се видя с господин Краули в банката — мъжа, който прати писмото на Томас до мен. Мислех, че може да ми обясни, защо Томас е променил мнението си след толкова години.

— Писмото не обясняваше ли?

— Не съвсем.

— Банкерът знаеше ли нещо?

— Не. Но ми каза, че Томас има значителен дълг към банката.

— И ти мислиш, че поради тази причина те е посочил за настойник на Джесика? Защото е мислел, че тя не може да се справи сама?

— Възможно е — каза Рейчъл замислено. — Знам, че не е искал тя да загуби ранчото. Това е всичко, в което съм сигурна.

— Господи! — Изръмжа Чейс. — Как би могла да ѝ помогнеш? Та ти си нямаш и понятие от управление на ранчо.

— О, Томас не е очаквал да поема управлението на ранчото, а само да се уверя, че нищо няма да се случи на Джесика, докато навърши двадесет години или се омъжи. Чувствал е, че тя не може сама да си дърпа юздите, така както той го е правил, че ще има нужда от напътствие и усмиряване. Сигурна съм, че нямаше да получа това писмо, ако бе умрял след две години. Господин Краули каза, че писмото е било в банката през последните четири. Томас се е тревожил, че Джесика е толкова млада. Колкото до ранчото, Джесика го управлява. И от това, което съм видяла, тя знае какво прави.

— Не говориш сериозно!

— Искан ми се да беше така — в тона на Рейчъл се прокрадна горчива нотка. — Но Томас имаше цели десет години да работи с нея, да я научи на всичко нужно за управлението на ранчо. И по-лошо.

— По-лошо?

— Ще разбереш какво имам предвид, когато я видиш. Но, както казах, срещнах господин Боудри в банката и господин Краули ни запозна. Разбира се, той изказа съболезнования, напълно неискрено бих добавила и обясни какво се е случило. Изглежда е имало игра на карти в един от салоните и Томас заложил безумна сума, сигурен, че държи печелившата ръка. Но загубил и обвинил Боудри в измама. Томас посегнал към оръжието си, но Боудри първи извадил своето и го застрелял.

— Какво е казал шерифа?

— Че това е истината. Имало е дузина свидетели и аз говорих с няколко от тях. Всички казват същото. Било е честен двубой. Както и да е, въпроса, дали Лейтън Боудри е мамел, никога не се изясни. А вече е твърде късно. Проблемът е, че Лейтън Боудри все още държи документ за залога на Томас. Хазартният дълг е ценен, колкото златото в този район.

— Както и любителите на карти — засмя се той саркастично. — Не мога да кажа, че съжелявам да чуя това.

— Е, проблема е, че той си иска парите, а Джесика ги няма. Наистина мисля, че щеше да поиска ранчото, ако тя не бе изисквала

документа от него пред свидетели, принуждавайки го да ѝ даде време, за да му плати дълга.

— Колко време?

— Три месеца.

— И какво казва Джесика за това?

— Тя не се притеснява. Казва, че ще се погрижи за Боудри след есенното събиране на говедата. Има договор за снабдяване с говеждо с няколко от миньорските компании на Север.

— Тогава, какъв е проблема, Рейчъл?

— Лейтън Боудри. Изглежда ми като хитра невестулка. — Рейчъл стисна разтревожено устни и призна. — Не мисля, че той иска парите, Чейс. Мисля, че иска ранчото.

— Значи мислиш, че може да стори нещо, за да попречи на Джесика да му плати?

— Да. Нямам никаква идея, какво би могъл да направи. А може и само да си въобразявам. Но ще съм много по-спокойна, ако го провериш да видим, с какво впечатление ще останеш.

— Разбира се — съгласи се Чейс с готовност. — Но защо просто не погасиш дълга и не се отървеш от него? Със сигурност можеш да си го позволиш.

— Нима мислиш, че не искам? Опитах се да дам на Джесика парите, но тя ми ги захвърли в лицето. Няма да приеме нищо от мен.

— Защо?

Рейчъл се засмя горчиво.

— Баща ѝ ме мразеше и я научи на същото. А тя се справя много добре.

След миг мълчание, Чейс каза:

— Кога ще срещна тази упорита женичка?

Джеси не изчака да чуе отговора. Върна се в коридора и се вмъкна в стаята си. Грабна няколко неща, после се върна в кухнята и взе целия самун хляб, напускайки къщата безшумно.

Тя кипеше от гняв. Как смееха да говорят за нея? Как смееше Рейчъл да вика някакъв непознат, който да се бърка в нейните работи? Упорита женичка? Копеле! Нека отиде в Шайен и да души наоколо. Нека се върне и докладва на Рейчъл. И тогава нека по дяволите да изчезне от живота на Джесика. Но тя нямаше да е наоколо, за да се срещнат. Нямаше да се върне, докато той не си замине.

ГЛАВА 3

Късно същата нощ Рейчъл се разтревожи от отсъствието на Джесика. Вече беше помолила Чейс да провери пристройките, но той се бе върнал сам. Джесика се прибираше в странни часове, но никога не бе закъснявала толкова. Майка ѝ бе започнала да си представя безброй ужасяващи възможности.

Отиде да потърси Джеб и Чейс я последва. Той започваше да се ядосва на тази неуловима дъщеря, която очевидно не се интересуваше от ничии чувства.

Намериха Джеб в конюшната да се грижи за едно болно жребче. По изражението му ясно личеше, че не желае да бъде безпокоен от тях. Чейс бе убеден, че Рейчъл само си губи времето, тъй като по-рано бе попитал стария, дали момичето се е върнало. Джеб му бе отвърнал, че ясно се виждало, че я няма.

— Джеб, моля те, ако Джесика е тук... — започна Рейчъл.

— Не е. Дойде си, видя, че си имаш компания и замина отново.

— Заминала е? За колко дълго?

— Не мога да кажа.

— Е, кога е заминала?

— Преди няколко часа.

— Но трябва да се върне скоро, нали? — попита Рейчъл обнадявано.

Джеб не я погледна нито веднъж.

— Не разчитай на това.

— Защо?

— Доста се бе разгорещила, когато избяга. Точно както правеше, когато се скараше с баща си. Не мисля, че ще видим момичето поне седмица или две.

— Какво?

Джеб най-сетне вдигна поглед към Рейчъл. Тя изглеждаше толкова наранена, че той омекна.

— Ако беше миналата година, вероятно нямаше да я има само няколко дни, тъй като ходеше до чифлика на Андерсън на десетина мили от тук. Отиваше там, за да дразни баща си, който ѝ бе забранил да учи. Господин Андерсън е бил учител на Изток.

Рейчъл беше изненадана.

— Значи е продължила образованието си?

— Така мисля — подсмихна се Джеб. — Но, както казах, би отишла там миналата година, ала семейство Андерсън се върнаха на Изток.

— Тогава, какъв беше смисъла да го споменавате, господин Харт? — попита Чейс.

Рейчъл сложи ръка на рамото му, за да го спре. Тя знаеше, че Джеб Харт казваше нещата по свой си начин. Никога не даваше доброволно информация, а когато проговореше, беше дълга провлачена история.

— Това няма значение, Джеб — каза тя бързо. — Ако можеш, просто ми кажи, къде може да е отишла.

— Не каза — отвърна той безцеремонно и насочи вниманието си отново към жребчето.

— Имаш ли идея, къде може да е отишла, Джеб? Поболявам се от тревога.

— Няма да ти стане по-леко, ако разбереш — предупреди я той.

— Моля те, Джеб!

Той се поколеба за миг и сви рамене.

— Вероятно е отишла да посети индианските си приятели и няма да се върне, докато не е готова.

— Индианци? Но те... в безопасност ли ще е с тях?

— Мисля, че ще в безопасност с тях толкова, колкото и навсякъде другаде.

— Не знаех, че има индианци наблизо — промърмори Рейчъл разсеяно, напълно объркана.

— Няма. На поне четири дни езда от тук са, в зависимост от това, колко бърза.

— Не говориш сериозно! — ахна Рейчъл и очите ѝ се ококориха — Искаш да кажеш, че ще язди и лагерува на открито цели четири дни сама?

— Винаги го е правила.

— Защо си й позволил да замине? — настоя Рейчъл и от страха, гласа й прозвуча по-остро, отколкото й се искаше.

Но Джеб просто каза:

— Не можеш да спреш това момиче, ако си е наумила да направи нещо. Не си ли го разбрала все още?

Рейчъл се обърна към Чейс и сините й очи го погледнаха умолително.

— Ще тръгнеш ли след нея? Не мога да понеса мисълта, че е навън сама. Няма я само от няколко часа, Чейс. Би могъл да я намериш още тази нощ.

— Рейчъл...

— Моля те, Чейс!

Нямаше как да откаже, взрян в огромните й сини очи. Той въздъхна.

— Не съм най-добрия следотърсач, но ще я намеря някак. Е, къде е този индиански резерват, към който се е запътила?

— Би трябвало да е резервата на шошоните, нали Джеб? — каза Рейчъл, без да дочака отговор. — На Северозапад от тук е. Мисля, че няма да ти се наложи да препускаш много надалеч. Тя не би яздила цяла нощ, нали Джеб?

Този път, изчака да чуе, какво ще каже стареца. Той ги изгледа, сякаш бяха полудели.

— Предполагам, че ще спре някъде за през нощта.

— Ето, виждаш ли? — каза Рейчъл на Чейс. — Ако просто следваш планините на Север, лесно ще я намериш.

— Само не очаквай да се върнем преди изгрев, Рейчъл. Тя има няколко часа преднина.

Джеб наблюдаваше, как непознатия се качва на коня и потегля. Прекрасно животно, призна той неохотно. Жалко, че горкия жребец щеше да бъде язден дни наред без причина. Е, Джеб не беше виновен, че те решиха, че индианците, при които отиваше Джеси, живеят в резерват. Той не се чувстваше длъжен да ги упъти. Лоялността му беше предназначена само за Джеси и никой друг, и знаеше, че на нея нямаше да й хареса да я последват. Не беше ли ядосана именно заради този мъж? Не замина ли заради него?

Беше добре, задето Джеб, не издаде, че Джеси се е отправила към Паудър ривър, регион, който армията призна за собственост на

индианците през 1868 г. Това бяха ловните земи на шайените и страховитите им съюзници сиуксите. Когато Чейс Самърс се върнеше след седмица с празни ръце, тогава щеше да го изпрати в правилната посока. Със сигурност тогава трябваше да благодари на Джеб, че го е предпазил от навлизане във враждебна индианска територия.

„Вероятно съм му спасил живота, затваряйки си устата“, заключи Джеб и повече не помисли по този въпрос.

ГЛАВА 4

Минаваше полунощ, когато Джеси стигна до бараката, която се ползваше от работниците в северните пасища. Никой не спеше там през топлите месеци, така че малкия едностаен хамбар беше изцяло на нейно разположение. Имаше дори и походно легло. На следващата сутрин още по изгрев, тя събра малко провизии и потегли. Постигайки отлично време, тя достигна целта си през вечерта на третия ден.

И тогава разбра, че пътуването ѝ е било напразно. Огледа рекичката, която се виеше в околността. Там през зимата, имаше петдесет типита сгушени между дърветата. Или тя бе подранила или те бяха закъснели с връщането си от лова на бизони на Север. Малкото племе на Белия гръм все още не беше пристигнало.

Джеси видя катерица да пробягва във високата трева. Растителността бе избуяла през пролетта и лятото. Щеше да изхранва конете на племето през по-голямата част от зимата, докато то се премести. Джеси се огледа тъжно около себе си. Смяташе да поговори с Белия гръм и беше крайно разочарована. Не го бе виждала от пролетта, така че той не знаеше за смъртта на баща ѝ. Сега вероятно нямаше да го види преди късна есен. Нито да успее се върне докато не мине есенното събиране на говедата.

Джеси прекоси рекичката, решена да си направи лагер за през нощта. Отиде право на мястото, където бе прекарала толкова много нощи, мястото, където майката на Белия гръм, Широка река винаги издигаше типито им. Но там беше самотно без приятеля ѝ и семейството му, без шума, който децата вдигаха, без жените, които разказваха истории, докато работят и мъжете, надаващи триумфални викове след лов. Изглеждаше по-самотно от всяко друго място по пътя.

Докато разпъваше одеялото си и събираше дърва за огън, Джеси си спомни първия път, когато дойде в този регион, преди осем години. Тогава последва баща си, без той да знае, защото той бе взел едно новородено бебе със себе си и тя се страхуваше, че той ще го остави някъде да умре. Беше ядосан, защото се бе родило момиченце. Джеси

не бе толкова невежа, за да не разбере, че това бебе бе нейна полусестра.

Баща ѝ бе довел бебето тук и тя се почувства облекчена. Не знаеше, че той оставя бебето на баба му. Индианската любовница, която живя година с Томас, бе починала при раждането. Тя бе по-голямата полусестра на Белия гръм. Джеси научи това много по-късно.

Джеси разкри присъствието си пред индианците, след като баща ѝ напусна лагера, защото искаше да се увери, че бебето ще е в безопасност. Майката на Белия гръм предположи коя е по приликата с баща ѝ и тъй като можеше да говори английски, двете се сближиха. Дори строгия втори баща на Белия гръм, Бягация с вълци, покровителстваше Джеси. Той познаваше Томас Блеър от ранните му траперски дни през 1830 и в онези години бяха приятели.

Джеси идваше да види бебето всеки месец през тази година, докато времето не стана твърде сурово за пътуване. Тя израсна близо до Белия гръм и малката му сестра, Малката сива птица, и бе много щастлива, че има приятели за първи път. Баща ѝ беше студен човек и индианците запълваха празнината в живота на Джеси.

През следващата година, когато най-накрая времето позволи на Джеси отново да пътува на Север, тя научи, че малката ѝ полусестра е починала през тежката зима. Джеси можеше да спре да ги посещава, но тя откри, че индианския лагер е единственото място, където може да бъде себе си. Дори можеше да се облича като момиче, което баща ѝ не би позволил. Джеси завърза сърдечни приятелства и най-вече с Белия гръм.

Тя получаваше най-доброто от двата свята, когато беше с индианците. Можеше да стои при типито, както младите момичета трябваше да правят, да се учи да шие и да изработва украшения от мъниста, да готви, да облича и щапи бизонски кожи. Но никой нямаше да я гледа на криво, ако искаше да отиде на лов с Белия гръм или да участва в надбягване с коне, дори ако се присъедини към момчешките игри. Тя можеше да прави всичко това, защото не беше една от тях и защото бе дошла при тях в момчешки дрехи и бе демонстрирала завидни мъжки умения.

Те я приеха. Наричаха я Приличащата. С черната си коса и загоряла от слънцето кожа, тя приличаше на индианка. Джесика харесваше индианското си име.

Докато мислеше за хората, които обичаше най-много, в ума ѝ се появи и човека, който мразеше най-много — Лейтън Боудри. Той беше на средна възраст, плешив, с изразителни кафяви очи, които разкриваха развратния му характер. Нищо не говореше в полза на този мъж. Нито показните му дрехи, нито мършавото му тяло. Той беше грозен. Напомняше на Джеси на невестулка, заинтересувана само от собственото си удоволствие.

Първия път, когато го срещна, въпреки, че настояваше да му платят за документа, който бе спечелил от баща ѝ, очите му шареха смело по тялото ѝ. Тя имаше чувството, че ако нямаше никой друг там, ръцете му щяха да последват очите.

Колко права беше. Втората ѝ среща с мъжа не бе минала толкова лесно. Боудри я пресрещна по пътя към гарата, когато щеше да заминава за Денвър, за да пазарува. Наоколо нямаше никой, за да ѝ помогне.

Тя ясно си спомняше мъркацията му глас.

— Какво удоволствие да ви срещна, госпожице Блеър. Едва ви разпознах в рокля, скъпа.

— Извинете ме — опита се Джеси да го подмине, но Лейтън Боудри ѝ препречи пътя.

— Вероятно имате нещо за мен? — попита Боудри мазно.

Джеси се ядоса.

— Разбрахме се, че ще си получите кървавите пари след три месеца!

Мъжът сви рамене.

— Просто помислих, че може би ще искате да платите по-рано. Но разбира се, вие не можете да си го позволите, нали? Как можах да забравя? — засмя се той. — Беше щедро от моя страна да ви дам време, нали? Не сте ми благодарили подобаващо за щедростта.

Джеси стисна зъби.

— Беше много мило от ваша страна — каза тя вдървено.

— Радвам се, че осъзнавате това. Разбира се, малко интерес от ваша страна не би навредил — преди тя да може да отговори, той продължи. — Скъпа, дори мога да бъда склонен да опростя част от дълга ви, ако вие...

— Забравете! — изплющя гласът на Джеси. — Ще си получите дължимото — в пари!

Боудри се присмя на възмущението ѝ и протегна костеливата си ръка, за да докосне лицето ѝ.

— Помислете си. Момичетата имат нужда от мъж. Може дори да помисля за женитба — ръката му падна на рамото ѝ и започна да се придвижва по-ниско.

Джеси реагира инстинктивно, забивайки в мъжа свития си юмрук, който я боля през целия път до Денвър. Изненадата му не смекчи гнева ѝ, нито пък струйката кръв в ъгълчето на устата му.

— Не смейте да ме докосвате никога повече, господин Боудри! — предупреди го тя студено.

— Ще съжаляваш за това, момиченце! — каза той също толкова студено, без следа от предишните преструвки.

— Съмнявам се — отвърна разпалено Джеси. — Щях да съжалявам, ако си носех пистолета, защото тогава щеше да се наложи да обяснявам на шерифа, защо съм ви застреляла. Приятен ден, господин Боудри.

От тези спомени я побиха тръпки и тя побърза да ги пропъди от ума си.

Джеси опърли на огъня голямата дива кокошка, която бе застреляла по-рано същия ден. Наряза я, сложи я в тенджерата с вода, заедно с малко изсушен грах, подправки и брашно, после омеси гъсто тесто от провизиите си и го добави на парченца в тенджерата, като кнедли. Отдавна бе научила, никога да не се скъпи за храна, само защото е сама. С обилно ядене можеше да се извърви много път. Също така ѝ осигуряваше храна за дългите, изморителни дни на седлото.

Докато яденето вреше на огъня, тя отиде при Блекстар, изтърка го прилежно и хвърли отгоре му одеяло за през нощта. Тя бе облякла украсеното си с ресни палто от еленова кожа, за да се стопли. Лятото си отиваше. Уви единственото друго одеяло около краката си и се настани до огъня, за да се нахрани.

Беше наполовина приключила с вечерята си, когато Блекстар започна да пръхти и да потропва с крака. Тогава разбра, че вече не е сама. Джеси знаеше, че е по-добре да не прави резки движения. Точно това очакваха индианците от някой бял и можеше да получи стрела в гърба заради глупостта си. Остана там, където си беше.

Изчака още няколко секунди, преди да проговори високо с ясен приятелски тон:

— Бих се радвала на компания и имам достатъчно храна, ако само се приближите до огъня, за да мога да ви видя.

Никой не отговори. Трябваше ли да го каже ѝ на езика на шайените?

Все още не помръдваше, но опита с диалекта на шайените.

— Аз съм Приличащата, приятелка на шайените. Имам огън и храна, които да споделя, ако ми се представиш.

Отново не получи отговор. Тя се луташе между страх и облекчение, когато минаха десет минути без никакъв звук. Блекстар също се бе успокоил. Но все пак, не беше присъщо за жребеца да протестира без причина.

И тогава изведнъж, той се появи зад нея. От шока, ръката на Джеси се стрелна към гърдите ѝ. Не го бе чула да приближава. В един момент мястото беше празно, а в следващия, обутите в мокасина крака се озоваха на инчове от кръстосаните ѝ стъпала.

Очите ѝ пробягаха по украсените му с ресни гамаша, през препаската, която стигаше само до средата на бедрата му, до широките голи гърди, които бяха изключително мускулести. Белезите по тях свидетелстваха за неговата смелост и издръжливост. Белия Гръм имаше същите белези, оставени от Танца на Слънцето преди години.

Докато очите ѝ се придвижваха нагоре, тя бе изненадана да види мъж на не повече от двадесет и пет години. Лицето му бе поразително, с медна кожа, високи скули, орлов нос и абаносови очи. Очите не разкриваха нищо. Черната му коса беше дълга и се разстилаше по гърба му, с две тънки плитки отпред. На едната плитка висеше самотно синьо перо. Лък и стрели бяха праметнати през рамото му. Ръцете му бяха празни, показвайки, че не я смята за заплаха.

— Какъв красавец си само! — каза Джеси, като завърши огледа си.

Очите на воина срещнаха нейните и тя се изчерви, осъзнавайки какво е казала. Но неговото изражение не се промени. Беше ли разбрал? Тя бавно се изправи на крака, така че да не го стряска. Когато одеялото падна и му разкри гледката на тесните панталони и кобура ѝ, това предизвика първата му реакция.

Преди да е помислила, какво да прави, той хвана палтото ѝ и го разтвори. Очите му се задържаха на меките възвишения, които опъваха предната част на ризата, но Джеси не посмя да се дръпне.

Най-накрая той я пусна и Джеси изпусна дъха, който беше сдържала до сега.

— Е, сега, след като това е установено, вероятно може да поговорим. Говориш ли английски? Не? — тя премина към единствения индиански диалект, който знаеше — шайен? Шайен ли си?

Той изненада Джеси, като изстреля порой от думи с дълбок, звучен глас. За съжаление, единствената дума, която тя разбра беше Дакота.

— Ти си сиукс — заключи тя разочаровано, защото въпреки, че диалектите на шайените и сиуксите бяха близки, не бяха еднакви.

Джеси никога не бе говорила със сиукски воин, но бе виждала няколко при посещенията им в лагера на Белия Гръм. Този воин бе от племената, които бяха все още враждебно настроени към белите, племена, толкова могъщи, че бяха принудили армията да напусне териториите им. Сиуксите и северните шайени не се покоряваха на белите, за разлика от почти всички останали индиански племена. Изискаха и получиха целия регион Паудър Ривър за тяхна ловна територия. И ето, тя се бе изправила срещу сиукски воин, който я бе заварил в своята територия.

Посоката, в която мислите ѝ поеха беше притеснителна и Джеси ги прекрати на момента. Нямаше причина да се страхува от индианеца. За сега. Той бе решил да говори с нея, което беше добър знак.

— Белите ме наричат Джесика Блеър, а шайените Приличащата. Идвам тук често да посещавам приятеля си Белия Гръм и семейството му. Тази година обаче съм подранила и на сутринта ще потегля обратно към дома ми на Юг от тук. Познаваш ли Белия Гръм?

Тя помогна на дългото си обяснение с това, което знаеше от езика на знаците, но нямаше изглед той да я разбира. Тя замълча и той погледна към коня ѝ.

Индианеца приближи към Блекстар, за да го разгледа и тя подвикна:

— Белият Гръм ми го даде.

Най-накрая война каза нещо, но тя не го разбра. Той протегна ръка, потупа коня по хълбока, и се засмя, когато Блекстар се обърна и опита да захапе ръката му.

Джеси изгуби търпение и извика:

— По дяволите, престани вече да оглеждаш коня ми! Не можеш да го имаш!

Гневът в гласа ѝ не можеше да се сбърка, дори и думите да бяха чужди. Тя успя отново да привлече вниманието му и с бавна крачка той се изправи пред нея. Този път беше толкова близо, че Джеси бе принудена да погледне нагоре, за да срещне очите му.

Изражението му не беше вече толкова сурово. Той отново проговори, показвайки ѝ със знаци, че ѝ казва името си. Тя се опитваше да разгадае думите му и най-накрая се засмя, докато изричаше английското му значение.

— Малкия Ястреб! — каза тя гордо, но той поклати глава.

Не бе разбрал. Джеси се усмихна и отново му посочи с ръка, че е добре дошъл да сподели храната и огъня ѝ. Този път индианеца прие предложението ѝ и седна до огъня. Джеси се завърна на мястото си, увивайки отново краката си в одеялото. Тя имаше само една чиния, в която добави още храна и му я подаде. Когато в чинията остана толкова, колкото имаше, преди да му я подаде, той ѝ я върна. Наблюдава я, докато тя бързо довърши яденето. Когато приключи, Джеси стана, за да почисти съдовете и ги остави настрана. Можеше да усети, как очите му следват всяко нейно движение.

Когато се върна при огъня, го завари изпънат в тревата, облегат на лакът с лице към нейното място.

Тя можеше да се премести другаде, но беше твърде предпазлива, за да прави някакви промени. Легна и се обърна към него. Очите им се срещнаха и сякаш се взираха един в друг цяла вечност. Погледът му стана по-смел. Не я ли гледаше и Блу по същия начин? Беше очевидно, че Малкия Ястреб я желае, но въпреки това, тя бе изненадана, когато той потупа тревата до себе си, показвайки ѝ, че иска тя да отиде при него. Тя бавно поклати глава, без да откъсва очи от неговите. Малкият Ястреб сви рамене, отпрати ѝ един дълъг поглед, след което легна и затвори очи.

Джеси продължи да се взира в него, облекчена и същевременно странно обезпокоена. Какво ставаше с нея? Накрая реши, че вината беше в очите му. В начина, по който я гледаше, сякаш правеше любов с нея с тези тъмни, завладяващи очи.

Но докато Джеси се унасяше в сън, не виждаше очите на Малкия Ястреб, а други очи, също толкова тъмни. Очите на Чейс Самърс.

ГЛАВА 5

— Трябваше да го видиш, Джеб — казваше Джеси, докато разседлаваше Блекстар. Тя се бе завърнала преди десет минути и оттогава не спираше да говори. — Той беше толкова горд и арогантен, типично за индианец ако разбираш какво имам предвид.

Джеб повдигна вежда.

— И не си се изплашила от това, че е сиукс?

— Е, малко, особено, когато даде да се разбере, че... ме желае.

— Така ли? — каза Джеб — Е, със сигурност не изглеждаш разстроена от това, че те е имал.

— Защото не е — каза Джеси просто. — Аз отказах и той уважи желанието ми.

— Наистина ли?

— Не ми ли вярваш? — настоя тя. — Всъщност, той не можеше да ме нападне наистина, след като го нахраних. Знаеш, че те имат силно изразено чувство за чест. Или се съмняваш, че изобщо ме е искал? Някои мъже ме намират привлекателна, Джеб Харт, дори и облечена по този начин.

— Е, недей да се дразниш, момиче.

Тя не се дразнеше.

— Както и да е — продължи тя. — Беше си заминал, преди да се събудя тази сутрин. Дори си помислих, че може да съм сънувала всичко.

— Сигурна ли си, че не си?

Тя му хвърли изпепеляващ поглед.

— Да, сигурна съм. Тревата още беше смачкана на мястото, където бе спал и ми остави това — тя извади синьото перо, което държеше в джоба си.

— Защо би го оставил?

Джеси сви рамене. Не знаеше.

— Мисля, че ще го задържа — засмя се тя. — За да ми напомня за красивия мъж, който ме желаше.

Джеб изсумтя.

— На път си да станеш цинична, Джесика Блеър. Никога не съм чувал подобни приказки за желание, а и ти си само на осемнайсет.

— Това е, защото мислиш за мен като за момче, както е било винаги. Но много момичета се женят още преди да са достигнали до моята възраст, така че, предполагам, съм доста закъсняла с приказките за романи.

— Е, просто гледай Рейчъл да не чуе това — измърмори той. — Тя се поболя от тревога по теб през тази седмица.

При споменаването на майка ѝ, изражението на Джеси се промени.

— Тя изтормози всички ни с тревогата си. Дори прати онзи приятел да те търси през нощта, в която ти замина.

— Какво е направила? — изфуча Джеси. — Как смее...?

— Задръж малко. Той не те намери, нали? А истината е, че още не се е върнал.

Джеси се успокои. Усмихна се, а после се засмя.

— Наистина ли? Това е чудесно! Значи пак се е загубил.

Джеб я погледна за момент, преди да попита:

— Не го харесваш особено, нали?

— Какво би чувствал към непознат, който започва да се меси в работите ти?

— Това ли е направил?

— Още не — каза тя кратко. — Но чух Рейчъл да го моли и той да се съгласява. Така, че ако никога не се върне, това ме устройва идеално.

Чейс се върна пет дни по-късно. Беше мръсен, изтощен до смърт, всичко го болеше от дългата езда и не бързаше много да съобщи на Рейчъл, че се е провалил. Повече от двеста нещастни, мръсни мили, само за да стигне до проклетия резерват и за какво? Агентът там никога не бе чувал за Джесика Блеър. Нито пък индианците, които говореха английски, можаха да му кажат каквото и да било. Той прекара ден, обикаляйки из района, в задаване въпроси, но беше сигурен, че никой не знае нищо.

Джеб беше в стаята за ездитни принадлежности в предната част на конюшнията, когато Чейс въведе Голдънрод. Младият мъж се взря в него. Цялата досада и гняв от последната седмица и половина излязоха на повърхността. Но ако Джеб бе научил нещо за шестдесет години, то бе, как да разговаря с някой подъл пор.

— Е, виждам, че си прекарал добре, млади приятелю? — направи приятелски коментар Джеб.

— Така ли? Ако бях комарджия, мисля, че спокойно бих могъл да заложа всеки цент, който имам, че не си очаквал изобщо да се върна.

Джеб се усмихна.

— Е, това ще са лесно спечелени пари, макар че ще е много просташко от моя страна да приема подобен облог. Истината е, че предполагах, че ще се върнеш горе-долу по това време, при това напълно невредим. Пътят, по който потегли, е напълно безопасен. От много години не е имало проблеми в тази посока.

— Не в това е въпроса — каза Чейс студено. — Отиването до резервата на шошоните беше губене на време и разбирам, че си знаел това.

— Е, позна, можех да ти кажа...

— Защо не ми каза?

— Ти не попита — каза Джеб, свивайки рамене. — Не е моя вината, че ти и госпожата решихте, че индианците на Джеси са шошони. Господине, аз ти направих услуга, като си затворих устата предвид това, че Рейчъл бе твърдо решена да те прати след нея. Не би искал да отидеш там, където се отпрати малката. Никой бял човек не ходи там, ако има здрав разум.

— Къде? Къде по дяволите е отишла? И не ми разправяй повече глупости за индианци!

— Не виждам, защо си толкова раздразнен — промърмори Джеб. — Вероятно съм ти спасил живота, а това е благодарността, която получавам!

— Проклет да си, старче! — избухна Чейс. — Ако вече не беше близо до гроба, със сигурност щях да те пратя там! Сега искам някои директни отговори, а не...

— Остави го на мира!

Чейс се извърна, за да посрещне този ядосан глас и беше удивен да види момичето, което го бе пратило в погрешната посока, когато

доближи ранчото за първи път.

— Пак ти! Какво правиш тук, хлапе? — когато тя не отговори, той попита Джеб. — Коя е тя?

Джеб се опита да потисне веселието си, но не се справи много добре. Знаеше, че искрите ще се разгорят и изобщо не се съмняваше, кой ще изгори. Приятелчето щеше да си получи заслуженото.

— Това е момичето, което търсеше — отговори Джеб невинно.

Чейс се обърна към момичето и гнева му надделя.

— Кучи син! — изруга той яростно. — Трябва да ти оцавя кожата!

Джеси отстъпи назад и ръката ѝ автоматично се стрелна към пистолета на бедрото ѝ.

— Не бих опитал, господине — каза му тя със студен спокоен глас. — Ако бях на ваше място, дори не бих си го помислила.

Чейс я погледна предпазливо. Не бе забелязал пистолета преди, защото виждаше само това деликатно овално лице. Лице, което поради някаква дразнеща причина се появяваше често в ума му през изминалата седмица и половина. Времето, което бе изгубил, търсейки нея, това момиче. Не непознатата дъщеря на Рейчъл, а тази мъжкарана в момчешки дрехи. Господи, той искаше да я докосне!

Чейс продължаваше да кипи, но успя да задържи гнева си под повърхността.

— Наистина ли ще ме застреляш, хлапе? — попита той.

— По-добре да повярваш, че ще го направи — чу се гласът на Джеб зад него.

Изречението на Чейс се смекчи и той повтори с най-подвеждащия си глас:

— Ще го направиш ли, Джесика?

Джеси не знаеше, какво да прави с тази рязка промяна, но още не се бе успокоила. Част от гнева ѝ беше защитна реакция, породена от това, че го бе излъгала и двамата го знаеха. Но по-голямата част от яростта ѝ беше заради това, че изобщо нямаше право да крещи на Джеб.

— Просто стойте далеч от мен и няма да ви се наложи да разбирате.

— Тогава, смятам, да се държа на разстояние — призна той, облягайки се на стената. — Но ще се съгласиш, че ние двамата трябва

да проведем един открит разговор.

— Не! — отговори тя решително. — Не ви дължа никакъв разговор, но по-добре да обърнете внимание на това, което ще ви кажа. Никога повече не смейте да тормозите Джеб! Той работи за мен и не е длъжен да отговаря на въпросите ви. Не трябва да ви отделя от времето си, ако не иска. Вие не работите тук, така че не ви е работа да прекъсвате заниманията му. Ясно ли е, господине?

— Напълно — отговори Чейс непоколебимо. — И тъй като ти си тази с отговорите, защо не ми кажеш, защо ме излъга?

Джеси го изгледа бясно.

— Защото не ви искам тук! — изкрещя тя. — И това е всичко, което трябва да знаете.

Джеси се завъртя на пети и понечи да излезе от конюшната, но Чейс я спря със зловещия звук от зареждането на пистолета му и леденото предупреждение:

— Стой на място, дребосъче.

Тя бе само на крачка от него и се обърна, за да го изгледа невярващо. Загледа се за миг в пистолета, който бе насочил към нея и изражението ѝ премина в презрение.

— Няма да го направите — заяви тя решително. — Как бихте обяснил на скъпата си Рейчъл, че сте ме застрелял?

След тази реплика, тя излезе през вратите на конюшната. Чейс ядно свали пистолета си. Дрезгавото кискане на Джеб само засили гнева му. Всъщност, той не можеше да си спомни, кога изобщо жена го бе вбесявала толкова и нямаше да остави нещата така.

Чейс тръгна след Джеси, настигайки я по средата на пътя между къщата и конюшната. Тя твърде късно чу приближаването му и преди да успее да реагира, той я дръпна рязко, за да я спре. Взе пистолета ѝ, преди тя да посегне към него и го захвърли на двора.

— Ще говорим — каза Чейс безцеремонно.

— Друг път! — извика Джеси всяка дума малко по-силно от последната. Преди да приключи, посегна с юмрук към него.

Чейс хвана китката ѝ и я изви зад гърба ѝ. После посегна към другата и направи същото, оставяйки краката ѝ да ритат във въздуха.

— Беше само наполовина права — каза ѝ той остро. — Не че нямаше да посмея да те застрелям, хлапе. Нямаше да поискам да го

направя. Но няма да имам нищо против да ти хвърля един напълно заслужен пердах, ако не се успокоиш!

Джеси незабавно прекрати всякаква съпротива и се отпусна върху него. Той я поддържа така, изчаквайки я да се успокои малко. Докато това стане, той интензивно усети тялото ѝ. Почувства се объркан. Колко голяма бе казала Рейчъл, че е дъщеря ѝ? На осемнадесет! Тя беше вече жена, макар да не се държеше, като такава и дрехите ѝ да скриваха този факт. Меки, пълни гърди се притискаха в гръдния му кош. Нямахше нищо чудно, че тялото му започна да отговаря на тази близост.

Чейс изруга тихо и отдръпна Джеси от себе си, задържайки китките ѝ пред нея. Той я огледа, виждайки съблазнителните извивки, които бе пропуснал преди, начина, по който панталоните ѝ прилепваха, като втора кожа, начина, по който ризата се опъваше на гърдите ѝ.

— Готова ли си да се държиш прилично?

Главата на Джеси беше сведена и тя изглеждаше сломена.

— Наранявате ме — каза тя.

Той отпусна хватката си. В момента, в който го направи, тя се дръпна рязко, освободи се и затича към къщата. Когато я настигна, тя бе стигнала до верандата. Този път му дойде до гуша. Джеси изпищя, когато той седна на стъпалата и я издърпа в скута си. Тя се въртеше с всичка сила, опитвайки се да се обърне с лице към него, но той продължаваше да я притиска надолу. Тя продължи да вика.

Рейчъл чу шумотевещата и когато избърза към верандата и разбра какво става, беше шокирана.

— Престани, Чейс!

Тъй като ръцете му бяха заети със съскащата, и фучаща дива котка, той не можеше да се обърне, за да я погледне, а само каза ядосано:

— Тя го заслужава, Рейчъл!

— Това не е начина да укротиш Джесика, Чейс! — тя заобиколи, за да го погледне. — Сега я изправи.

Чейс я изглежда сурово и разума му бавно се върна.

— Права си. Не е моя работа да възпитавам дъщеря ти, въпреки че определено има нужда от това.

Той пусна Джеси и в мига, в който тя здраво стъпи на краката си пред него, замахна и го цапардоса по носа. Той беше толкова

изненадан, че тя успя да пробяга покрай него и да се скрие в къщата, преди да успее да реагира. Той изръмжа и стана, за да я последва.

Рейчъл хвана ръката му.

— Остави я, Чейс.

— Видя ли, какво ми стори малката кучка? — изкрещя той ядосано.

— Да и не беше нищо по-различно, от това, което си си заслужил — отвърна Рейчъл остро и добави с по-спокоен тон. — Тя е млада жена, Чейс. Не можеш да се отнасяш така грубо с нея.

— Млада жена, друг път! Тя е разглезена пикла! — той почувства болка в носа си и вдигна ръка, която се напълни с кръв. — Счупен ли е?

— Нека да видя — Рейчъл опипа отстрани и по дължина и поклати глава. — Не мисля, но кървиш зле. Влез вътре и ще се погрижа за теб.

Чейс мина през вратата толкова предпазливо, сякаш очакваше Джеси да се спотайва, за да го нападне отново. Рейчъл забеляза, че се оглежда и каза:

— Вратата към стаята ѝ е отворена, така че вероятно е излетяла през задната.

— Ако имате предвид Джеси, — обади се Били Юинг, появявайки се в коридора. — Тя току-що замина с Блекстар.

— Сигурно е отишла да се цупи — каза Чейс.

— Джеси? — присмя се Били. — Не, тя има работа за вършене. Каза ми го, когато я попитах, къде отива. Какво се е случило с теб?

— Няма значение!

— Никога не получаваш директен отговор от възрастните — оплака се Били, когато се обърна и тръгна надолу по коридора, откъдето бе дошъл.

Рейчъл се усмихна след сина си. Той беше толкова различен от първото ѝ дете. Любовта на двама родители правеше всичко толкова различно. Били беше много добродушен, въобще не приличаше на Джесика. Какъв срам.

— Не можеш да получиш директен отговор и от своенравни малки женички — измърмори Чейс.

— Какво?

— Дъщеря ти каза ли ти, къде е била? Кога се е върнала?

— Преди пет дни — отговори Рейчъл. — И не, не ми е каза къде е била. Опитах да говоря с нея, но тя ме обвини, че само се преструвам на разтревожена и разигравам сцени. Каза, че не било моя работа и съм нямала право да те пращам след нея. Наистина мисля, че беше най-ядосана от това, че си я последвал.

— Започвам да си мисля, че твоята Джесика е постоянно ядосана. Искаш ли да знаеш, защо е заминала онази нощ? Защото аз бях тук.

— Тя ли ти каза това?

— Нямаше нужда — отговори Чейс. — Оказа се, че тя е хлапето, за което ти казах. Онова, което ме излъга и ме изпрати в грешна посока. Затова е заминала, сигурен съм. Не е имала кураж да се изправи срещу мен, след като е видяла, че все пак съм успял да стигна до тук.

— Но, Чейс, ти каза, че това момиче е било с мъж, че те...

— Знам какво казах, но това беше самата Джесика — и тогава добави злобно, независимо дали го вярваше или не. — Не бих се изненадал, ако през цялата тази седмица е била някъде с мъж.

— Прекаляваш, Чейс Самърс! — каза Рейчъл отбранително.

— Добре, но какво ще правиш с нея? Ти си неин настойник, Рейчъл. Баща ѝ я е оставил на твоите грижи. Нима просто ще я оставиш да подивее?

— Какво трябва да направя, след като тя не разговаря с мен? Не вярва, че ме е грижа за нея. Как да достигна до нея, след като ме мрази?

— Ще ти кажа, какво бих направил аз.

— Вече видях, какво би направил — каза тя строго. — И това не е отговора. Трябва да има и друг начин.

— Просто трябва да ѝ намериш съпруг и товара ще падне от плещите ти. Нека някой друг се тревожи за нея.

Рейчъл не отговори, но се загледа в него замислено. Една идея започна да се оформя в главата ѝ. Идея, която Джесика никак нямаше да хареса.

ГЛАВА 6

— Виждал ли си сестра ми? — Били попита Чейс, като се присъедини към него на верандата.

— Не и от вчера на сам — изсумтя Чейс. — Поне този път майка ти не ме помоли да тръгна след нея, когато не се прибра снощи.

— Но тя се върна — каза Били. — Беше късно, но я чух да влиза в стаята си. Изтървал съм я тази сутрин. Надявах се, че ще ми позволи да пояздя с нея днес.

Чейс се усмихна на ентузиазма на Били.

— Да разбирам ли, че тук ти харесва повече, отколкото в града?

— О, да! Кой не би му харесало?

— Аз самия предпочитам градския живот.

— Но ти си бил дълго време на Запад. Поне това каза майка ми. Всичко това е ново за мен.

— Ами училището? Доколкото си спомням, това беше едно от златните правила в дома на Юинг — Чейс спря, проклинайки се за тази нелепа грешка. Защо трябваше да казва това? — И не искаш да ходиш?

— Не и сам — призна си Били. — Но мама каза, че не можем да оставим и Джеси сама, а тя няма да се съгласи да дойде с нас. Не мога да виня Джеси за това. И аз не бих се отказал от това ранчо, ако беше мое. Просто бих искал и аз да остана тук.

— Е, не мисля, че майка ти е нетърпелива да се раздели с теб — усмихна се Чейс. — Така че вероятно ще останеш тук известно време. Наслаждавай се, докато можеш.

— О, със сигурност — отговори Били. Като видя как Чейс несъзнателно потърква носа си, той попита. — Какво се случи вчера?

Чейс го погледна косо, готов с острия си отговор. Но тогава сви рамене. Били нямаше нищо лошо на ум.

— Сестра ти ме удари.

— Наистина ли? — ухили се Били и очите му светнаха от учудване.

— Не виждам, какво толкова смешно има в това — каза Чейс раздразнено и присви очи.

— Не е смешно — побърза да го увери Били. — Просто е... имам предвид, че тя не е много по-висока от мен, а ти си два пъти по-едър от нея. Но все пак не е толкова необичайно, като се има предвид, каква е Джеси. Тя може да направи всичко.

Чейс поклати глава. Очевидно се натъкваше на героично боготворене. Боготворене на момиче. Това беше абсурдно. Дали Рейчъл знаеше за това?

— Ти я харесваш, нали? — попита Чейс сухо.

— Определено. Дори не знаех, че имам сестра, докато мама не получи това писмо и ми каза за Джесика... исках да кажа Джеси — поправи се той. — Тя не обича да я наричат Джесика, да знаеш. И е толкова различна! И красива! Момчетата у дома никога няма да ми повярват, когато им разкажа за нея — гласа му спадна. — Просто ми се иска тя да ме харесва, поне малко.

Чейс се изправи.

— Какво имаш предвид? Да не е стоварила отвратителния си темперамент и върху теб?

Били погледна настрани засрамено.

— Искан ми се да беше — каза той. — Но истината е, че тя изобщо не ме забелязва. Но аз ще я победя — добави той убедено. — Тя просто се опитва да се държи грубо, защото си мисли, че така трябва. Мога да я разбера. Все пак тя е само на осемнадесет и трябва да управлява по-възрастни от нея мъже. Едно момиче трябва да е жилаво, за да се справи с това. Момчето трябва да е жилаво, дори само за да бъде момиче на такова място.

Чейс седна, напълно объркан. Всичката тази логика се лееше от едно деветгодишно момче. Той бе изумен. Всяка една дума, която Били бе казал имаше смисъл. Това определено обясняваше поведението на момчето. Изведнъж, Чейс видя Джесика Блеър в съвсем различна светлина.

Чейс погледна към Били.

— Какво ще кажеш, да отидем двамата да пояздим? Както самия ти каза, сестра ти трябва да ръководи ранчото и вероятно е твърде заета, за да язди с теб.

Джеси беше изтощена, когато влезе в двора късно тази нощ. Можеше да остане навън и да започне работа рано на следващата сутрин. Събирането на говедата, които щяха да бъдат откарани на Север, за да се изпълнят договорите ѝ, беше започнало и работата щеше да бъде дълга и тежка през следващите няколко седмици. Но любопитството в нея надделя и тя се прибра, за да види, дали приятеля на майка ѝ си е тръгнал.

Разбра отговора, веднага щом въведе Блекстар в конюшната и видя красивия златисто кафяв кон, настанен до стария дорест кон на Джеб. Бе странно, че Джеси не знаеше, какво всъщност изпита, ала беше твърде уморена, за да мисли за това точно сега.

Перспективата да свали петнадесеткилограмовото седло на Блекстар в това изтощено състояние забави движенията ѝ. Тя запали лампа и го поведе към неговото отделение, съжалявайки, че Джеб си е легнал.

Щеше само да свърши това и да отиде да си легне. Въпреки, че бе прегладняла, бе твърде изморена, дори за да си вземе нещо за ядене. Остави мъжете, точно когато сядаха да се хранят, за да може да измине тричасовия път обратно до ранчото.

— Имаш ли нужда от помощ?

Джеси се обърна и видя Чейс Самърс, облегнат на преградата на отделението на Блекстар. Беше облечен в синя памучна риза, затъкната в черни панталони. Ризата бе разкопчана и разкриваше тъмно килимче от къдрави косъмчета, покриващи гърдите му. Джеси бе поразена от силната му магнетичност и почувства пристъп на съжаление, че никога не би могла да го харесва.

— Не можах да заспя и видях светлината — каза той с приятелски глас. — Така, че реших да видя, кой е още буден.

Джеси не отвърна нищо, настроена подозрително към тази внезапна любезност. Нямахше да забрави, какво се бе опитал да ѝ стори. Защо беше толкова приятелски настроен, след като го беше ударила? Тя забеляза, че нямаше оток около носа му, а само леко потъмняване, което едва се забелязваше. Недоволна от това, тя си обеща да го удари по-силно следващия път.

Джеси се извърна настрана и започна да разкопчава ремъците, надявайки се, че той ще си отиде, ако продължи да не му обръща

внимание. Но когато понечи да вдигне седлото, той застана до нея. Хвана седлото и го прехвърли леко върху страничната преграда. Джеси не му благодари за помощта. Дори не го погледна, докато енергично изчетка Блекстар и се погрижи за храната и водата му.

Когато приключи, тя мина покрай Чейс, все още без да продума, загаси лампата и се запъти към къщата. Той закрачи до нея.

— Няма да е лесно, нали? — попита Чейс меко. Когато тя не отговори, той въздъхна. — Виджте, госпожице Блеър, осъзнавам, че започнахме зле, но има ли причина да продължаваме по същия начин? Бих искал да се извиня, ако ми позволите.

Джеси не спря да върви, но след малко попита:

— За какво точно се извинявате?

— Е... за всичко.

— Наистина ли съжалявате или Рейчъл Юинг ви накара да направите това?

Чейс потрепери от студенината в гласа й, когато спомена името на майка си. Рейчъл не бе преувеличила. Момичето наистина я мразеше. Той искаше да разбере защо, но точно сега не беше времето. Най-накрая я бе накарал да говори с него и най-добре беше да напредва внимателно.

— Не се извинявам често, госпожице Блеър. Ако не беше моя идея, нямаше да го направя, повярвай ми.

— Тогава сигурно си заминавате?

Чейс спря за кратко, смаян.

— Не можеш ли просто да приемеш извинението ми?

— Разбира се, че мога — каза тя сухо, докато продължаваше да върви. — Но вие не отговорихте на въпроса ми.

Джеси не изчака отговора му. Мина през задната врата на кухнята и влезе вътре. Рейчъл бе оставила лампата да тлее и Джеси я запали.

Чейс я последва вътре, заварвайки я при кухненския тезгях с гръб към него да отваря консерва с боб. Когато тя започна да яде боба студен, направо от консервата, той направи гримаса.

— Липсваше ни на вечеря — каза той, затваряйки вратата зад себе си. — Мисля, че има малко останала храна на печката, ако си гладна.

Тя се обърна. Очите ѝ святкаха и той осъзна, че изглежда е избрал болезнена тема. Всъщност, Джеси не беше сядала на масата за нито една от превъзходните горещи гозби на Кейт, откакто Рейчъл и Били бяха дошли. Това ѝ напомняше, че те бяха успели да я изтласкат от собствената ѝ къща. Изборът беше неин, но това не променяше нищо.

— Въпреки, че вечерята не беше толкова добра днес — добави бързо Чейс. Пълна лъжа, но изглежда успя да укроти Джеси. Тя спря да го гледа гневно и продължи да яде от студения боб.

Джеси не бе планирала да яде или нещо да я задържи далеч от леглото ѝ. Но поради някаква причина, вече не беше толкова уморена.

— Не отговорихте на въпроса ми, господин Самърс — отбеляза Джеси небрежно.

— Не си спомням да си била твърде склонна да разговаряш с мен — ухили се Чейс, в опит да се пошегува.

Джеси се намръщи.

— Аз отговорих на единствения въпрос, който имахте право да зададете. Казах ви, защо ви излъгах. Но моят въпрос ме засяга, господин Самърс. Ще съм ви благодарна, ако ми отговорите.

— И какъв беше той? — зашикалкави Чейс.

Джеси захвърли консервата на тезгяха.

— Преднамерено ли се опитвате да ме провокирате, господин Самърс?

— Винаги ли си толкова сериозна? Никога ли не се забавляваш? — когато тя понечи да си тръгне, Чейс хвана ръката ѝ нежно. — Почакай само минутка?

Тя не погледна към него, а към ръката му и той я пусна.

— Е? — настоя тя.

— Просто не знам как да ти отговоря. Знам, че не ме искаш тук, но Рейчъл ме помоли за помощ и не мога просто така да ѝ откажа.

— Защо не? — попита Джеси.

Той отговори напрегнато:

— Защото няма никой друг, който би могъл да ѝ помогне. Ти със сигурност не ѝ съдействаш.

— А трябваше ли? — изплющя Джеси. — Не съм я молила да идва тук!

— Не, не си. Но баща ти го е направил.

В тюркоазните ѝ очи бушуваше буря, но тя запази гласа си нисък, когато каза:

— Искате да знаете защо? Чух ви да говорите с нея през онази нощ и аз мога да ви дам по-добра причина, от нея. Той я мразеше толкова много, че искаше да продължи да ѝ отмъщава, дори след смъртта си! Искаше тя да види, в какво ме е превърнал. Искаше да види тази прекрасна къща и да съжалява, че не е нейна.

— Но тя е богата, Джеси или не знаеше това? — каза Чейс тихо. — Домът ѝ в Чикаго е четири пъти по-голям от тази къща.

— Но той не знаеше това. Всичко, което искаше бе да ни събере на едно място, за да може искрите да се разпалят. Знаеше, че ще се случи. Знаеше, че я мразя. Той се погрижи да стане така.

— Защо я мразиш, Джеси?

— Проклет да сте Самърс! — изсъска тя и устните ѝ се присвиха. — Не си врите носа, където не ви е работа. И не позволявам да ме наричат Джеси!

— Добре, съжалявам.

— И още нещо — продължи тя, — чух също, какво вие помоли да направите, докато ме обсъждахте, което изобщо нямате право да правите. Истината е, че ми е напълно известно що за мъж е Лейтън Боудри. Не просто мисля, че ще опита нещо нечестно, аз го знам. Вече съм подготвена за това. Така че вие само ще си изгубите времето, занимавайки се с това. — И добави само за да го унизи. — Но вие често си губите времето, нали?

Подигравката удари право в целта. Очите на Чейс станаха напълно черни.

— Чудя се защо. Може би защото едно момиче, което и двамата познаваме още не е пораснало?

— Просите си още един удар в носа, господинчо! — отвърна Джеси разгорещено.

— Виж, — започна той — само посочвам, че злобните лъжи и криенето, за да се цупиш не правят от теб зряла млада жена.

— Можеш да изпратиш за зелен хайвер само един глупак!

Стигнали до безизходица, те просто стояха и се гледаха гневно един друг. Джеси си казваше, че трябва да си тръгне, но нещо я принуждаваше да остане. Да се съревновава с него беше стимулиращо и вълнуващо. Чудеше се, какво ще направи той сега.

Както обикновено, той я изненада, като призна меко:

— Права си, разбира се. Пратиха ме за зелен хайвер, а аз бях достатъчно глупав, за да се хвана.

— Е, вие грешите — каза Джеси. — Не съм се крила, за да се цупя.

— Тогава, защо те нямаше цяла седмица?

— Толкова време отнема да се стигне до там, където отивах и обратно.

Чейс въздъхна.

— И къде отиде?

Джеси се намръщи.

— Защо ме питате? Джеб вече ви е казал, къде отидох — усмихна се тя. — Нали и вие ходихте там?

— Разбира се — отговори той кратко. — Но въпросът е, къде беше ти?

Джеси поклати глава.

— Наистина трябва да проучите територията, преди да преминете през нея, господин Самърс. Ще приема, че никога преди не сте бил толкова далеч на Север или не знаете, че покорените шошони не са единствените индианци в околността. Има шайени и...

Чейс я прекъсна.

— Бил съм на Запад от Мисури достатъчно дълго, за да знам, че шайените са победени, а тези, които са оцелели, са затворени в резервати на около петстотин мили южно от тук.

Джеси вдигна ръце към устните си.

— Значи мислите, че знаете всичко, така ли? Добре. Шайените на Черния Чайник, тези, за които говорите са в резервати, да. Не са имали избор, след като кавалерията е нападнала мирното им селище и са избили повечето от тях. Това клане на армията разгневило северните племена и ги съюзило със сиуксите. Не всички са подчинени, господин Самърс. Северните шайени все още бродят в равнините и пазят малкото им останала земя.

— И очакваш да повярвам, че си им отишла на гости? — попита той скептично.

— Не ме е грижа в какво вярвате — каза тя равнодушно.

После се обърна и отиде в стаята си, оставяйки го да стои там.

Чейс чу как вратата към стаята ѝ се затваря. Той прекара раздразнено ръка през косата си. Тя нямаше да се върне, за да довършат спора си. Спор? По дяволите, той не смяташе да се кара отново с нея. Смяташе да се държи разумно и да се извини. Дори да бъде чаровен. Той искрено се надяваше да прекрати тази враждебност. По дяволите! Какво се бе объркало?

ГЛАВА 7

Обикновено Джеси не спеше до късно, но когато се събуди, в стаята ѝ беше напълно светло. Няколко часа от утрото бяха минали. Защо? Обикновено, ако не бе станала до седем часа, Кейт щеше да я събуди. Може би Кейт бе предположила, че е станала и излязла.

Докато Джеси се обличаше, се чудеше, какво ли мисли Кейт за цялата бъркотия в живота им. Но тя вероятно не би ѝ казала, дори ако я попиташе. Откакто Джеси се помнеше, индианката беше там, както и много други в ранчото. Но никога не се беше сближила с Кейт. Възрастната жена никога не насърчаваше разговорите. Често, особено напоследък, тя видимо се държеше враждебно. Дали някога Кейт е била любовница на баща ѝ? Джеси знаеше, че никога няма да разбере отговора на този въпрос. Тя често съжаляваше Кейт за това, че е пропиляла живота си тук, без да създаде свое семейство. Но всеки път, щом попиташе Кейт, защо е останала, тя отговаряше, че Томас има нужда от нея. Дори след като той умря и Джеси предложи да настане Кейт, където пожелае, тя отказа. Никъде не искаше да отиде. Ранчото бе всичко, което Кейт имаше.

Джеси остави нещата така, благодарна, че индианката беше там, за да се грижи за домакинството, след като Джеси определено нямаше време. Къщата беше чиста, леглото на Джеси винаги оправено, когато се върнеше в края на деня, дрехите ѝ изпрани и закачени в гардероба, топлите ястия я чакаха.

Щом се облече, Джеси избърза до конюшната, ядосана на себе си, че е закъсняла. Тя не обърна внимание на гласа на Рейчъл, идващ откъм верандата, но спря, когато чу този на Чейс Самърс да се извисява. За първи път беше ядосан на някой друг, а не на нея.

— Рейчъл, не бих се оженил за разглезеното ти момиченце, дори да ми платиш! От къде по дяволите измисли тази безумна идея?

Джеси замръзна.

— От теб — отвърна спокойно Рейчъл. — Ти каза, че трябва да ѝ намеря съпруг, ако искам да сваля отговорността за нея от плещите си.

— Но аз бях ядосан, не говорех сериозно! Тя е още дете. Има нужда от баща, а не от съпруг.

— Тя имаше баща. Много добре ѝ е повлияло — отвърна Рейчъл горчиво. — А ти чудесно знаеш, че тя е достатъчно голяма, за да се омъжи.

— Възрастта няма нищо общо с това. Тя все още се държи като дете. Забрави, Рейчъл! Намери някой друг, на който да я стовариш, ако трябва, но аз не искам да имам нищо общо с това момиченце.

— Няма ли поне да си помислиш? — гласът на Рейчъл стана мек и умоляващ. — Скиташ се от години, Чейс. Това е подходяща земя, да се установиш, а и ранчото е голямо и е доказало възможностите си.

— С дългове — припомни ѝ той.

— Аз ще платя дълга — каза тя бързо. — Не е нужно тя да разбира!

— Чуваш ли се, Рейчъл? — извика Чейс. — Надявам се, че няма да отпратиш това предложение на някой друг! Друг мъж би сграбчил веднага възможността и така няма да направиш услуга на момичето. Сега, имам желание да ти помогна, но не и с цената на човешка саможертва. А и ти не си толкова студенокръвна, така че просто се преструвай, че никога не ти е хрумвала тази идея.

— Тогава, кажи ми за Бога, какво трябва да направя! — започна Рейчъл да плаче. — Не мога да издържа още дълго. Не съм свикнала с такава неприязън и то от собствената ми дъщеря! Непоносимо е! Тя не ме иска тук. Тя си отива, когато и да я заговоря. Ще е щастлива, ако си тръгна, но не мога да я оставя тук сама. Просто не мога да го направя. Тя трябва да има някой, който да се грижи за нея.

— Успокой се, госпожо — започна да я успокоява Чейс. — Вероятно е време да обмислиш възможността да платиш на някого да бъде неин настойник, така че да не трябва ти да го правиш.

— Но на кого бих могла да поверя такава отговорност? Кой не би се възползвал от нея? — тя внезапно се оживи. — Мога да се доверя на теб, Чейс. Би ли...

— Не, не бих! Не бих се справил, Рейчъл. Поради някаква причина избухвам всеки път, когато говоря с това момиче. Ще свърша извивайки ѝ врата, ако бъде поверена на грижите ми.

Тогава Джеси си тръгна ужасена и унижена отвъд всичко, което бе чувствала до сега. Агонизираща болка се разля в гърдите ѝ,

свивайки гърлото ѝ. Болка от пренебрежението и презрението, болка от категоричното отхвърляне. Болеше, болеше я толкова силно, че искаше да заплаче. Но нямаше да плаче заради тях, каза си тя. Нямаше.

Сълзите я заслепяваха, когато достигна конюшните. Тъкмо щеше да се срине, когато детски глас каза:

— Какво се е случило, Джеси?

— Нищо! — отсече тя. — Просто ми влезе прах в очите.

— Мога ли да помогна?

— Не! Добре съм. Сълзенето отми прахта.

Тя мина покрай него към отделението на Блекстар, но Били я последва.

— Не знаех, че все още си тук.

— Е тук съм, нали?

Той не се отказваше.

— Ще излизаш ли сега? — попита той, докато тя оседлаваше Блекстар. Когато Джеси не му отговори, той настоя. — Може ли да дойда с теб този път?

— Не!

— Но аз няма да ти се пречкам, Джеси, обещавам. Моля те?

Умолителната пламенност на гласа му някак достигна до нея и тя омекна.

— Е, добре — после добави строго, за да не си помисли, че я е склонил лесно — Но само този път. Можеш да използваш дорестия кон там, ако знаеш как да го оседлаеш.

Били подвикна радостно и изтича към коня, но се оказа в безизходица. Истината беше, че всеки път, когато Джеб му показваше как да оседлае кон, за да може да язди из долината, стареца всъщност сам слагаше седлото.

Той дори не можеше да повдигне седлото от парапета, камо ли да го постави на гърба на коня. И коня и парапета бяха по-високи от него.

Джеси приключи с Блекстар и го поведе към Били, клатейки развеселено глава. Седлото, с което той се бореше беше поне двадесет килограмово. Но наблизко нямаше друго. Трябваше да признае, че на хлапето не му липсва решителност.

Тя му помогна да свалят седлото от парапета.

— Сега, заедно... едно, две, три...

Те го поставиха на коня и Джеси отстъпи назад.

— Сега можеш ли да се справиш?

— Разбира се. Благодаря ти.

Джеси чакаше нетърпеливо, докато той се опитваше да се справи с ремъците, затъкнати под седлото. Ръцете му бяха твърде къси и не можеше да ги достигне. Най-накрая, заобиколи коня и издърпа ремъка под него, като го закопча твърде хлабаво.

— Честно, можеш ли да свършиш нещо както трябва? — каза тя грубо, като се приближи, за да му помогне отново.

Били наблюдаваше строгото ѝ изражение, докато приключи работата. Той се ухили щастливо. Това, което тя правеше за него говореше много повече от думите.

— Ти не ме мразиш наистина, нали Джеси?

Тя го погледна уплашено. Защо той умееше да вижда така ясно през нея?

— Разбира се, че те мразя.

— Но — протестира Били, — аз мисля, че малко ме харесваш.

— Е, това само показва, колко знаеш — каза тя развеселено. Искаше само да се пошегува, но когато го погледна, в очите му блестяха сълзи. — О, Били, аз само се шегувах. Честно! Разбира се, че те харесвам. — Той я погледна облекчено и тя добави. — Но не смей да споменаваш на майка си, какво съм казала, ясно ли е?

ГЛАВА 8

Стария Джеб беше във вихъра си, когато разказваше истории и си намери прехласнат слушател в лицето на Били Юинг. Джеси се забавляваше, облегната на парапета, гледайки гримасите на своя полубрат, докато слушаше спомените на Джеб от историята, в която почти е бил обесен.

В края на 1863, самоволна група за опазване на реда, наричана Виджилантите на Монтана почти изпратили Джеб в отвъдното. Виджилантите се сформирали във Вирджиния Сити, град, известен с лошата си слава от двеста убийства само в рамките на шест месеца. Джеб бил сбъркан с член на голяма банда. Образували процес и го осъдили на обесване. Спасил се само защото бандита, с който бил объркан, се озовал в тълпата, за да гледа обесването. Когато доближил събралите се хора, бил разпознат. Това беше преживяване, за което Джеб обичаше да разказва.

Джеси бе чувала за него безброй пъти. Старецът и момчето бяха толкова завладени, че дори не забелязаха, когато тя напусна конюшната.

Тя се запъти бавно към къщата. Спря на верандата и се отпусна в едно от кожените канапета. Въздухът беше неподвижен и все още не толкова студен. Джеси не искаше още да влиза вътре. Беше късно, но не чак толкова.

Тя затвори очи и се опита да прогони мислите си. Надяваше се, че свежия въздух ще прочисти съзнанието ѝ и ще може да заспи. Точно когато бе започнала да се чувства омиротворена, тя чу:

— Къде е момчето?

Джеси отвори бавно очи. Отначало не видя Чейс и трябваше да се огледа, докато го открие, седнал на стълбите, облегнал гръб на един стълб, така че да е с лице към нея.

— Ще намерите Били в конюшната с Джеб.

— Не го търсех, а просто се чудех къде е. Мислех, че ще се върне по-рано след толкова продължителна езда днес.

Джеси се усмихна на себе си, спомняйки си, колко усърдно Били се опитваше да следва темпото ѝ.

— Вероятно ще е кисел на сутринта, но мисля, че си прекара добре.

— Не се съмнявам. Той отдавна искаше да дойде с теб.

Джеси се изправи и го погледна.

— От къде знаете?

— Той ми казва разни неща — отговори Чейс с гордост. — Ще го вземеш ли отново с теб?

— Не съм мислила за това — сви рамене Джеси. — Не и утре във всеки случай. Тогава няма да съм тук.

— О?

Джеси усети, как гнева ѝ се надига и когато го потуши, почувства част от болката, която Чейс ѝ бе причинил тази сутрин.

— Да, „О“ и това не е ваша работа, господине.

— Предпочитам да ме наричаш Чейс — каза той мило.

— Не ви познавам достатъчно добре.

Той се усмихна.

— Това лесно може да бъде поправено. Какво би искала да знаеш за мен?

— Нищо — каза тя упорито, затваряйки отново очи.

— Това е твърде лошо, като се има предвид, че аз съм безкрайно любопитен за теб.

Тя го изгледа остро. Подиграваше ли се с нея?

— Защо? — настоя тя.

— Ти си толкова различна от повечето момичета. Намирам за очарователен начина, по който си отгледана. Кажете ми нещо. Такъв живот ли си искала?

— Какво значение има? — каза тя. — Вече е минало. Аз съм такава, каквато съм. — Тя усилено се опита да прикрие горчивината в гласа си. Никога нямаше да признае на този мъж или на Рейчъл, колко много мразеше живота си. Тя искаше повече от всичко да изглежда и да се държи, като останалите момичета. Имаше възможност да се промени, когато баща ѝ почина, шанс най-накрая да бъде нормална. Щеше да има този шанс отново, когато двамата натрапници си заминеха.

— Да — каза Чейс любезно. — Определено си неповторима. Не можеш да ме виниш, че съм любопитен, нали?

Той имаше много привлекателна усмивка. Зъбите му бяха толкова бели и равни, устните щедри, но не твърде пълни. А тъмната му коса се къдреше на челото като...

Джеси се шокира. Какво ставаше с нея, за да го зяпа по този начин?

— Мъжете тук, без значение любопитни или не, не задават толкова много въпроси — каза му тя. — Но бях забравила, че не сте от тук. Ще ходя до Шайен утре, след като сте заинтересован. Трябва да наема още няколко мъже за събирането на говедата.

— Нещо против да те придружа?

— Защо? За да изпълните заповедта на Рейчъл? Казах ви, че си губите времето.

— Е, защо не ме оставиш сам да реша? Няма да си тръгна, докато не свърша това, за което майка ти ме е помолила — той се опита да го каже колкото може по-нежно.

— Тогава на всяка цена трябва да дойдете с мен утре — каза Джеси бързо.

Чейс се разсмя сърдечно.

— Колко си нетърпелива да се отървеш от мен. Нараняваш ме дълбоко, Джесика. Повечето жени ме намират за чаровен и духовит. Вярваш или не, на жените им харесва да съм покрай тях.

— Но все пак аз не съм жена, нали? — каза Джеси с напълно спокоен глас и непроменено изражение. — Аз съм просто разглезено момиченце. Така че това, което мисля за вас е без значение, нали така?

Чейс се намръщи. Това звучеше твърде близо до онова, което бе казал на Рейчъл тази сутрин. Не беше възможно да е дочула, нали? Не. Тя изобщо нямаше да му говори, ако беше.

— Къде е Рейчъл? — прекъсна Джеси мислите му.

— Легна си — отговори ѝ той, измервайки я с поглед. — И не мислиш ли, че е по-уместно да я наричаш майка?

— Не, не мисля — отговори тя просто. — И имам намерение вече да се оттегля.

Джеси седна и протегна ръце напред и назад, показвайки, че е изтощена, а не просто нетърпелива да сложи край на разговора им.

Очите му се спряха на тялото ѝ и по-конкретно на онази част, където гърдите ѝ опъваха ризата отпред.

Значи това било нужно, за да забележи, че тя е жена! Джеси се протегна малко по-силно, преди да се изправи. Зарадва се на изражението му. Той изглежда не забелязваше, колко грубо я е зяпнал.

— Тръгвам преди изгрев, ако искате да дойдете с мен — уведоми го Джеси.

— Да, е...

— Лека нощ, господин Самърс.

Чейс я гледаше как влиза в къщата. В уединеността на стаята си, тя щеше да свали мъжките си дрехи, които изобщо не скриваха женствеността ѝ. Какво щеше да облече, преди да си легне? Нощница? Или нищо? Той разбра, че лесно може да си я представи напълно гола.

Започна да се чуди, дали този образ ще съвпадне с реалния. Бяха ли гърдите ѝ толкова пълни и заоблени, колкото изглеждаха, а талията ѝ толкова тънка? Лицето и ръцете ѝ бяха загорели от слънцето, но той си представи останалата част от нея, нежна като бяла роза. Краката ѝ трябваше да са най-непривлекателната част от нея. Бяха прекрасно дълги в съотношение с тялото ѝ, но тя прекарваше дълги часове на седлото всеки ден и това би трябвало да е изградило здрави, издути мускули. Все пак, тези крака щяха да са силни, достатъчно здрави, за да хване мъж между тях и да го задържи там, докато не свърши с него. Да, тя щеше да е агресивна в правенето на любов.

Мили Боже, какво по дяволите правеше той, като седеше там и мислеше за такива неща? Независимо от оформеното ѝ тяло, тя беше просто едно дете. Не му беше работа да я разсъблича, дори и на ум. Беше достатъчно хубава, всъщност красива, ако трябваше да е честен. Направо зашеметяваща, когато се усмихнеше.

Но той дори не я харесваше. Не, той дори не я харесваше.

ГЛАВА 9

За Джеси не беше проблем да стане рано. Все още беше тъмно, когато запали лампата, за да се приготви. Облече се грижливо, избирайки най-меките си панталони от еленова кожа, в светъл, кремав цвят и подходяща жилетка със сребърни ушички от двете страни. Сребърни верижки държаха жилетката закопчана. Черна памучна риза завършваше облеклото ѝ. Преди да напусне стаята си, тя направи нещо, което почти не се бе случвало до сега. Отвори сандъка под леглото и извади бутилка жасминов парфюм, втривайки по капка зад всяко ухо. Какво ли щеше да си помисли той за това? Тя се усмихна на себе си.

Кейт беше в кухнята и веднага щом Джеси седна на масата, тя ѝ сервира пържола и яйца. Индианката долови аромата на цветя, който се разнасяше от младата ѝ господарка, но само повдигна вежда и не направи коментар. Джеси я погледна и се усмихна. Разбира се, че Кейт нямаше да каже нищо. Тя никога не го правеше.

Джеси се смръщи, поглеждайки към приведените рамене на по-възрастната жена.

— Защо не се върнеш в леглото, след като сервираш закуската на господин Самърс, Кейт? Изглеждаш уморена — каза Джеси. — Рейчъл може да се погрижи за себе си.

— Нямам нищо против — проговори меко Кейт. — А и господин Самърс вече яде.

Това изненада Джеси. Не беше очаквала той да е станал толкова рано. Тя бързо приключи с яденето и се запъти към конюшната понесла студения обяд, който Кейт им беше приготвила. Чейс говореше с Джеб, а коня му беше готов за тръгване. Поздрави с усмивка, решена да започне деня на чисто и той ѝ отвърна с готовност.

Тя беше доволна от начина, по който Чейс я оглеждаше с възхищение, докато я наблюдаваше как оседлава коня и се качва на него. Никога до сега не се бе държала толкова преднамерено. Тази игра

беше вълнуваща. Можеше ли да задържи вниманието му достатъчно дълго, за да го накара да признае, че не е дете, че не е пикла?

Небето бе започнало да порозовява, когато потеглиха и Джеси го поведе извън долината. Пътят все още беше в сянка. Щом слънцето изгря, те започнаха да яздат един до друг, но не разговаряха. Ездата беше бърза. Джеси трябваше да стигне в града през ранния следобед и поддържаше постоянно темпо, което дори преминаваше в галоп през равнините.

Пет часа по-късно, спряха при малката рекичка, където тя винаги почиваше, когато отиваше в Шайен. Беше приятно сенчесто място, на едно ниво чак до водата и изглеждаше красиво с опадалите червени и златни есенни листа. Беше безопасно, защото земята наоколо беше равна. Приближаването на непознат щеше да бъде лесно забелязано.

Погрижиха се първо за конете, после седнаха под дърветата, за да си разделят комат хляб, нарязано говеждо и сирене. Джеси изми съдовете, след като приключиха с яденето и се облегна на седлото си, за да си почине малко. Чейс, все още ядеше, когато седна до нея.

Джеси сложи ръце зад главата си, придърпвайки ръба на черната си филцова шапка над очите си. Тя повдигна едното си коляно и започна бавно да го поклаща, за да може той да разбере, че не спи. Тази позиция изтласка гърдите ѝ напред и привлече вниманието към плоскостта на корема ѝ, каквото бе и намерението ѝ. Очите му бяха приковани в нея и тя остави шапката върху лицето си, предоставяйки му пълна свобода да гледа.

Гласът на Джеси беше изненадващо висок, когато попита:

— От колко време познавате Рейчъл, господин Самърс?

Той въздъхна.

— Ако ще започваш да ме опознаваш, не мислиш ли, че е време да ме наричаш Чейс?

— Предполагам.

Тя не видя усмивката му.

— Познавам майка ти от около десет години.

Джеси се скова. Преди десет години Рейчъл бе напуснала Томас Блеър. Тя беше на осем. Не осъзнаваше, че Чейс е бил само на петнайсет или шестнайсет преди десет години. Така тя веднага предположи, че Чейс е бил любовник на Рейчъл, след като е напуснала Томас.

— А обичаш ли я още? — попита Джеси директно.

Последва пауза.

— Какво точно имаш предвид с това?

Джеси смени тона си, опитвайки да го направи шеговит, сякаш не я е грижа.

— Ти си един от мъжете й, нали?

Чейс пое дълбоко въздух.

— Почакай, хлапе. Това ли си мислиш?

Джеси се изправи и заяви кратко:

— Ти дотича веднага, щом те повика, нали?

Той се засмя твърдо, поглеждайки я обвинително.

— Имаш мръсно съзнание, Джеси. Или просто винаги мислиш най-лошото за майка си?

— Не отговори на въпроса ми — каза тя упорито.

Той сви рамене.

— Предполагам, че я обичам толкова, колкото мога да обичам всяка жена.

Това спря Джеси. Отне й малко време, за да реши, какво трябва да каже.

— Звучиш така, сякаш не харесваш много жените.

— Разбрала си ме погрешно. Харесвам всички жени. Просто не е нужно да се спирам на някоя конкретна.

— Обичаш да се раздаваш наоколо? — каза тя цинично.

— Може и така да го наречеш — засмя се той. — Но само защото не съм намерил жена, която мога да понеса до себе си за дълго време. Веднъж щом решат, че са те хванали в мрежите си, ромansa приключва и се започва с дребнавостта, заядливостта и ревността. Това е момента, в който се оттеглям.

— Да не искаш да ми кажеш, че всички жени са такива? — попита Джеси тихо.

— Разбира се, че не. На изток има всякакви, но трябва да разбереш, че определен... тип жени се срещат на запад — тези, които вече са омъжени, които имат дъщери за женене и такива, които се преструват, че не проявяват интерес само докато някой не ги попита.

— Последната група включва салонните момичета и танцьорките, така ли?

— Те са най-забавни — каза той, като знаеше, че навлиза в опасна територия.

— Курви с една дума?

— Е, не бих ги нарекъл така — каза той възмутено.

— Така ли срещна Рейчъл? — подигра се тя.

Той се смръщи раздражено.

— Очевидно никой не ти е казал, така че трябва аз да го направя. Рейчъл беше сама, прегладняла и очевидно бременна, когато моя пастрок Джонатан Юинг я доведе у дома.

— Твоят пастрок?

— Това изненадва ли те?

Джеси беше много повече от изненадана. Мислеше, че Юинг е бащата на Били, но очевидно беше Уил Фенгъл. Дали Били знаеше? И тогава ѝ хрумна, че сега Рейчъл беше на тридесет и четири. Преди десет години е била на двадесет и четири и е била много по-възрастна от Чейс. Така, че те вероятно не бяха имали афера.

— Къде беше майка ти? — попита Джеси.

— Почина малко преди това.

— Съжалявам.

— Недей — каза той категорично.

Очевидно таеше някаква горчивина, но Джеси не искаше да знае за нея. Имаше достатъчно свои грижи.

— Значи, вторият ти баща се е оженил за Рейчъл, въпреки, че е носела детето на друг мъж?

— Заради това дете — отговори Чейс кратко.

„Мили боже, какво се е случило?“ — помисли си Джеси.

— Копелето изчака, докато тя роди син. Не се съмнявам, че щеше да я изгони, ако детето беше момиче.

Джеси ахна.

— Още един мъж, като Томас Блеър. А аз си мислех, че е единствен.

— Е, имало е причина. Баща ти е можел да има деца. Джонатан Юинг не. Той беше богат мъж и искаше син, който да поеме малката му империя. Това беше единствената причина да се ожени за майка ми. Той не я обичаше, а просто искаше мен. А тя не се интересуваше от нищо друго, освен богатството му. Е, мен ме беше грижа за всичко. Мразех го в червата си — той замлъкна, но после продължи: — Бях

достатъчно голям, за да разбере мотивите му и да се противопоставя на властта му. Той мислеше, че богатството може да му купи всичко. Аз не исках да го приема, защото вече имах баща някъде там. Така Юинг и аз водехме дълга, безкрайна битка. Тя никога не приключи. Рейчъл улесни нещата, въпреки че през последната година бях там. Тя беше мила. Грижеше се за мен и правеше нещата по-лесни. Тя ми помогна тогава. Разбираш ли сега, защо искам да ѝ върна услугата?

Джеси беше притихнала. Детството му е било ужасно, да се бори с баща си, да изгуби майка си. Но по-предишните му думи все пак го бяха показали, като развратно копеле.

— Ти не познаваш истински Рейчъл — каза тя.

— Мисля, че я познавам по-добре... — той спря, взирайки се в пространството зад нея. — Някой изглежда е дяволски любопитен към нас.

— Какво?

— Някой от твоите приятели индианци, без съмнение.

Джеси бързо се извъртя и проследи погледа му. Един индианец седеше на петнисто пони в далечината. Той просто си седеше там и се взираше в тях. Дали не беше Белия Гръм? Не, той щеше да се приближи, за да я поздрави. Джеси стана и затършува в дисагите си. Извади бинокъла си и го обърна по посока на индианеца.

Тя свали бинокъла след момент и каза:

— Защо би дошъл тук, някакви предположения?

— Индианец от резерватите? — попита Чейс.

Тя го погледна и поклати глава.

— Според теб всички индианци живеят в резервати, нали? Господи, колко си дебелоглав. Опитвах се да ти обясня... О, няма значение!

Чейс присви очи.

— Да не казваш, че сме в опасност?

— Аз не, но не знам за теб — отвърна тя зловещо.

— Виж, — каза той нетърпеливо — ще ми обясниш ли?

— Това там е воин сиукс. Те не напускат териториите си без основателна причина и не стоят да те наблюдават просто ей така.

— Мислиш ли, че може да има още от тях?

Джеси поклати глава.

— Не мисля. Когато срещнах Малкия Ястреб миналата седмица, той беше сам.

— Срещнала си го миналата седмица? — повтори Чейс.

Тя се обърна, за да прибере бинокъла, доволна от объркването, което му беше причинила.

— Той сподели храната и лагера ми една нощ. Не беше никак дружелюбен. Всъщност, беше доста арогантен. Но това е присъщо за тях — тогава тя се усмихна на Чейс. — Всъщност, той искаше да бъде любезен в едно отношение, но аз казах не.

Чейс успя да скрие съмнението си.

— Значи той те е пожелал? Предполагам, че затова сега е тук.

Джеси го погледна остро, но изражението му не издаваше нищо от това, което мислеше.

— Не мога да си представя, какво прави тук, но не се лаская чак толкова да мисля, че е дошъл заради мен.

— Е, за всеки случай, защо не му покажем, че не си свободна?

Преди тя да осъзнае, какво има предвид, Чейс я издърпа в обятията си и сведе устни към нейните. Контактът беше толкова разтърсващ, колкото конски ритник. Тя беше замаяна, и се отпусна в ръцете му, поддавайки се на натиска на устните му. Но дори и когато се осъзна, тя не се отдръпна. Харесваше ѝ чувството, харесваше вкуса му, обзе я опиянение. Определено не беше целувана така никога преди и осъзна, че причината да ѝ хареса беше в това, че той знае какво прави.

Разбира се, че причината бе в опита! Чейс познаваше жените много добре, припомни си тя. Въпреки възмущението си, Джеси не намери сили да го отблъсне.

Но и двамата бяха забравили Малкия Ястреб. Чейс пусна Джеси веднага щом чу галопиращ кон. След секунда индианецът скочи от коня. Чейс нямаше време дори да вдигне ръце в защита, преди Малкия Ястреб да връхлети отгоре му и да го хване за врата, поваляйки го на земята.

Джеси гледаше с широко отворени очи. Никога не бе виждала такъв великолепен скок от гърба на галопиращ кон. Но защо Чейс не се изправяше, за да се бие? Той не помръдваше. Малкия Ястреб извади ножа си.

— Не! — изкрещя му тя. — Малък Ястреб!

Тя изтича напред, и стигна точно когато той достигна Чейс и застана между тях. Тя и Малкия Ястреб впиха погледи един в друг за няколко дълги секунди. Най-накрая, той отдръпна ножа си и погледна към Чейс. Заговори ядосано, а след това изстреля няколко бързи знака към нея.

Тя бе обърквана, като разчете това, което успя.

— Искаш да знаеш, какъв ми е той? Но аз не разбирам...

Тя спря, спомняйки си, че той не я разбира.

— Може би просто си луд — промърмори тя. — Не мога да обясня... Той не означава нищо за мен.

— Тогава, защо го целуна?

Джеси ахна.

— Ти, копеле! — изплака тя. — Знаел си английски през цялото време! Остави ме да се мъча, опитвайки се да си спомня езика на знаците, значи... О! Като си помисля, колко изплашена бях, а всичко, което е трябвало да направиш, е да кажеш...

— Говориш твърде много, жено — изръмжа Малкия Ястреб. — Кажи ми, защо целуна този мъж.

— Не съм. Той ме целуна и го направи, за да си тръгнеш ти. Нямах друга причина за това, тъй като той не ме харесва и аз не мога да го търпя. И защо по дяволите ти обяснявам това? Защо го напада?

— Ти искаше ли вниманието му?

— Не, но...

Малкия Ястреб не остана, за да чуе, а се запъти към коня си. Качи се на него и се върна, поглеждайки към нея.

— Белия Гръм се завърна в зимния си лагер — каза той небрежно.

— Значи го познаваш?

— Запознах се с него, след като те срещнах. Той ми каза, че нямаш мъж, а само баща.

— Баща ми почина наскоро.

— Тогава си нямаш никого?

— Нямам нужда от никого — отговори тя раздражено.

Малкия Ястреб се усмихна, изненадвайки я отново.

— Ще се срещнем отново, Приличаща.

— По дяволите! — изруга тя, обръщайки се към Чейс, когато Малкия Ястреб се отдалечи. Той все още лежеше на земята, но

дишаше нормално. Тя прегледа главата му за наранявания и откри голяма подутина. Отиде до реката, напълни шапката си с вода и я хвърли в лицето му.

Той се свести плюейки и стенийки и тя въздъхна облекчено.

— Този кучи син нападна ли ме? — попита Чейс, опипвайки главата си. Потръпна, когато откри чувствителната подутина.

— Можеше да те убие! — каза Джеси остро. — Никакъв боец не си.

Той се смръщи.

— За какво си толкова раздразнена? Да не се наложи да го застреляш?

— Не, не се стигна до там. А и не бих заменила неговия живот за твоя.

Отровата ѝ го ужили.

— Ти наистина ме мразиш, нали?

— Личи ли си?

Тя отиде, за да оседлае коня си. Той беше добре. Нямаше нужда да се грижи за него.

— Защо ме нападна? Знаеш ли? — попита той.

— Разбери сам, новако.

— Проклятие! — изруга той. — Твърде много ли е да помоля за малко нежност от теб? Аз съм този, който пострада, нали?

— И знаеш ли защо? — усмихна се подигравателно Джеси. — Заради твоята демонстрация!

Той я погледна замислено.

— За това ли си толкова ядосана? Защото те целунах?

Тя не отговори. Мълчаливо се качи на коня и потегли, оставяйки го да я последва, ако може. Чейс скочи на седлото, а главата му пулсираше. Вече не беше сигурен, защо я бе целунал, но беше глупава постъпка. Щеше да се постарее това да не се повтори.

ГЛАВА 10

Проблемите започнаха скоро, след като пристигнаха в Шайен. Оставиха конете си в градската конюшня и Джеси отиде в хотела, за да си вземе стая. Не беше споделила плановете си с Чейс, така че той беше принуден да я следва, и да гадае какво е намислила. Двамата почти не разговаряха помежду си. Джеси му каза, къде може да намери доктор, ако сметне за нужно и продължи да се преструва, че не забелязва присъствието му. Упоритото ѝ изражение и ядосана походка, му показваха, че компанията му е нежелана. Той добре знаеше, че ако попита за плановете ѝ, отговорът ѝ ще бъде, че това не му влиза в работата.

В хотела, Джеси се вписа в регистъра и Чейс се зае да направи същото. Още преди да привърши, книгата бе внезапно издърпана от ръцете му.

— Точно, както той каза, Чарли — извика мъжа до Чейс, подсмиввайки се през рамо. — Има К пред името ѝ.

— Нещо против, друже? — каза Чейс ядосано.

— О, разбира се, господине — мъжът захвърли регистъра обратно пред Чейс и се засмя. — Просто исках да проверя нещо.

Докато нахалника се отдалечаваше, Чейс надникна към името на Джеси. Да, наистина имаше К отпред. Той се завъртя и видя, че пътя на Джеси към предната врата бе препречен от дундест, широкоплещест мъж. Дългуча, който тъкмо бе оставил Чейс, се приближи зад Джеси и издърпа пистолета ѝ от кобура, преди да е успяла да го спре.

Чейс чакаше реакцията ѝ. Щеше да е хубаво да я види, как стоварва ужасния си темперамент върху някой друг за разнообразие.

Но Джеси просто стоеше там и хвърляше гневни погледи, с изправен гръб и ръце положени на бедрата.

— Значи Лейтън не се е шегувал — засмя се Чарли. — Той спомена, че името в нотариалния акт било Кенет Джеси Блеър. Но аз му казах, че няма начин и стария Блеър трябва да има син някъде, на

който да е оставил ранчото си. Никой не кръщава едно момиче Кенет. Не казах ли така, Клей?

— Точните ти думи — съгласи се дългуча Клей, кимайки.

— Но Лейтън бе прав, както винаги — продължи Чарли. — Имаме си истинска Кенет тук. Не изглежда ли точно като Кенет?

— С панталоните и всичко останало — съгласи се отново Клей, кискайки се.

— Позабавлявахте се достатъчно, господа и вече взе да ми писва от вас — каза Джеси тихо, без да изпуска Клей от очи. — Сега ще си взема пистолета.

— Така ли? — засмя се Клей. — За какво ти е, освен ако не си достатъчно мъж, за да го използваш. Достатъчно мъж ли си?

Мъжете се разсмяха, доволни от шегата. Джеси дори не се замисли, преди да замахне с юмрук към устата на Клей. Пистолетът ѝ падна от ръката му, а лицето на Чарли стана на петна от ярост. Той изрита пистолета ѝ настрани и я сграбчи за ръцете.

Чейс бе видял достатъчно.

— Остави дамата, друже — каза Чейс, блъскайки Клей в стената.

— Наричаш тази дива котка дама? — изръмжа Чарли.

Въпреки всичко, той пусна Джеси и тя взе пистолета си.

— Боудри ли ви изпрати да ме тормозите? — попита настоятелно тя, заставайки лице в лице с Чарли.

На мъжа не му се понрави този обрат на събитията. Лейтън щеше да се ядоса, ако чуеше за това. Ако тя отидеше при него и вдигнеше шум пред други хора, той щеше да побеснее. Лейтън искаше да е сигурен, че никой няма да го посочи, като виновник.

— Лейтън не иска проблеми с теб, момиче. Всичко, което иска е парите си. Идеята да се позабавляваме с теб беше на Клей. А ние само се шегувахме. Ти просто нямаш чувство за хумор, малката — оплака се Чарли.

— О, напротив, имам — усмихна се Джеси зловещо. — Мисля, че щеше да е много забавно, ако бях изпратила куршум в червата ти — и после добави. — Просто стойте далеч от мен, господа.

— Истинска чаровница — подигра се Чарли, докато двамата с Клей наблюдаваха, как Джеси излиза наперено през вратата.

Чейс я настигна по средата на улицата.

— Чакай, хлапе — наложи се да я хване за ръката, за да я спре.

— Какво искаш? — изплющя тя.

Той я погледна невярващо. Тя всъщност беше ядосана, защото се беше намесил!

— Кълна се, хлапе, някой трябва да те напердаши. Не можеш да се разхождаш наоколо и да раздаваш юмруци на който ти хареса. Следващия път може да нямаш толкова късмет.

— Кой по дяволите те направи мой ангел пазител, Самърс? — озъби му се тя.

Бяха в безизходица — отново. И тя бе права. Той не ѝ беше пазител.

Мъжът се засмя.

— Мисля, че се разбрахме да ме наричаш Чейс.

— Аз също си имам име и то не е „хлапе“ — каза Джеси хладно. Той се засмя.

— Туш — тя продължи да върви и той я последва.

— Къде отиваш сега — ако нямаш нищо против, че питам?

— В офиса на шерифа.

— Заради това, което се случи току-що?

— Защо бих безпокоила шерифа с това? — тя изглеждаше искрено озадачена.

— Тогава за какво?

— Кой ще знае по-добре от него, кой е в града, кой само преминава и кой си търси работа? Надявам се, че там ще има няколко предложения, за да мога да свърша работата си днес и утре сутринта да потегля обратно към ранчото.

— Тогава ще те придружа, ако нямаш нищо против — каза той. — Шерифът трябва да узнае за сблъсъка ни с индианеца.

Джеси се спря.

— Защо?

— Може да има и други в околността — отговори Чейс. — Не мислиш ли, че трябва да знае?

— Не — каза тя категорично. — Виж, шерифа само ще ти се изсмее, ако започнеш да бръцолевшиш за неприятели в околността. Той знае много добре как стоят нещата. Но ако други хора те чуят, това ще предизвика врява. А накрая ти ще изглеждаш като пълен глупак, защото Малкия Ястреб беше сам и съм сигурна, че вече се е върнал на север.

Тя продължи напред, но Чейс не я последва. Той се взираше в нея, а очите му приличаха на горящи въглени. Пак го бе направила, беше го накарала да се чувства като пълен глупак. Проклет да е, ако не го правеше нарочно!

Той намери един салон, без да му се налага да търси много. След няколко питиета успя да се поуспокои. Дори се присъедини към играта на карти. Изненада се, когато го представиха на Лейтън Боудри, който се оказа един от играчите. Слабият мустакат мъж с рядка коса, остри скули и определено скъпернически вид, бе точно това, което Чейс си бе представял. В крайна сметка, денят нямаше да е пълен провал.

ГЛАВА 11

Почукването на вратата свари Джеси, точно когато си нахлузваше ботушите. Беше Чейс. Тя бе решила да бъде по-мила с него, така че му позволи да влезе подвиквайки му „Добро утро“, което бе почти радостно.

Той изглеждаше ужасно. Челюстта му бе потъмняла от набола брада, дрехите му бяха измачкани, а очите зачервени от твърде многото пушек и не достатъчно сън. Изглеждаше така, сякаш не бе спал изобщо.

Чейс не беше толкова уморен, че да не забележи промяната в Джеси. Освен, че изглеждаше свежа и чиста и по-прекрасна отколкото се полагаше на което и да е момиче рано сутрин, тя всъщност се усмихваше.

Той си извади собствени заключения.

— Предполагам, че си намерила работници и се радваш, че си отиваш у дома?

— Всъщност, намерих само един мъж, който да си струва — отговори Джеси. — Другите двама, с които разговарях, не можеха да различат крава от биче.

Чейс се подсмихна.

— Градски момчета.

— Градски момчета — съгласи се тя, и се засмя заедно с него.

— Значи няма да тръгнеш днес?

— Предполагам, че не, освен ако не съм късметлийка тази сутрин. Пратих Рамзи, мъжа, когото наех, към ранчото. Няма смисъл да си губи времето тук дори и за ден.

— Сигурна ли си, че му каза, как да намери ранчото?

Той се шегуваше с нея, показвайки й, че вече не таи лоши чувства задето го бе пратила в грешна посока.

Тя се усмихна.

— Предполагам, че ще успее да стигне, тъй като е от тук.

Беше приятно да я види веднъж в добро настроение и каза импулсивно:

— Виж, наистина няма смисъл да наемаш човек, след като аз така или иначе ще съм в ранчото. Може да правя нещо, за да заплатя престоя си, докато съм тук.

Джеси не взе думите му на сериозно.

— Ти не познаваш говедата — каза тя учудена от предложението му.

— Кой ти каза? Прекарвал съм говеда от Тексас до Канзас.

— Колко често? — попита тя.

— Веднъж — призна той. — Наеха ме само за компания, тъй като бях в същата посока и не бързах. Веднъж ми беше достатъчно.

Тя бе изумена.

— Значи наистина познаваш говедата? Никога не бих предположила.

— Признавам, че никога не съм дамгосвал, но държа ласо много добре. И подвиквам задоволително добре. А и различавам биче от крава.

Тя се разсмя.

— Тогава, предполагам, че си нает, Чейс Самърс.

Той се усмихна.

— Дай ми само час да се поосвежа и можем да се връщаме.

Тя отново се усмихна.

— Ще се срещнем долу за закуска.

Джеси поклати глава, докато го гледаше как напуска стаята. Никога не би повярвала. Не беше необходимо той да работи, за да си заплати престоя в ранчото. Рейчъл го бе поканила като свой гост. Тогава, защо бе предложил помощта си?

Чейс си задаваше същия въпрос. Това, което го правеше особено объркващо бе, че в джоба му се намираше документа на Томас Блеър. Бе му отнело цяла нощ, за да го спечели от Лейтън Боудри, но накрая бе успял.

Не бе сигурен защо не отиде веднага да каже на Джеси, че е спечелил документа. Най-вероятно, защото имаше чувството, че тя ще му се ядоса — отново.

Той въздъхна. Изобщо не бе сигурен, че проблемите й са приключили. Не и след като безсрамник, като Лейтън Боудри бе

загубил документа. Чейс осъзна, че всъщност може дори да е влошил нещата.

Завърнаха се в Роки Вали късно същия следобед. Джеб нетърпеливо ги уведоми за голямата вилорога антилопа, която била стоварена на задните стълби, след като Джеси заминала за Шайен. Никой не видял, кой донесъл прясно убитото животно нито предполагала кой може да е. Когато някой подаряваше прясно месо, той обикновено изчакваше за благодарност.

Но Джеси мигновено се досети, кой бе тайнствения благодетел. Не можеше да е никой друг, освен Малкия Ястреб.

Докато приготвяха конете за нощта, тя каза на Джеб:

— Помниш ли младия сиукс, за който ти разказах? Малкия Ястреб? Е, срещнахме го в равнините вчера следобед.

— Така ли? — подсвирна Джеб. — Той ли е?

— Така изглежда.

— Много мило от негова страна — изкиска се Джеб.

Джеси погледна към Чейс. Той четкаше коня си, преструвайки се, че не слуша.

— Предполагам, че не си съгласен? — попита Джеси, обръщайки се към него.

Той не вдигна поглед.

— Сигурен съм, че имате основателна причина да мислите, че е бил Малкия Ястреб. Просто си умирам да разбера, каква е била целта му, това е.

— Не знаеш много за индианците, нали млади приятелю? — изхили се Джеб.

— Започвам да си мисля, че е така — отвърна Чейс без злоба.

— Индианците не обичат да са задължени на някой, особено ако е бял. Малкия Ястреб е споделил храната и огъня на Джеси, без да й даде нищо в замяна — издърдори Джеб. — Това трябва да го е тормозело. Сега плаща дълга си, а и малко отгоре. Щедро от негова страна. Тази голяма антилопа би могла да нахрани цялото му племе.

— Сега разбираш, защо беше толкова далеч на юг — добави Джеси. — Трябваше да го видя, иначе никога нямаше да разбера, че е изплатил дълга си.

— Да, но това не обяснява останалото, което се случи вчера — каза Чейс грубо.

Джеси се засмя, когато го доближи и сложи ръка на рамото му.

— Хайде. Сигурна съм, че Били с удоволствие ще изслуша, как си бил нападнат от дивак сиукс и си оживял, за да го разкажеш. Обещавам, че няма да те прекъсвам, ако поразкрасиш историята.

Тя се шегуваше с него, но той нямаше нищо против. Всъщност, това, за което говореха, излетя от ума му в мига, в който тя го докосна.

ГЛАВА 12

Въпреки, че беше изтощен, сънят бягаше от Чейс тази нощ. Мислите му не му даваха мира. Какво по дяволите правеше мъж, който желаше момиче, забранено за него?

Джеси беше още дете. Е, може би не дете. Но тя бе дъщеря на Рейчъл. Така, че дори и тя да желаше, той не можеше да я има, без да се ожени за нея. Не и дъщерята на Рейчъл.

Чейс изобщо не бе готов да се задоми. Беше на двадесет и шест и имаше твърде много неща, които искаше да свърши преди това. Да намери истинския си баща беше едно от тях. Бе го оставил на заден план за няколко години, след неуспеха си в Калифорния. Там майка му твърдеше, че там бе срещнала Карлос Силвела. Вероятно сега беше момента да продължи издирването. Трябваше ли да отиде в Испания, където беше дома на баща му? Във всеки случай беше по-добре да мисли за това, отколкото за осемнадесетгодишна полужена-полудете, която не нямаше право да желае.

Но това не свърши работа за дълго. Нищо не помагаше. Той продължаваше да вижда тези светло тюркоазни очи, наперения нос и упоритата брадичка, нежно заобленото задниче...

— По дяволите!

Той скочи от леглото, все едно я бе открил там. Имаше нужда от малко студен въздух, може би дори да поплува в потока, който течеше зад къщата.

Навличайки някакви дрехи в тъмното, Чейс излезе от стаята си, само за да се натъкне на причината за смущението си, която налетя право в обятията му. За миг, той се зачуди, дали не сънува. Но топлината и аромата ѝ бяха истински. Тогава разбра, че попадането ѝ в ръцете му беше инцидент. Тя се оттласна от него.

— Съжалявам — прошепна тя. — Не те видях.

— Тук е толкова тъмно — успя да отговори Чейс, без да осъзнава, какво говори.

— Не можех да заспя — обясни Джеси. — Мислех да отида да поаядя. Луната е достатъчно ярка.

— И аз имам същия проблем. Защо не отидем заедно?

— Ако искаш — каза тя и се запъти към кухнята, без да го дочака.

Чейс не помръдна. Прииска му се да си извие собственоръчно врата. Изобщо не можеше да разбере, защо бе предложил да отиде с нея. Това бе последното нещо, което искаше. Той имаше нужда да се отдалечи от нея. След което Чейс се съвзе, укорявайки се, че се страхува от влечението си към някакво момиче. Той така или иначе, не можеше да я остави да излезе сама.

Джеси пое по пътя към ниските хълмове на планините, вместо да продължи към равнините, смущавайки коня си нагоре към място, което предлагаше красива гледка към долината. Не им отне много време, докато стигнат. Дървета разделяха билото, преди да разкрият спираща дъха гледка, която на лунната светлина очарова и двамата.

— Прекрасно е, нали? — каза той меко, когато слязоха от конете.

— Потокът изглежда като течено сребро на тази светлина — отговори тя, посочвайки. — А там можеш да видиш още няколко рекички. Има една малко по-нагоре, където обичам да плувам. Приятно слънчево място и напълно уединено.

— Не смяташ да плуваш сега, нали? — попита Чейс разтревожено.

Джеси се засмя меко.

— Разбира се, че не. През нощта е твърде студено — тя погледна към него и се смръщи строго. — Погледни се. Защо не си си взел върхна дреха?

— Не помислих за това — каза той неуверено. — Но наистина съм добре.

— Не си — тя отиде да вземе допълнителното одеяло, което винаги носеше в дисагите си. — Ето. Можеш да се увиеш в това за ездата на връщане.

Тя се наведе към него и го уви около раменете му. Тази близост му дойде в повече, отколкото той можеше да понесе. Тя бе само на няколко сантиметра. Ръцете му се размърдаха сами и я придърпаха към него. Устните му потърсиха нейните. Беше неспособен да подчини

първичните си инстинкти, затова остави това на Джеси, молейки се безмълвно тя да го отблъсне. Може би тя щеше да му върне разума.

Но Джеси не си и помисли да го отблъсне. Беше я хванал неподготвена и тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за пърхащите усещания в стомаха си и топлината, която се разливаше в нея. Натискът на устните му се засили и с това копнежа ѝ нарасна.

Езика му намери пътя между устните ѝ и тя отвори уста, за да го приеме, наслаждавайки се на неговата атака. Изстена леко и се притисна към силното мускулесто тяло. Усети доказателството за желанието му и силно се развълнува. Чейс безмълвно се предаде и отстъпи. Тя трябваше да е негова. Не можеше да мисли за последствията.

Той я положи на земята, и одеялото се озова под тях. Успя да я задържи в същата позиция, така че тя легна върху него с крака между неговите. Тежестта на тялото ѝ, притисната към него беше шокираща. Той се претърколи, настанявайки я под себе си. В движенията му имаше неистова нужда.

Джеси усети, как отваря колана ѝ и издърпва ризата ѝ. Ръката му се придвижи нагоре под меката материя и достигна гърдите ѝ. Лек звук на удоволствие се откъсна от устните ѝ и го подлуди. Той бе твърде възбуден, за да бъде нежен, но и при нея не беше по-различно. Тя изтръгна копчетата от ризата му, опитвайки се да достигне голата му плът. Кожата му беше гореща, направо изгаряща, а мускулите на гърба му бяха твърди и напрегнати. Тя впи пръсти в тези мускули, вкопчвайки се диво в него.

Слаб гласец дълбоко в нея я питаше, какво по дяволите прави, но тя го пренебрегна. Премести двете си ръце върху гърдите му, прекара пръсти през косъмчетата, достигна раменете му, силният изпънат врат и сграбчи косата му.

Устните му поглъщаха нейните, натъртвайки ги, но тя го окуражаваше. Той задърпа панталоните ѝ и тя му помогна, избутвайки ги до стъпалата си. Ботушите ѝ, му пречеха да го свали напълно, но когато Чейс се премести, за да се заеме с тях тя го спря. Джеси изгаряше. Не можеше да понесе да е далеч от нея дори и за момент.

Тя го хвана за косата и го издърпа обратно върху себе си.

— Искам те сега! — прошепна тя дрезгаво. — Сега!

Устните му се впиха в гърлото ѝ, преминавайки към ухото ѝ.

— Но аз искам да почувствам цяло...

— Сега, Чейс!

Желанието му да усети кожата ѝ да се докосне до неговата, да я огледа цялата на лунна светлина не беше толкова силно, колкото настоящата ѝ молба. Той се съблече за миг и тя повдигна колене от двете страни на неговите. Влажната ѝ топлина улесни проникването му, но Чейс се сдържа, спирайки за един възхитителен момент, изчаквайки да вкуси този първи натиск. И тогава усети, че пътя му е препречен от последното нещо, което бе очаквал.

— О, Господи! — простена той. Никога не се бе чувствал по-нещастен — Съжалявам, Джеси.

Тя не обърна внимание, повдигайки бедрата си настойчиво нагоре... и ахна. Никой не ѝ бе казал, че ще има болка. Но тя избледня и отмина. Неотложната нужда се завърна и я помете като ураган.

Когато той се раздвижи в нея, тя се наслади на цялата му дължина. Чейс беше по-нежен и по-бавен, отколкото ѝ се искаше, но скоро разбра, че за изтънченото изтезание си имаше награда, засилваща нуждата ѝ, удължаваща жаждата. Когато тя достигна върха, експлозията, която последва продължи още и още.

Няколко мига по-късно, когато Чейс рухна и остана неподвижен, Джеси го прегърна нежно.

— Прекрасно — измърмори тя замечтано.

Той повдигна глава.

— Повече, отколкото осъзнаваш — каза той нежно.

Устните му помилваха нейните с пърхащо докосване и продължиха към врата и ухото ѝ. Той положи глава на рамото ѝ с дълбока доволна въздишка. Чейс никога не се бе чувствал по-отпуснат, по-блажен. Съня го примамваше, но той се пребори с него, искайки да се наслади на чувствената ѝ прегръдка.

Тя не приличаше на никоя от жените, с които е бил досега. Такава наситена страст от жена, бе непозната за него. Тя бе толкова подивяла да го има, както и той нея. Дори девствеността ѝ не я спря. Нейната девственост! О, беше забравил. По дяволите! С него бе свършено!

Джеси почувства, как той внезапно се сковаша.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо — отговори той твърде бързо.

Джеси се смръщи.

— Съжаляваш, че го направихме, нали?

— А ти? — парира я той.

— Защо бих съжалявала?

— Ти беше девствена! — каза той болезнено.

Джеси се усмихна.

— Разбира се, че бях. Да не си мислел друго?

Той се чувстваше, като хванат в капан.

— Е, ти не се държеше като девица първия път, когато те срещнах.

— О, това ли — присмя се Джеси, спомняйки си. — Това не беше нищо. Просто не бях наясно, какво прави Блу.

— Предполагам, че ще кажеш същото и за това, което се случи тук тази нощ.

Джеси се засмя, защото си мислеше, че той ревнува.

— Бях напълно наясно с това, което правеше.

Той мълчеше и това започна да я обърква.

— Не разбирам от какво си толкова разстроен — каза тя.

— Ти беше девствена! Аз нямах право... Трябваше да спра.

— Знам — каза тя меко, спомняйки си, че той наистина бе спрял.

— Но се радвам, че не го направи.

Тя се изкикоти.

— Не виждам нищо смешно в това, Джеси.

— А аз не виждам какъв е проблема. Знаеш, че аз също те исках. Ако аз не съм разстроена от това, което се случи, защо трябва ти да си?

— Ти няма да очакваш... нещо... заради това? — той се изтърколи докато задаваше въпроса и започна да се облича.

— Какво имаш предвид под „да очаквам нещо“? — попита тя предпазливо.

— Хайде Джеси, знаеш какво имам предвид. Сигурен съм, че не си като повечето девственици, които се отдават на мъж, само за да го вкарат в капан, но ако Рейчъл научи за това, ще настоява да...

— ... се оженим — довърши Джеси вместо него и очите й пламнаха внезапно разбирайки всичко. — И, разбира се, аз не съм достатъчно добра, за да се ожениш за мен.

— Не съм казал това.

Тя го зашлеви с цялата ярост, която се надигаше в нея.

— Копеле! — изсъска тя и се изправи на крака. — Нямахте значение, докато си взимаше онова, което искаше, но след това започна да се страхуваш от последствията, нали?

— Джеси...

— Проклет да си, мразя те! Накара ме да се чувствам мръсна, пресметлива и измамна. Но аз не съм такава! Мразя те за това!

На Чейс му се искаше да си отреже езика.

— Джеси, съжалявам — започна той разкаяно, но тя бе отишла настрана, за да се облече далеч от него. Когато приключи, сграбчи одеялото си и се качи на коня.

— Ти съсипа случилото се и нищо не може да го промени — извика му тя. — Не бих се оженила за теб, дори да ме молиш на колене. Така че няма защо да се притесняваш, че ще кажа на Рейчъл. Нямам нужда тя да ми напомня за нещо, което искам да забравя.

Джеси пришпори коня. Той прояви здрав разум и не я последва.

ГЛАВА 13

Чейс се събуди по изгрев. Докато яздеше към ранчото той не спря да мисли, какво да каже на Джеси. Беше съсипал първото ѝ любовно преживяване и отчаяно искаше да я накара да се почувства по-добре.

Рейчъл стоеше на верандата и изглеждаше изключително прекрасна в тревисто зелената си рокля с редящи се бели волани, които се простираха до турнюра. Косата ѝ бе прихваната в стегнат кок на врата, с няколко немирни къдрици, виещи се по слепоочията.

Изглеждаше елегантна. Но тя винаги изглеждаше елегантна, въздържана и уравновесена, сякаш нищо не можеше да я смути. Това беше нещо, за което Джонатан Юинг ѝ се бе възхищавал. И единственото нещо в нея, което дразнеше Чейс — неестественият ѝ самоконтрол.

— Господи, Чейс, изглеждаш така, сякаш си бил навън през цялата нощ — каза Рейчъл, когато той приближи верандата.

Той се огледа и се засмя, потърквайки наболата си брада.

— Бях. Не можах да заспя снощи и излязох да поюздя. Само че се загубих в тъмното и легнах да спя, докато се съмне.

Тя поклати глава.

— Наистина, Чейс, сякаш това не си ти.

— Е аз не приличам на себе си, откакто дойдох тук, Рейчъл — отговори той. — Тази твоя дъщеря има таланта да променя хората.

Тя не обърна внимание на тази забележка.

— Не трябваше ли да работиш тази сутрин?

Чейс се засрами. Беше забравил.

— Май трябваше. Предполагам, че Джеси вече е тръгнала?

— Не знам — въздъхна Рейчъл. — Тя никога нищо не ми казва.

— Добро утро, млади приятелю — поздрави го Джеб докато минаваше край верандата — Видях, че коня ти не е спал в отделението си тази нощ. Тъкмо се връщаш отнякъде, а?

— Да — отговори Чейс, но не разкри нищо повече.

Джеб изсумтя, щом разбра, че няма да получи повече информация. Той се обърна към Рейчъл, демонстративно обръщайки гръб на Чейс.

— Мисля, че е по-добре да видиш това, за да не избухнеш, като предишния път — каза ѝ той грубо.

Тя сграбчи бележката от Джеб, прочете я бързо и изстена:

— Не и отново.

Чейс слезе от коня и прочете написаното.

„Джеб,

Трябва да се махна за малко. Погрижи се за нещата там, докато ме няма. Кажи на Мич да започне прехода без мен, ако не съм се върнала дотогава. Той може да се справи. Знаеш къде да ме намериш, ако имаш нужда от мен.

Джеси“

— Е, къде е отишла този път, Джеб? — настоя Чейс.

— Където беше и предишния — каза Джеб не особено любезно.

— Пак ли започваш? — избухна Чейс.

— Знаеш къде да я намериш, Джеб. Трябва да тръгнеш след нея — каза Рейчъл.

— Не мога да го направя — поклати упорито глава той. — Освен, ако нямаме нужда от нея, както каза тя.

Тя се обърна към Чейс. Големите ѝ очи бяха пълни с тревога.

— Добре, Рейчъл — изстена той. — Не съм яздил толкова, откакто обиколих Калифорния в търсене на баща си.

Тя положи ръка на рамото му.

— Не мога да ти опиша, колко съм ти благодарна, Чейс.

— Знам — каза той. — Но дъщеря ти няма да е доволна, когато я настигна.

Той изобщо не се радваше на втория си „лов на диви гъски“. Фактът, че Джеси бе избягала го караше да се чувства крайно неудобно, след това, което се бе случило предишната нощ. Тя беше заминала заради него.

ГЛАВА 14

Беше прекрасно да е отново с Белия Гръм и семейството му. Прекрасно да остави оръжията на страна и да облече индианската рокля, която Малката Сива Птица ѝ помогна да изработи, да раздели косата си на плитки, да вплете в тях шарени мъниста и да ги увие с кожени ремъци. Беше наистина прекрасно. Но не беше същото както преди, защото този път имаше неканен гост.

Малкия Ястреб я бе последвал до селището на шайените. Той изобщо не се беше връщал на Север, а бе останал в околността. Ако се е спотайвал наоколо и я е наблюдавал, сигурно я е видял с Чейс през онази нощ? Тя бе по-засрамена от когато и да е било през живота си. Защо продължаваше да я следва? Белия Гръм не можеше да обясни, каза ѝ само, че Малкия Ястреб искал да говори с нея.

Миналата нощ бе успяла да забрави за Малкия Ястреб. Двамата с Белия Гръм прекараха часове наред в разговори и тя му разкри болката си, особено от смъртта на баща си. Съчувствието му успя да я накара да се разплаче, което беше добре. После му разказа за Рейчъл и за настоящите си проблеми, но той не можа да ѝ предложи решение. По някаква причина, тя не спомена нищо за Чейс. Може би беше твърде засрамена.

Същия следобед, Джеси и приятеля ѝ чакаха в типито пристигането на Малкия Ястреб. Имаха голямо типито на разположение за себе си. Малкия брат на Белия Гръм беше заминал с приятели, на лов за прерийни кучета и зайци. Бягация с Вълци беше отвън, и правеше залози с някои от по-възрастните мъже. Широката Река и Малката Сива Птица щавеха един бизон, скрити зад типито и от време на време тихите им гласове достигаха до Джеси, а тя се подхилваше на разговора им.

— Видях те да се усмихваш на Сивия Чайник, дъще. Колко пъти трябва да ти повтарям, че не бива да си разменяш погледи или усмивки с мъж и особено с такъв, който те ухажва.

— Но това беше само една малка усмивчица, майко — запротестира Малката Сива Птица.

— Всяка малка усмивка намаля цената ти. Той ще си помисли, че вече те е спечелил и няма да предложи толкова много коне. Искаш ли да си бедна съпруга?

— Не, майко — каза Малката Сива Птица с покорен глас. — Ще запомня, че не трябва да се усмихвам толкова много.

— Да не се усмихваш изобщо, дъще — смъмри я Широка Река. — И не трябва да позволяваш Сивия Чайник или Бялото Куче да остават твърде дълго, когато дойдат на посещение.

— Да, майко.

— Поискал ли е вече някой от младите мъже да се омъжиш за него? — гласът на Широка Река стана още по-сериозен.

— Не още.

— Е, запомни, че първият път, когато те попитат, трябва да откажеш. Откажи внимателно, но им покажи, че не си лесно завоевание.

— Но, майко...

— Изслушай ме. Казвам ти това за твое добро — каза Широка Река търпеливо. — Не позволявай на никой от младите мъже да остане насаме с теб, дори на този, който предпочиташ. Не трябва да позволяваш на мъж да те докосва, дъще, особено гърдите ти. Ако мъж ги докосне, той решава, че му принадлежиш. Искаш ли двамата ти кандидати да се сбият, защото единия ще се хвали, че те е спечелил, преди да е получил съгласие? Не, не искаш, защото този, който предпочиташ може да загуби. Направи ли вече избор? Съпругът ми предпочита Бялото Куче, както и аз, но ако Сивия Чайник може да предложи повече, тогава...

Гласовете им се изгубиха в далечината. Лицето на Джеси бе станало яркочервено. Тя бе позволила на Чейс Самърс да докосне гърдите ѝ и много повече от това. Но той не беше индианец. Той не мислеше, че тя му принадлежи. Не, точно обратното. Чейс я бе опознал по много по-интимен начин и после не бе поискал да има нищо общо с нея.

Белия Гръм наблюдаваше Джеси съсредоточено, а той я познаваше от достатъчно дълго време.

— Изчервила си се. Била ли си докосвана от мъж, Приличащата?
— пошегува се той.

Джеси ахна. Той да не можеше да чете мисли? Беше наистина зловещо и се бе случвало много пъти и преди.

— Искаш ли да говориш за това? — попита той колебливо.

— Не, още не.

— Да не е бил Малкия Ястреб?

Тя се засмя горчиво и той беше шокиран.

— Поне той нямаше да пожелае една жена, а след минута да реши, че не е достойна за него.

— Кой се е отнесъл с теб по този начин? — изправи се Белия Гръм.

Беше много разгневен.

— Седни, приятелю — каза нежно Джеси. — Аз съм също толкова виновна, колкото и той. Бях наивна.

— Но си наранена.

— Ще го преживея.

Джеси продължи да мачка дивите черешки, костилките и останалото в каменния хапан. После щяха да ги изсушат и смесят с ивици бизонско месо и мазнина, за да направят пемикан — храна, която издържаше с месеци.

Той се отдалечи от нея, оставяйки я насаме с мислите ѝ. Джеси се радваше, че му каза. Сега щеше да я разбере, ако настроението ѝ изведнъж се влошеше.

Белия Гръм бе много мъдър и тактичен мъж, макар и толкова млад. Всъщност, той бе само с две години по-възрастен от нея. Тя наистина много обичаше скъпия си приятел! Погледна го и се усмихна, когато той вдигна поглед към нея.

Шайените бяха най-високи от равнинните индианци и Белия Гръм бе цели шест фута. Изглеждаше смущаващо красив с изумителните си сини очи, наследени от баща си. Кожата му беше медна, но повече от слънцето. Той бе млад войн, вече доказал, че е способен, колкото всеки мъж, и бе по-силен от повечето. Тя беше горда с приятелството им.

Няколко минути по-късно се появи Малкия Ястреб и влезе безшумно в типито. Носеше риза, запазена за специални случаи, направена от кожата на планинска дива овца. Дългите ръкави и

гамашите му бяха общити с ресни и изкусно украсени с мъниста. Имаше също пискюли, парченца метал и черупки, висящи тук и там. Плитките му бяха увити с бяла кожа и едно самотно синьо перо висеше закачено на една от тях. Точно, като перото, което ѝ бе подарил.

Белия Гръм беше впечатлен и обезпокоен. Начинът, по който сиуксът беше облечен предвещаваше нещо важно и той се страхуваше, че знае за какво е всичко това. И въобще не му харесваше.

Малкия Ястреб, следвайки протокола, чакаше да бъде поканен да седне. Белия Гръм го остави така за момент, поглеждайки към Джеси, за да види, дали тя разбира значението на посещението му. Накрая въздъхна и покани Малкия Ястреб с добре дошъл, на езика на сиуксите. Джеси следеше разговора им и ставаше все по-нетърпелива, но продължаваше да не разбира и дума. Тя си бе помислила, че Малкия Ястреб е тук, за да разговаря с нея и започваше да се дразни.

Най-накрая Малкия Ястреб се обърна към нея и Белия Гръм каза:

— Той моли за разрешение да говори с теб.

Джеси отговори:

— Но аз вече се съгласих да разговаряме. Не е ли за това тук?

— Сега пита официално.

Джеси сподави една усмивка заради абсурдността на ситуацията.

— Тогава се съгласявам официално.

Белия Гръм продължи тържествено:

— Той също помоли да превеждам думите му.

— Но защо? Той говори английски.

— Той счита, че е под достойнството му да го използва, когато не е наложително — обясни Белия Гръм.

Джеси се раздразни.

— Тогава, защо изобщо го е научил?

— Искаш ли да го питам?

— И аз мога да го питам — каза тя рязко.

— Не говори с него директно — предупреди я тихо Белия Гръм.

— Също не го гледай така самоуверено и не разкривай мислите си.

Тя се разсмя.

— Знаеш ли, че звучиш като майка си?

— Бъди сериозна, жено — изгледа я строго Белия Гръм. — Той е сериозен. Освен това, за онова, което възнамерява да направи е

обичайно да говори чрез трети човек. — Той повдигна въпросително вежда към нея. — Сега разбираш ли?

Челото на Джеси се набръчка в гримаса. Какво се опитваше да й каже? Никога не бе виждала Белия Гръм толкова потаен.

— Вероятно ще разбере, ако преминем на въпроса — предложи Джеси, поглеждайки неспокойно към Малкия Ястреб.

Двамата мъже говориха дълго и Джеси се притесни, когато стана очевидно, че спорят. За какво ли всъщност бе тази среща?

Мъжете утихнаха и Джеси усети, че сдържа дъха си. Когато никой от мъжете не проговори отново, тя ги подкани:

— Е?

— Както и предполагам — каза й Белия Гръм внезапно. — Той иска да станеш негова жена.

Джеси остана без думи. Каза си, че не трябва да бъде изненадана, но беше.

Обърна се към Малкия Ястреб и очите им се срещнаха за миг, преди тя да отмести поглед. Да, той я искаше. Изведнъж, се почувства поласкана. Това беше балсам за душата й, след жалкия начин, по който Чейс се бе отнесъл към нея.

— Само негова жена или съпруга? — попита тя набързо.

— Съпруга.

— Разбирам... — Джеси вдигна поглед към върха на типито, размишлявайки.

Белия Гръм се притесни.

— Не обмисляш да приемеш, нали?

— Какво предлага за мен?

— Седем коня — отговори той.

— Седем? — Джеси беше впечатлена. — Защо толкова много? Богат ли е?

— Мисля, че просто е твърдо решен. Единия кон ще е за мен, задето се съгласих да говоря от негово име, тъй като той няма близки приятели тук, които да го сторят. Два коня ще бъдат дадени на Бягация с Вълци, тъй като си отседнала в неговото типито. Останалите четири са за теб и ще си останат твои, заедно с всичките ти вещи.

— И типито — напомни тя, знаейки, че типито се счита за собственост на съпругата.

— Не, без типито — призна внимателно Белия Гръм. — Това беше главната причина, поради която му казах, че няма да се получи. Той вече има първа жена.

— Така ли?

— Да.

— Разбирам — каза Джеси сковано.

Тя не знаеше защо, но внезапно се ядоса. Може би, защото ѝ хареса да се почувства желана, да забрави за проблемите си в ранчото. Но това беше само фантазия.

— Малкия Ястреб, поласкана съм, — каза Джеси — но няма как да приема. Кажи му, че белите жени не делят съпрузите си. Няма да бъде втора жена.

За облекчение на Джеси, Малкия Ястреб прие отказа ѝ галантно. Той размени още няколко думи с Белия Гръм и напусна типито.

— Той каза, че е очаквал отказа ти първия път — каза ѝ Белия Гръм мрачно. — Изглежда си мисли, че ще свикнеш с идеята и ще си промениш мнението.

— О! — Джеси започна да се притеснява. — Предполагам, че ще се навърта наоколо, за да продължи с ухажването?

— Мога да ти гарантирам, че историята не е приключила и ще го видиш отново — отговори Белия Гръм.

Джеси поклати глава. Само преди няколко дни тя бе свободна като птичка без мъж до себе си. Сега имаше няколко, за които да се тревожи.

ГЛАВА 15

Беше късния следобед на четвъртия ден, откакто Чейс бе на път. И през ум не му бе минало, че ще се наложи да стигне толкова далеч. Беше спрял във Форт Ларами, прекарвайки една нощ там и го бяха упътили към селището на Белия Гръм. Знаеше, че това е точното място. Нямахме друго селище наблизо.

Селото изглеждаше спокойно огряно от следобедното слънце. Децата си играеха, жените работеха, мъже се събираха на групи. Имаше много коне, вързани при типитата, месо окачено да се суши, прострени кожи за щавене. Селището изглеждаше мирно и процъфтяващо. Той поседна покрай една рекичка и се огледа. Можеше ли да е тук?

Когато се придвижи малко по-надолу по реката, получи незабавен отговор на въпроса си. Изобилие от храсти и дървета скриваха селото от погледа. Той смяташе да се скрие там, но спря, когато видя къпеца се в реката жена. Тя беше гола до кръста и носеше индианска препаска. Чейс се приближи до брега, като водеше коня си внимателно. Беше достатъчно далеч, за да може тя да го види.

Чейс забрави за селището и за всичко друго, докато я гледаше, как се къпе. Беше Джеси. Той бе сигурен в това. Косата ѝ беше разпусната и мокрите кичури полепваха по нея. Господи, беше красива, като богиня целуната от слънцето. Гърдите ѝ бяха по-пълни, отколкото ги помнеше, необременени от ризата. Вирнати високо и гордо над тясната ѝ талия и нежните извивки на бедрата. Чейс беше като хипнотизиран. Защо тя беше толкова специална, толкова прекрасна?

Той рязко прекъсна размишленията си, когато видя, че Джеси говори с някого. И тогава забеляза индианеца. Мъжа стоеше с гръб към Джеси, облегнат на едно разклонено дърво, но се обърна да я погледне, когато тя му заговори.

Чейс се вбеси. Някакъв мъж гледаше, как Джеси се къпе! Беше голяма грешка, че се остави на гнева, защото изгуби представа за

обкръжаващия го свят. Ловеца на Черни Мечки, по-големия брат на Белия Гръм, се приближаваше бавно към белия непознат. От позицията си, той не можеше да види Джеси или Белия Гръм — мъжа, който говореше с нея. Изглеждаше така, сякаш мъжа шпионираше селото му. Ловеца на Черни Мечки приближи Чейс съвсем внимателно.

Джеси успя да пропъди Малкия Ястреб от ума си, като остави водата да се стича по тялото ѝ. Тя и Белия Гръм често се къпеха заедно, когато бяха по-малки, но Широката Река бе сложила край на това, когато по тялото на Джеси започнаха да се оформят извивки.

Въпреки това, Белия Гръм все още я придружаваше, за да я пази.

Всъщност, Белия Гръм бе там, заради Ловеца на Черни Мечки. Той беше единствения човек в селото, който не толерираше посещенията на Джеси. Два пъти братята се бяха карали заради нея. Няколко пъти, Ловеца на Черни Мечки бе заварвал Джеси сама и я беше изплашил ужасно.

Тя не беше виждала Ловеца на Черни Мечки миналата година или по време на сегашното си посещение. Знаеше, че наскоро си е взел жена и има свое собствено типично. Чудеше се, дали сега е по-малко суров.

Джеси зададе въпроса на Белия Гръм, като му извика през рамо:

— Брат ти все още ли ме мрази?

Белия Гръм бе толкова изненадан от въпроса, че се разсея и се обърна, за да я погледне.

— Но той никога не те е мразел.

— Как ли пък не.

Белия Гръм бързо се извърна. Беше минало много време, откакто я бе видял последно без дрехи. Лицето му пламна. Беше се случвало и преди, и той се ядосваше на себе си, когато станеше така. Не можеше да понесе това, което понякога изпитваше към нея. Те бяха приятели. И той нямаше да рискува това.

— Чу ли ме, Бял Гръм?

— Да — викна той, без да я поглежда. — Но ти бъркаш това, което той чувства с омраза.

— Но ти знаеш, какъв е бил винаги — напомни му Джеси.

— Той не одобрява това, че ти дойде тук, но само защото си бяла, като баща ми, този, който отне Широката Река от първия ѝ съпруг —

бащата на Ловеца на Черни Мечки. Той изгуби баща си заради това и таи злоба към всички бели.

— Но аз бях дете. Бях невинна.

— Той знае това. Дори започна да съжалява за отношението си към теб, но вече беше твърде късно.

— Защо? Аз щях да разбера.

— Да, но щеше ли да разбереш всички причини за промяната му? Разбираш ли, той откри, че те желае.

Тя се изненада и не му повярва.

— Избрал е странен начин да го покаже — подигра се тя.

— Защото си бледолика. Защото не иска да си признае, че желае бяла жена. Той се постара никога да не разбереш. Беше груб, защото не му беше лесно да прикрива чувствата си към теб.

— Но откъде знаеш това, Бял Гръм? — попита Джеси. — Той ли ти каза?

— Не. Просто го знам.

— Е, може да грешиш, нали?

— Съмнявам се. Нима предпочиташ да мислиш, че те мрази, когато това не е истина?

— Да, точно така — тя беше напълно сериозна. — По-скоро е обърквашо внезапно да открива, че съм желана от толкова много мъже. Не съм свикнала с това и не го разбирам. Знаеш, че не съм образец на красота. Обикновено съм потна и прашна от работата, и облечена в панталони. Малкия Ястреб не ме беше виждал в рокля до днес. Въпреки това той и Чейс...

— Значи това е името на другия? — прекъсна я Белия Гръм.

— Няма да го обсъждаме — каза Джеси хладно. — Само ми кажи, щастлив ли е Ловеца на Черни Мечки с жена си? Мога ли сега да очаквам по-малко враждебност от него?

— Той е щастлив, но не мога да кажа, какво чувства към теб.

— Къде е той?

— Отиде на лов и трябва да се върне всеки момент. Всъщност...

— Белия Гръм се изправи с разтревожено изражение — Мисля, че това е неговия победоносен вик. Чу ли го?

— Да. Ти върви, Бял Гръм. Аз почти приключих.

— Сигурна ли си?

— Да. Малкия Ястреб ще иска да види плячката на Ловеца на Черни Мечки, така че няма да ме безпокои, а аз не се притеснявам от никой друг. Тръгвай.

Джеси приключи с миенето на косата си. Не бързаше. При толкова много неща, за които трябваше да мисли, изобщо не изпитваше любопитство за улова на Ловеца на Черни Мечки. По-късно със сигурност щеше да чуе за това.

Не можеше да си представи, че Ловеца на Черни Мечки също я желае. Тя поклати глава смаяно. Различните аспекти на желанието бяха толкова странни. Блу я искаше. Малкия Ястреб я искаше. Чейс я искаше, но само за веднъж. Ловеца на Черни Мечки се бореше със страстта си и се държеше враждебно, заради това, че я желаше. Къде беше любовта във всичко това? Рейчъл само се беше преструвала, че обича Томас. Това, което чувстваше Томас, не можеше да бъде наречено любов, след като се бе превърнало в омраза. В книгите, истинската любов беше щедра, но Джеси никога не бе виждала двама женени да показват този вид любов, за който бе чела. Наистина ли имаше такова нещо, като любов?

Малко по-късно, облечена, и с още мокра коса, но вече сплетена на две стегнати плитки, Джеси пое по тясната пътека към лагера. Малкия Ястреб стоеше там, препречвайки пътя ѝ, застанал с леко разкрячени крака и кръстосани върху широките му гърди ръце. Беше свалил церемониалната си риза и гамашите и носеше само препаска и мокасини.

Джеси успя да прикрие изненадата си и го погледна равнодушно.

— Ако си приключила, ще те съпровожда обратно — предложи Малкия Ястреб.

— Значи сега говориш английски?

— Когато сме само двамата се налага — отговори той и присви рамене. След това каза внезапно. — Не бива да си тук, без оръжието, което носиш на хълбока си.

— Нямах нужда от него. Не бях сама до преди да се появиш. Ти току-що дойде, нали?

— Ако кажа да, това ще те направи ли щастлива?

— Какъв отговор е това? — възмути се Джеси.

— Предпочиташ да чуеш, че дойдох, докато още се сушеше ли?

Очите на Джеси пламнаха.

— Защо не се показва? Нямах право да... стоиш там и да ме наблюдаваш!

— Ти позволи на Белия Гръм да те гледа — спокойно отбеляза той.

— Той не ме гледаше — настоя тя. — Не би го направил. Той ми е приятел. Имам му доверие.

Малкия Ястреб се усмихна.

— Ще се научиш да вярваш и на мен.

— Как бих могла, след като се промъкваш зад гърба ми?

— Почакай, Приличащата — прекъсна я той и с две стъпки се озова до нея, принуждавайки я да го погледне в очите. — Защо си ядосана? Да не би да ти се свиди гледката на тялото ти, след като съм изяснил намеренията си? Не е ли уместно, мъж да потърси жената, която е помолил да стане негова съпруга? Не знаех, че ще те заваря така, но не съжалявам. Гледката ми достави огромно удоволствие.

Той каза още нещо, но беше преминал към собствения си език и докато Джеси все още беше объркана от промяната, я целуна.

Беше шокиращо. Тя го почувства чак в пръстите на краката си. Това я изплаши и тя беше неспособна да му устои.

Когато накрая я пусна, той я гледаше напрегнато и страстно. И се усмихна от мисълта, че е спечелил този рунд.

— Небето и гората са в очите ти, а когато си ядосана, те светят като звездите. Но трябва да се научиш да обуздаваш темперамента си, Приличащата. Първата ми съпруга е нежна жена — тя няма да разбере емоциите ти, които бушуват, като буря.

— Няма нужда да се тревожиш! — каза тя разгорещено. — Няма да се срещна със съпругата ти — никога. И мога сама да стигна до лагера, благодаря.

Тя се опита да го подмине, но той хвана ръцете ѝ.

— Толкова много ли те притеснява, че имам първа съпруга? — попита той меко.

— Разбира се.

— Но аз мога да обичам и двете ви.

— Познавам обичаите ви — каза тя в своя защита. — Но аз съм от различна култура и не мога да съм щастлива акоделя съпруга си.

— Тогава ще се откажа от жена си.

— Да не си посмял! — ахна Джеси. — Не бих понесла това. Не бих могла да живея спокойно ако го направиш. Ти трябва да се грижиш за нея.

— Да, но аз искам теб, Приличащата.

Джеси искаше да изкрещи.

— Виж, аз дори не съм девица — каза тя тихо и бузите ѝ порозовяха. — Така, че забрави за мен и...

— Това няма значение.

— Няма ли? — попита тя невярващо.

— Не.

Като нямаше какво повече да му каже, тя се отскубна от него и побягна по пътеката.

Той я остави и подвикна след нея:

— Сиуксите не се отказват лесно, Приличащата.

— Този път ще ти се наложи! — извика тя, преди да прекоси храстите и да се озове в лагера.

Чу го да се смее и затича по-бързо към типито на Бягация с Вълци.

ГЛАВА 16

Чейс се събуди бавно. Беше замаян и дезориентиран от болката в главата си. Раменете го боляха, а ръцете му бяха вцепенени. Какво, по дяволите, ставаше?

Той отвори очи. Около него имаше типита, а група индианци седяха около огъня, не далеч от него. Той опита да раздвижи ръце, но въже от сурова кожа проряза китките му. Болката проясни сетивата му. Чейс изстена, пожелавайки си да не се бе събуждал.

Един от индианците чу Чейс и побутна останалите. Двама от тях се изправиха и го доближиха, гледайки надолу към него. Той седеше на земята, а ръцете му бяха завързани за стълб зад гърба му. Когато погледна към тях, той се постара да не изглежда изплашен. Двамата индианци бяха млади, вероятно по-млади от него, но това не го караше да се чувства по-добре.

— Ти наруши договора ни, бледолики — каза по-високия. — Ще си понесеш наказанието за това. Но първо ще ни кажеш, кой те изпрати да ни шпионираш.

Чейс не разпозна мъжа, който говореше, като този, който бе видял с Джеси на реката. Но забеляза сините очи, разликата в лицевата му структура и се окуражи.

— Ти си наполовина бял, нали?

— Въпросите задаваме ние. Ти само ще отговаряш — гласеше грубия отговор.

— Това е нелепо — каза Чейс нетърпеливо. — Не знам кой ме нападна, но е сгрешил. Аз не съм от тук и не знам нищо относно вашия договор. Не съм шпионин.

Чейс изчака, докато двамата мъже обсъдят нещо на собствения си език. Тогава по-високия се обърна разгневено към него.

— Ловеца на Черни Мечки казва, че лъжеш. Той те залови. Намерил те е да се криеш на брега на реката, наблюдавайки селото ни. Смята, че от армията са те пратили тук и ще научи истината, дори ако се наложи да я изтръгне от теб.

Чейс почувства, как стомаха му се свива.

— Всичко това е безсмислено. Дойдох тук, за да намеря Джесика Блеър. И знам, че тя е тук. Питайте я за мен.

Двамата индианци заговориха отново и този път по-ниския се отдалечи разгневено. Чейс се обнадежди, когато другия се обърна към него. Чертите му бяха омекнали и на лицето му бавно започна да се оформя усмивка.

— Трябваше да кажеш това по-рано — сряза го воина.

— Виждам — отговори Чейс. — Но приятелят ти не беше много доволен да го чуе, нали?

— Не. Той би предпочел да те убие.

Чейс пребледня.

— Това ли е наказанието за нарушаване на договора? Но армията не би го позволила.

— Армията остави тази област в наша власт. Ние разрушихме фортовете им и ги изтласкахме. Те не биха нарушили договора заради един мъж, дори ако сами го бяха пратили тук. Този регион принадлежи на шайените и сиуксите и армията се съгласи, че белите не трябва да пристъпват границите му.

— Въпреки това, позволявате на Джесика Блеър да наруши договора?

Индианецът се намръщи.

— Тя е наш приятел. А ти кой си? — попита той надутото.

— Джеси ме познава. Само и кажете Чейс Самърс...

— Чейс! — повтори индианеца и присви очи. — Мисля, че Приличащата ще предпочете да те оставим на брат ми.

След тази реплика, той се отдалечи. Чейс се опита да го извика обратно, но той не спря.

Какво по дяволите го бе разгневило така внезапно? Всичко, което каза, бе името си. Чейс силно се смути. Джеси сигурно бе казала нещо за него, а каквото и да бе то, явно не беше добро.

Слънцето залезе. Никой не се появи. Индианците при огъня се разпръснаха, а все още никой не идваше. Чейс се опита да разхлаби ремъците, но те бяха твърде стегнати. Започна да се отчайва. Къде беше Джеси?

Когато тя дойде, беше със синеокия индианец и в първия момент не я разпозна. Изглеждаше като индианка, облечена в индианска рокля

и високи до коляното мокасина, с коса, стегната на две плитки. По изражението ѝ не можеше да се прочете нищо. Беше дошла да му помогне или да злорадства относно затруднението му?

— Можеше да дойдеш малко по-рано — каза Чейс, опитвайки се да прозвучи шеговито.

Изражението на Джеси не се промени.

— Спях. Белия Гръм не видял причина да ме събужда, само за да ми каже, че си тук. Нямах да отидеш никъде.

— Благодаря.

Джеси присви очи.

— Запази сарказма си за себе си, Самърс. Никой не те е забъркал в тази каша, освен ти самия.

— Проклятие, всичко, което направих бе да дойда, за да те взема!
— извика Чейс.

Белия Гръм направи крачка към Чейс, но Джеси хвана ръката му. Тя го издърпа настрана и Чейс ги видя как спорят. След миг, Джеси се върна сама.

Чейс бе изумен.

— Ти говориш езика им?

— Да.

— За какво беше всичко това?

— Не му харесва да ми крециш. Виж, разбирам, че си разстроен, но ти предлагам да поддържаш учтив тон. Няма нужда да го ядосваш, след като той вече иска да те остави тук.

— Защо? — попита Чейс. — Какво по дяволите си ми казала за мен?

— Само истината. Че си ме използвал. Позабавлява се, а после се ужаси, че може да поискам да се омъжа за теб заради това. Ще отречеш ли?

— Ти не ме остави да обясня, Джеси.

— Нямах нищо за обясняване. Всичко беше напълно ясно — каза тя сковано.

Господи, как искаше да изтръгне това спокойствие от нея.

— Ами ти, Джеси? Мога да кажа абсолютно същото за теб. Ти също се забавлява. Ти ме използва. Какво, ако аз бях настоял за брак заради това?

— Не ставай абсурден — сопна му се тя.

— Не, помисли. Кой щеше да бъде този, който бяга тогава?

— Но ти нямаше да настояваш за брак — каза тя по-тихо. — А и никога не ми даде шанс да разбера, какво чувствах.

Искреността в гласа ѝ го улучи право в сърцето.

— Казах ти, че съжалявам и наистина го мислех. Ти може и да не мислеше, че е кой знае какво да изгубиш девствеността си, но аз бях толкова шокиран, че не знаех какво говоря, Джеси.

— Това не е съвсем така. Казах ти, че искам да го забравя.

— Така е, след като твоя индиански приятел иска да ми пререже гърлото заради това, което си му казала.

— Ако искаш да знаеш, му казах съвсем малко. Той видя, че съм разстроена и си извади собствени заключения. Просто иска да ме предпази.

— Какъв ти е той, ако мога да попитам?

— Много близък приятел. А ти твърде дълго отлагаш да ми кажеш, какво правиш тук.

— Колко близък?

— Няма значение! — извика Джеси. — Какво е станало с ранчото, за да дойдеш чак тук?

— Нищо не се е случило с ранчото.

— Нищо? — огнен блясък се появи в очите ѝ. — Не ми казвай, че Рейчъл отново те е пратила след мен.

— Тя се безпокоеше.

— По дяволите! — избухна Джеси. — Какво си ти, кученце, което скача при всяка нейна заповед? Можеше да те убият заради нея!

— Успокой се — Чейс се притесни, тъй като Белия Гръм ги наблюдаваше и се мръщеше.

— Изслушай ме — Джеси сниши тон. — Нямах право да ме следваш. Нямам нужда от куче пазач, а и да имах със сигурност нямаше да си ти. Това място е мой втори дом, но за теб е смъртоносен капан. Чист късмет е, че Ловеца на Черни Мечки не те е убил веднага, щом те е открил. И по-добре се надявай, че късметът ще продължи да те съпровожда, защото си тръгваш от тук сам. Аз няма да дойда с теб, за да ти помагам. Отново си си загубил времето.

Поне му бе казала, че ще си тръгне. Но Чейс не спря дотам. Той се взираше към Белия Гръм до огъня. Индианецът се бе извърнал,

когато Джеси снижи гласа си. Чейс виждаше само профила му. Това му напомни на сцената при реката. Неканен, гнева му се завърна.

— Кога ще ме освободят, Джеси? — попита Чейс.

— Белия Гръм ще пререже въжетата — каза му тя.

— Преди да го извикаш, ще ми отговориш ли на един въпрос?

Джеси трябваше да бъде предпазлива, но пропусна ледения тон в гласа му.

— Да ти отговоря какво, Самърс?

— Аз ли съм отговорен за това, че си се превърнала в курва или винаги си имала такива наклонности? Просто искам да знам, дали трябва да се чувствам виновен за това.

Джеси ахна.

— Ти... луд ли си?

— Това имаше предвид, когато каза, че той ти е много близък приятел, нали? — попита Чейс преднамерено жестоко. — Или просто обичаш да му се показваш понякога?

— За какво говориш? — прошепна Джеси.

— Видях ви при реката — изръмжа Чейс. — Не наблюдавах лагера, когато другия индианец ме намери, гледах теб. И не бях единствения мъж, който го правеше — каза саркастично той. Имаше и друг...

Джеси не го остави да довърши, а го зашлеви злобно.

— Ти, копеле такова! Как смееш да намекваш подобно нещо? Той ми е като брат!

Тя беше толкова ядосана, че потрепери. Белия Гръм застана зад нея и я обърна, за да го погледне. Очите ѝ отказваха да срещнат неговите.

— Чу ли какво каза? — попита тя нещастно.

— Да. Срамуваш ли се?

Нямаше нужда да отговаря. Белия Гръм я отведе и попита.

— Искаш ли да го убия вместо теб?

Чейс чу това, но не можа да дочуе отговора на Джеси. Проследи ги с поглед, докато изчезнаха сред група от типита от другата страна на лагера. Тогава затвори очи. Беше странно, но той бе напълно спокоен. Може би полудяваше. Защо иначе ще предизвика човека, който държеше живота му в ръцете си? Изглежда вече сам не се познаваше.

ГЛАВА 17

Джеси коленичи до Чейс. Все още беше тъмно. Бе намерила храна и нож, за да среже въжетата, както и някои други негови принадлежности. Той спеше и тя не го събуди. Огледа го загрижено, замислено. Защо той имаше властта да я накара да плаче? Единственият, който го бе постигнал досега беше Томас Блеър.

Белия Гръм предположи, че Чейс не е мислел сериозно това, което каза. Той всъщност бе защитил Чейс, дори след като предложи да го убие заради нея. Това я шокира, но след като прекара известно време сама, тя обмисли думите му и осъзна, че вероятно е прав.

Белия Гръм бе изтъкнал и друга причина, която бе възмутителна и за това тя я отхвърли напълно. Той бе казал, че след това, което се бе случило между тях, може би Чейс чувстваше, че тя му принадлежи и обвиненията му бяха подтикнати от ревност. Джеси знаеше добре, че това не е вярно. Последното нещо, което Чейс искаше бе тя да му принадлежи. Той съвсем ясно ѝ го бе показал.

— От колко време си тук?

Очите на Джеси срещнаха неговите, но тя бързо погледна встрани.

— Току-що дойдох.

Тя мина зад него и сряза ремъците на китките му. Чейс внимателно раздвижи ръце, но изстена, когато кръвта в тях се раздвижи. Той ги разтърси, но и това не помогна.

Джеси застана пред него, затъквайки ножа във високия си до коляното мокасин.

— Донесох ти малко храна и вещите ти.

Той видя седлото на земята, заедно с оръжията и останалите си принадлежности и я погледна изпитателно.

— Благодаря ти. Не вярвах, че ще ми помогнеш.

— Да ти помогна?

— Да се измъкна оттук. След това...

— Трябваше да те оставя да мислиш така — прекъсна го тя горчиво. — Така ти се пада, да се чувстваш задължен на една курва.

— О, Джеси — изстена той. — Знаеш, че нямах това предвид.

— Да, знам — каза тя мрачно. — Белия Гръм изтъкна, че ти се е струпало много през този ден. Човек посреща смъртта смело или неразумно. Ти, разбира се, го направи неразумно.

Това обяснение му хареса повече от истината и той се съгласи с охота.

— Да. Е, напоследък не се справям с нищо особено разумно, нали?

— Не. Не се справяш.

Той се изправи и се протегна, наслаждавайки се на това просто действие.

— Благодаря ти, че ме освободи. Не виждам наоколо други желаещи.

Тя сви рамене, чувствайки се неудобно от благодарността му.

— Някой щеше да го направи все някога. Те не са диваци. Престана да си затворник в мига, в който разбраха, че си тук заради мен.

— Не си личеше особено.

— Ако ти е било неудобно, заслужил си си го, задето изобщо дойде тук — каза му тя остро. — Никой не те е канил.

— Така е — призна той. — И ще съм дяволски щастлив да си отида. Може ли да тръгваме вече?

— Ти можеш да си тръгнеш по всяко време. Но ти предлагам да изчакаш до сутринта, когато група ловци ще те придружат до края на индианската територия. С тях ще бъдеш в безопасност. Иначе, е...

Той я загледа замислено за момент, преди да каже:

— И с теб ще бъда в безопасност, нали?

— Да, но аз оставам тук.

— Напротив, Джеси. Не съм изминал всичкия този път за нищо.

— Не се захващай с мен, Самърс — предупреди го тя студено. — Това не подлежи на обсъждане. Дори ако бях готова да тръгна утре, нямаше да го направя с теб. Не харесвам компанията ти.

Чейс се доближи до нея, но Джеси бързо отстъпи назад.

— Може би трябва да го кажа по друг начин — каза Джеси. — Само един мой писък и всяко типично наоколо ще се изпразни след миг. А

след това ще те оставя да се измъкваш сам.

Чейс въздъхна.

— Печелиш.

Темпераментът на Джеси се събуди, след като вече не беше застрашена.

— Ти си луд, знаеш ли? Какво смяташе да направиш, всъщност?

Той сви рамене и каза студено.

— Да получа малка компенсация за проблемите си. И може би да те накарам да върнеш думите си, че не харесваш компанията ми.

Джеси ахна.

— Мислиш, че като ме целунеш и аз ще забравя всичко друго? Господи, колко си самонадеян!

— Страх те е, че може да е истина?

— Дори няма да отговоря на това. И не знам, защо все още стоя тук и разговарям с теб. Ако смяташ да тръгваш сега, ще отида да доведа коня си.

— Значи ще тръгнеш с мен?

— Не — отговори Джеси колебливо. — Ще ти заема коня си — тя се молеше той да не избухне.

Гласът му се повиши.

— Случило ли се е нещо с Голдънрод?

— Не, но... — той не я остави да обясни, а се обърна и се отдалечи от нея.

— Къде отиваш?

— Да взема коня си.

Джеси видя животното и осъзна, пред чие типично бе завързано. Тя затича след Чейс и го сграбчи.

— Не се навъртай покрай типичното на Ловеца на Черни Мечки, защото ще си довлечеш страшни проблеми.

— Как иначе ще взема Голдънрод?

— Не можеш да го вземеш. Той остава при него. Да не мислиш, че щях да ти отстъпя коня си, ако не се налагаше?

Очите му станаха катранено черни.

— Шегуваш се, нали?

— Не — каза тя меко.

— Това друг обичай ли е тук? Като този да оставиш човек завързан цял ден без причина?

— Не. Това е просто проклетия ти късмет, а именно, че те хвана точно Ловеца на Черни Мечки. Той мрази белите — включително и мен. Ако не си беше направил погрешно заключение за теб щеше да е различно, но не стана така и той побесня, когато разбра, че е сгрешил. Особено след като и аз бях замесена. Заради теб заприлича на глупак. Той задържа коня ти, за да запази достойнството си. Нямах избор.

— Забрави, Джеси. Притежавам този кон от твърде отдавна, за да се откажа от него.

— Виж, по дяволите, просто се радвай, че не поиска седлото и оръжията ти. Можеше да не ти остави нищо. Той те залови. Няма значение дали си шпионин или не, или пък дали е направил грешка.

— Няма да си тръгна оттук без коня си и това е.

— Не ставай глупав — изсъска тя. — Трябва да се биеш с него и...

— Тогава ще се бия.

Очите им се срещнаха.

— С идването си тук показа, че си невероятен глупак — каза тя с пресилено спокойствие — Какъв шанс ще имаш срещу един шайенски воин? Той ще те убие за минута.

— Трябва първо да победи.

— По дяволите, не става въпрос за проверка на силата ти! Казах ти, че той не ме харесва. Заради мен, той няма да подходи великодушно към теб, както някой от останалите воини. Ще се опита да те убие!

— Нямах много доверие в мен, нали?

Тя го погледна втрещено.

— Не, Самърс, нямам.

— Просто го уреди, Джеси.

— Защо не ме чуваш?

Той сбърчи учудено чело.

— Откога те е грижа, какво ще се случи с мен?

— О! — вбеси се Джеси. — Бий се с него, тогава! — тя се отдалечи.

Чейс си пое дълбоко въздух. Нямаше да си тръгне бе Голдънрод — нито без Джеси.

ГЛАВА 18

Джеси и Белия Гръм отидоха при Ловеца на Черни Мечки, за да му предадат отправеното предизвикателство за златистия кон. Той се съгласи охотно, твърде охотно. Джесика го умоляваше да не убива Чейс, и битката да бъде само съревнование на силите, но Ловеца на Черни Мечки я изгледа студено. Нищо не се беше променило. Той нямаше да бъде милостив.

Цялото племе щеше да гледа представлението. Индианците, които обичаха хазарта, бяха направили залозите си. Нямаше много желаещи, докато Чейс не се съблече гол до кръста. Тогава залозите станаха сериозни. Джеси се обнадежди. Трябваше да си спомни тези солидни мускули. За щастие, Чейс и Ловеца на Черни Мечки бяха еднакво високи и със сходна мускулатура.

— Знаеш, че все още можеш да си промениш решението — каза Джеси на Чейс.

Преди да отговори, изражението му стана студено и той отвърна:

— Какво прави той тук?

Джеси проследи погледа му и видя Малкия Ястреб да се присъединява към тълпата.

— Добре го огледах, преди да ме просне на земята онзи ден, Джеси — каза Чейс ядосано.

— Внимавай какво казваш! Той говори английски — скастри го тя.

— Това предупреждение ли е? — попита Чейс пренебрежително. — Да очаквам ли да ми се нахвърли отново?

Джеси бързо го издърпа няколко стъпки назад и прошепна:

— Затвори си голямата уста, по дяволите — не разбираше ли той какво можеше да предизвика? — Той не е от това племе, но твоите действия имат значение. Ти дойде тук заради мен, така че това, което правиш се отразява и върху мен.

— Но, той...

— Нямам предвид само него. Ловеца на Черни Мечки е брат на Белия Гръм. Моля те да не го убиваш, Чейс.

— О, значи трябва просто да го оставя да ме убие? — извика Чейс. Вече не се интересуваше кой го чува.

— Разбира се, че не — отвърна Джеси нетърпеливо. — Но, ако го убиеш, няма да мога повече да дойда тук. Казвам само... недей, ако не се налага. Просто го победи. Разбираш ли?

— Естествено — каза Чейс саркастично. После се обърна и отиде в центъра на кръга. Ловеца на Черни Мечки чакаше и веднага щом Чейс застана пред него, Белия Гръм застана между тях. Той каза няколко думи, които Джеси не можа да чуе и тогава завързаха дълги ремъци около китките на двамата мъже, за да не могат да се отдалечат един от друг. По този начин битката беше много по-опасна, защото близкото разстояние бе много удобно за нанасяне на удари.

Чейс изглеждаше напълно спокоен. Джеси го бе предупредила за ремъците, освен това му каза, че в тази битка няма да има правила. Той бе поклатил глава. Никакви правила?

Ловеца на Черни Мечки направи първото движение. Неочакваният скок свари Чейс неподготвен и двамата се озоваха на земята. Изправиха се на крака след миг. Индианецът сечеше с кратки удари и Чейс едва успяваше да избегне нападенията му. Тогава Ловеца на Черни Мечки атакува с високо вдигнат нож, за да нанесе удар отгоре на долу. Те ключиха китки, всеки държеше ръката с ножа на другия. Напрягането на мускулите беше невероятно. Остриетата бяха близо, но никой не можеше да преодолее допълнителните няколко инча, за да пролее първата кръв.

Джеси се ужаси, като видя как острието се обръща в дланта на Ловеца на Черни Мечки, и се забива в ръката на Чейс. Чейс охлаби хватката си и острието продължи надолу, прониквайки в рамото му. Индианецът се приготви за следващо нападение, но Чейс го блокира с окървавената си ръка и умело го спъна.

Ловеца на Черни Мечки падна на земята. Ремъкът повлече Чейс заедно с него, но той успя да се приземи върху противника си. Те се претърколиха отново и отново, борейки се за позицията отгоре. Чейс опита да се изправи, но Ловеца на Черни Мечки използва ремъка, за да

го върне долу и с умела маневра с крака запрати Чейс назад. Той се приземи с глух удар.

Лежаха прострени на земята, глава до глава. Ловеца на Черни Мечки се надигна, подпирайки се на една ръка и хвърли злобно ножа с другата. Острието трябваше да се забие право в гърлото на Чейс, но той го видя и се отмести, без да губи и миг.

Изразът на лицето му издаваше желанието му да убива и Джеси почувства, как я залива вълна от страх. Ако Чейс изгубеше контрол, това щеше да даде на Ловеца на Черни Мечки предимство. Гневът правеше човек невнимателен.

Чейс стана и изчака противника му да се изправи. Джеси искаше да му изкрещи да се възползва, докато Ловеца на Черни Мечки е все още на земята, но не можеше да издаде и звук. В момента, в който индианеца стъпи на крака, Чейс заби юмрука, с който държеше ножа в корема му. Ловеца на Черни Мечки се преви и от силата на удара краката му се отделиха от земята.

Тълпата замлъкна. Джеси почувства, как стомаха ѝ се преобръща. Чейс победи, но тя го бе помолила да не го прави по този начин. А той все още не бе приключил! Гнева му го накара да нападне Ловеца на Черни Мечки отново, забивайки другия си юмрук в лицето му, като го свали невъзмутимо на земята.

Тогава Чейс спокойно срязва ремъка с ножа си. Но по ремъка нямаше кръв... нито по острието. Очите ѝ се преместиха към Ловеца на Черни Мечки. Никъде по него нямаше кръв! Чейс бе обърнал острието, преди да го удари!

Прииска ѝ се да се разсмее. И почти го направи, когато в този момент Чейс нададе гръмогласно победния си вик и тълпата се присъедини него. Тези, които бяха заложили на Чейс побързаха да го поздравят.

— Той се справи добре — призна Малкия Ястреб.

Джеси направи всичко по силите си да не се ухили.

— Да, така е — каза тя тържествено.

Не знаеше, защо е толкова доволна. Дали беше само защото Чейс надви Ловеца на Черни Мечки, без да го нарани?

— Джеси — извика Чейс доволно. — Събирай си нещата, госпожице, отиваме си вкъщи!

Джеси се наежи.

— Аз няма да дойда с теб — каза тя.

— Аз пък няма да тръгна без теб — отговори той решително, и когато я достигна застана пред нея, без да помръдва.

— По-добре да го направиш — каза Джеси неспокойно.

Той изглеждаше толкова решителен.

— Ако не тръгнеш с мен доброволно, ще те вдигна на ръце и ще те изнеса от тук — заяви Чейс.

— Те ще те убият!

— Тогава смъртта ми ще тежи на твоята съвест, нали?

И двамата знаеха, че тя няма избор. Джеси го зяпна ококорено и се разгневи.

— Проклет да си, Чейс Самърс, ще ти го върна! Ще видиш!

Чейс се ухили, докато я гледаше, как марширува към другия край на лагера. Той се обърна, за да събере нещата си и да вземе Голдънрод, но трябваше да мине покрай двамата любимци на Джеси. Беше в твърде добро настроение, за да се плаши. Спря за момент, и се усмихна любезно.

— Изглежда тя ще се върне с мен у дома, приятели. Разбирате ли, майка й ме прати да я прибера. Може и да вдига врява заради това, но тя винаги го прави за едно или друго, нали?

Той им кимна учтиво и отмина. Наложил се Белия Гръм да попречи на Малкия Ястреб да го последва. Чейс се подсмихна на себе си, знаейки много добре, какво се случва зад гърба му, без дори да поглежда. Не го беше грижа. Чувстваше се дяволски добре!

ГЛАВА 19

Бяха само от три часа на път, когато Малкия Ястреб ги настигна. Джеси го чу да я вика и спря. Щом и Чейс го чу, хвана юздите на коня на Джеси. Малкия Ястреб спря, без да ги изпуска от поглед.

— Значи ти си Приличащата? — каза Чейс.

— Индианците ме наричат така — каза тя рязко.

— Приятелят ти каза, че сиуксът е тук заради теб. Това вярно ли е?

— Да. Той изобщо не е напускал околността на ранчото и ме е последвал до селото. Помоли ме да му стана жена.

Чейс се взря в нея за миг и каза:

— Значи ме е нападнал, задето те целунах?

— Да, предполагам. Но тогава не го знаех.

Чейс се засмя подигравателно.

— Но това е нелепо. Да иска да се ожени за теб.

— Защо да е нелепо? — каза тя с убийствен тон.

— Той е индианец, за Бога!

— Най-близкия ми приятел е индианец — каза тя спокойно. — Посещавам него и хората му от осем години. Познавам културата им толкова добре, колкото и моята собствена. Мислиш ли, че не бих могла да съм щастливо омъжена за индианец? Е, нека ти кажа нещо, Самърс. Единственото място, където съм намерила някакво щастие през последните десет години е било с Белия Гръм и семейството му. Така че, не си въобразявай, че като е индианец това би повлияло на решението ми.

Чейс остана без думи. Той усещаше, че Малкия Ястреб ги наблюдава.

— Какво му отговори?

— Това не е твоя работа, Чейс Самърс — каза Джеси, издърпвайки юздите си от ръцете му. После се обърна и се запъти право към индианеца.

В начало не си казаха нищо, просто се взираха един в друг — Малкият ястреб търсеше нещо в очите ѝ, а на Джеси много ѝ се искаше да са сами.

Най-накрая Малкия Ястреб каза:

— Не исках да те оставя да си тръгнеш, без да съм говорил с теб, но бях ядосан.

— Съжалявам.

— Не ти беше причината за гнева ми, а този. Той те разстрои.

— Не се притеснявай за него. Той е просто един инат, който изпълнява молбите на майка ми.

— Не ми харесва да яздиш сама с него. Ще дойда с вас.

— Не — поклати глава категорично тя. — Вие двамата не се ли бихте?

— Ако те докосне...

— Мога да се справя с него. Отново съм въоръжена, виждаш ли? — тя потупа пистолета си, преди да продължи нежно. — Трябва да спреш да се притесняваш за мен. Няма да се омъжа за теб, Малък Ястреб и няма да променя мнението си. Прибирай се у дома при жена си.

Той избегна отговора си, като ѝ зададе въпрос:

— Ще дойдеш ли пак в лагера на Белия Гръм?

Тя го изгледа гневно.

— Не бива да ме търсиш.

— Приличащата...

— О, моля те, не го прави толкова трудно — помоли го тя. — Не ни е писано да сме заедно. Зная го. Питай вашия шаман, той ще ти каже. Не ме търси. Духът ми не може лесно да срещне твоя. Разбираш ли, Малък Ястреб? Ти си твърде... твърде много за мен.

Тя се обърна и се върна при Чейс. Погледна още веднъж назад, за да види как Малкия Ястреб стои там и я наблюдава с неразгадаем израз на лицето. Заболя я, когато му каза тези думи. Но не им бе писано и тя трябваше да го спре, преди да го е наранила повече.

Тя подмина Чейс, без да каже и дума, и продължи да язди в галоп. Не забеляза, как двамата мъже се гледаха дълго един друг, преди едновременно да се обърнат — Малкия Ястреб на север, а Чейс след нея. Докато прекосяваха планините тя усещаше погледа на Чейс върху себе си от време на време. Беше красива местност. На запад се

простираше планината Биг Хорн — част от многото други планински вериги в околността, които заедно образуваха Скалистите планини. Блек Хилс бяха на изток. Дори богатите безкрайни пасища, изглеждаха красиви. Дърветата около речните корита бяха обсипани с прекрасни есенни листа. Бавно придвижващо се стадо бизони отдалеч приличаше на някакви прастари костенурки.

Джеси познаваше и обичаше тази местност. Тя обичаше и ранчото. Всъщност, тя нямаше нищо друго. Със сигурност не искаше да живее някъде другаде. Въпреки това, се чувстваше в голяма безизходица. Чувстваше се променена, но без нова посока. Чувстваше, че има нужда от нещо, само че не знаеше какво е то.

Не спряха през целия ден, освен за да напоят конете. Беше късно, когато най-накрая стигнаха до рекичката, където Джеси смяташе да лагеруват. Слънцето беше залязло и луната все още не бе изгряла, но тя знаеше къде да намери съчки. Запали огън, преди още Чейс да бе разседлал коня си.

Тъй като Джеси ги водеше по пътя към дома, Чейс нямаше друг избор, освен да я остави да взема решенията. Той не би и помислил да я помоли да спрат по-рано, въпреки че беше на ръба на силите си. Битката с Ловеца на Черни Мечки беше тежко изпитание. И въпреки това, той не каза нищо.

Раните отново кървяха. Една индианка ги бе намазала с мехлем и го бе превързала, докато чакаше Джеси, преди да тръгнат, но раната на рамото му кървеше през ризата и се нуждаеше от грижи. Той обаче бе твърде уморен, за да направи дори и това. Искаше само да се погрижи за коня си и...

— Седни, преди да си паднал! — изкомандва Джеси със сериозен тон зад него. — Ако си бил толкова изморен, трябваше да ми кажеш.

Той не знаеше, че е забелязала.

— Не исках да те притеснявам — призна той неуверено.

Тя въздъхна, откъсна малко трева и докато изтриваше гърба на Голдънрод вместо него, каза:

— Има храна при огъня. Сестрата на Белия Гръм я пригответи за нас. Вземи си.

— Мисля, че просто ще поспя.

— Първо ще ядеш — каза Джеси твърдо. — Ще ти е нужна сила, за да издържиш утрешната езда.

Тонът ѝ обещаваще, че утрешният ден ще е също толкова изтощителен.

— Защо бързаме толкова? — оплака се Чейс.

— Казах ти. Не харесвам компанията ти. Колкото по-скоро се върнем, толкова по-добре.

Чейс се намръщи.

— Тогава задължително ще ям. Не бива да те измъчвам с няколкото допълнителни часа, които ще прекараш в моята компания.

— Благодаря ти.

Как го бе тласнала към тази непреклонна враждебност? Кой би повярвал, че бяха споделили една нощ, в която се бе любил както никога досега?

Той седна и се протегна към храната, оставена върху тънка кожена обвивка. Успя да изяде няколко парчета месо, докато Джеси седне. Тя се настани до него с храната помежду им. Изражението ѝ беше възможно най-враждебно.

— Боли ме, Джеси — осмели се да каже той.

— От какво? — тонът ѝ вече не бе чак толкова студен.

— От раната на рамото ми.

— Колко е зле?

— Не мога да видя добре — призна той.

Той успя да свали левия ръкав на палтото си и разкри кръвта, която се процеждаше през ризата му. Когато усети уплахата на Джеси се почувства доволен. Но тогава сам погледна надолу и видя, как кръвта съсипва един дяволски добър чифт панталони.

Джеси веднага се изправи, и му помогна да свали дрехата. След това се захвана с ризата му, издърпвайки я от панталоните и през главата му. Не каза нищо, докато не махна превръзката и не разгледа внимателно раната, но го накара да се приближи към огъня, за да вижда по-добре.

— Не е толкова зле — измърмори тя. — Друсането от ездата е попречило да се съсири, това е.

Чейс повдигна ръка, за да огледа по-добре, когато тя отиде при реката за вода. На него му изглеждаше зле — беше дълбока поне

четвърт инч и десет инча дълга. Той си припомни, че Джеси изобщо не беше гнуслива.

Когато се върна, тя внимателно почисти раната. Чейс наблюдаваше лицето ѝ, начина, по който челото ѝ се сбръчкваше концентрирано, как дъвчеше долната си устна. Тя бе прекалено близо и той започна да си мисли за неща, за които не трябваше.

Наложи се Джеси да използва същата превръзка, поради липса на друга, но предложи:

— Ако имаш друга риза, ще изпера тази.

— В дисагите ми е. Какво ще кажеш да ми изпереш и панталоните?

— Ще ти трябват, за да те топят. Тази нощ ще е студено.

— Всичко, от което имам нужда е одеяло и топло женско тяло — ухили се Чейс.

— Всичко, което ще получиш, е одеяло — отвърна тя.

Чейс се хилеше, когато тя му хвърли чиста риза и одеяло, преди да се върне при реката. Тя вече не се държеше толкова враждебно и това го радваше.

Той бе увил одеялото около кръста си и се бореше да закопчее ризата, когато Джеси се върна. Тя закопча вместо него копчетата и му помогна пак да облече палтото си. Той легна, а тя коленичи до него, за да подпъхне одеялото. Когато се наведе над него, той обвини ръка около нея и я притегли към себе си. Тя не успя да се дръпне на време. Той прошепна „благодаря“ и устните му леко докоснаха нейните. Ръката му се отдръпна и той затвори очи. Джеси се отмести, за да се настани няколко крачки по-далеч. Легна с лице към него и дълго го наблюдава докато спи.

ГЛАВА 20

Джеси разбърка гърнето с боб още веднъж, преди да го занесе на масата. Чейс вече се бе обслужил и ядеше от горещите бисквити и пържения заек. Джеси бе приготвила варен пудинг с лой за по-късно, точно като този на Джеб — със стафиди, ядки, кафява захар и подправките, които бе намерила.

Използваха бараката с провизии при северните пасища. Джеси бе направила всичко възможно да стигнат до дома, преди деня да е изтекъл, но не се бе получило. Появиха се облаци и се стъмни по-рано, а ранчото все още беше на три часа път.

Тя бе спазвала дистанция след изненадващата целувка, но той не бе направил друг опит. И все пак, да бъде толкова близо до него беше объркващо. Трябваше й нещо, което да я разсее.

— Къде си се научил да държиш ножа толкова добре? — попита Джеси, за да завърже разговор.

Чейс отговори, без да вдига поглед от храната.

— В Сан Франциско. Срецнах един стар морски капитан, който ми показва няколко трика, с които да мога да се защитавам по бреговата линия. Това място не е много дружелюбно през нощта, всъщност дори и през деня.

— Защо си бил там? — подкани го да продължи Джеси.

— Работих там няколко години.

— Какво работеше?

Чейс най-накрая я погледна.

— Господи, пълна си с въпроси тази вечер — усмихна се той.

— Имаш ли нещо против?

— Не, предполагам. Бях крупие в зала за залози. Там за първи път опитах вкуса на хазарта.

— Обичаш да залагаш?

— Може и така да се каже.

— Сан Франциско е доста далеч от Чикаго. Винаги ли си живял в Чикаго преди Сан Франциско?

— Роден съм в Ню Йорк, но майка ми се е преместила в Чикаго, когато съм бил бебе. Всъщност се е криела. Първото ѝ име било Мери, но променила фамилията си на Самърс. Никога не ми каза, каква е била истинската ѝ.

В тона му личеше горчивина, която бе там и преди, когато бе споменавал майка си.

— От какво се е криела? — попита Джеси колебливо.

— Аз съм копеле — отговори той безразлично. — Не е могла да понесе срама от това и никога не ми позволи да го забравя. Нито пък това, че баща ми не е искал нито нея, нито мен, въпреки, че понякога се съмнявам. Когато се напиеше, ѝ се изплъзваха неща, които отричаше, щом изтрезнееше. Като факта, че всъщност след като е разбрала, че е бремена повече не е видяла баща ми.

— Мислиш ли, че той никога не е узнал за теб?

— Възможно е — отговори той. — Смятам да разбера някой ден. Но както и да е, тя ни завела в Чикаго и отворила шивашки магазин, който потръгнал много добре. Срећнала Юинг покрай магазина. Бях на десет, когато той започна да води любовниците си там, за да им купува модерни дрехи. Той си търсеше почтена съпруга с дете и вдовицата Самърс изглеждаше идеална. Тя също не го обичаше. А и нямахме нужда от богатството му, за да живеем добре. Но тя твърдеше, че го обича. Това беше извинението ѝ, когато всичко, което искаше, беше лукса, който богатството му можеше да купи.

— Толкова лошо ли е това? Не ѝ е било лесно да те отглежда сама. Вероятно недоволството ти идва от това, че е трябвало да я делиш, след като толкова години си я имал само за себе си.

— Да я деля? — каза Чейс. — Та аз почти не я виждах. Винаги беше по социални сбирки или безразборно пилееше пари. Тя напълно ме остави на Юинг.

— И си бил недоволен от това?

— Разбира се! Един напълно непознат да те третира така, сякаш си негов син, но с желязна ръка. Да те бие и за най-малката грешка, за най-слабото отстояване на волята ти.

— Съжалявам.

— Недей. Бях под негова власт само шест години.

Джеси знаеше, че той се опитва да се шегува с нещо, което предизвиква ужасни спомени. Той се намръщи и тя го остави за малко

насаме със себе си.

— Напуснал си дома, когато си бил само на шестнадесет? — осмели се тя малко по-късно. — Не те ли беше страх? Как си се справил толкова млад?

— Може да се каже, че се присъединих към друго семейство — армията.

— Приели са те толкова млад?

Чейс се ухили.

— Това беше през 64 година, Джеси. Тогава взимаха всеки.

— Разбира се — въздъхна тя. — Войната между щатите. Ти към Севера ли се присъедини?

Той кимна.

— Записах се докато трае войната. Зелено хлапе, учещо се по трудния начин да бъде мъж. След това поех към Калифорния.

— Защо Калифорния?

— Там майка ми срещнала баща ми.

— Значи си отишъл, за да го намериш?

Той кимна.

— Но не го открих. Ранчото Силвела било продадено, когато започнала златната треска. Бяха минали толкова години, че никой не можеше да ми каже, къде са отишли Силвела, но разбрах, че са се върнали в Испания.

— Баща ти е бил ранчero?

— Било ранчото на чичо му според майка ми.

— Испанец — изкоментира тя замислено. — Сигурно приличаш на него.

— Предполагам — усмихна се Чейс лениво. — Майка ми беше червенокоса със светло зелени очи.

— Но нали е била от Ню Йорк? Какво е правела в Калифорния?

— Тя казваше, че майка ѝ току-що била починала. Останали само тя и баща ѝ, а той живеел повече в морето, отколкото у дома. Бил капитан на кораб, който превозвал масло от Калифорния към Изтока. Това било първия път, когато тя отишла с него и Силвела били едно от семействата ранчerosи, с които баща ѝ търгувал. Очевидно, Карлос Силвела, млад и красив я омаял. Въпреки това, не ѝ е обещавал брак. Разбрала, че е бременна, преди баща ѝ да отплава на Изток и му казала. Той настоявал за брак, а за това, което се е случило след това

съм чувал няколко версии. Едната е, че майка ми умолявала Карлос Силвела да се ожени за нея, но той отказал. Друга, че чичото, главата на семейството, отказвал да даде съгласието си, унижавайки майка ми, като казал, че една американка не е достатъчно добра за племенника му. И пиянската версия на майка ми, че Карлос я обичал и е щял да се ожени за нея ако знаел.

— Не знаеш ли, кое е истината?

— Не. Но някой ден ще разбере.

— Тогава ще трябва да отидеш до Испания. Защо не си го направил досега?

Чейс сви рамене.

— Изглежда ми безнадеждно. Не знам от къде да започна. Испания е голяма страна. А и не говоря езика.

— Испанският не е труден — присмя му се тя.

— Предполагам, че го говориш?

— Е, да — призна тя.

Испанският език беше единствения, освен английския, който Джон Андерсън владееше и Джеси беше жадна да усвои всичко, на което той можеше да я научи. Но нямаше да обяснява това на Чейс.

— Защо не си го научил, след като това би ти помогнало да намериш баща си? — настоя тя.

— Бях твърде разочарован и ядосан, че не съм го намерил там, където мислех, че е. Беше ми отнело дяволски дълго време само за да стигна до Калифорния. И тогава да разбере, че съм пътувал толкова за нищо...

— Значи просто си се предал?

— Бях буен двадесетгодишен младеж, Джеси. А и няхах пари, с които да стигна до Испания.

— Тогава си станал крупие в Сан Франциско? — заключи тя.

— Да. После се върнах на Изток. Исках да видя повече от тази страна — обясни той. — Опитах да живея по Мисисипи за няколко години, но твърде многото избухнали котли и сблъсъци направиха речните параходи непривлекателни. Голямата игра надолу към Тексас ме заведе там, а след това заминах за Канзас. Имат няколко модерни салона в каубойските градове там, ако нямаш нищо против дивашкото поведение в края на всяко прекарване на добитък.

— Ти си комарджия! — осъзна Джеси най-накрая. — Господи! От всички безотговорни мързеливи неща...

Чейс се подсмихна на презрението ѝ.

— Това е начин на живот. Мога да се възползвам или да го изоставя. Прави пътуването по-лесно. Случи се така, че просто имам изключителен късмет с картите. Защо да не се възползвам от това?

Тя се поуспокои малко.

— Можеш ли наистина да се издържаш с хазарт?

— Достатъчно, за да живея спокойно в най-добрите хотели — призна той.

— Но що за живот е това?

Тя улучи болното му място.

— Нека просто кажем — живот без ограничения. Сега е мой ред да ти задам няколко въпроса, не мислиш ли?

Джеси сви рамене, посягайки към последната бисквита.

— Какво искаш да знаеш?

— Каза, че си била щастлива единствено с приятелите си индианци. Защо?

— Те ми позволяват да бъда себе си.

— Видях, че изглеждаш и се държиш като тях. Това ли наричаш да бъдеш себе си?

— Приличах на момиче, нали? — отвърна му Джеси.

— Приличаше на индианка.

— Но бях момиче — настоя тя.

— Да, разбира се, но какво общо има...

— Това е единственото място, на което мога да бъда момиче, каквото съм. Баща ми никога не ми позволи. Той изгори всички дрехи, с които дойдох и никога не ми позволи да си купя рокля. Те не бяха подходящи за нещата, които трябваше да се науча да правя. Нищо не трябваше да му напомня, че съм момиче.

Чейс каза тихо:

— Аз мислех, че се обличаш така по свой избор.

— Едва ли.

— Но сега баща ти е мъртъв.

— Да — отговори Джеси, без да се замисли. — Но майка ми е тук.

— Но тя не одобрява начина, по който се обличаш и държиш. Би трябвало да го знаеш — и тогава подсвирна леко. — Разбира се, че го знаеш. Разбирам.

— Не е твоя работа — отвърна Джеси остро.

— Всеки път, когато засегна болезнена тема, тя не е моя работа — въздъхна той. — Не те съдя, Джеси. Не ме е грижа как се обличаш. Изглеждаш изключително красива, дори в индианските дрехи — каза мило той, опитвайки се да укроти гнева ѝ.

Но Джеси не се повлия от тона му. Тя се изправи, а очите ѝ мятаха искри.

— Аз стотвих, сега ти ще почистиш. Ще се върна.

Той бързо се изправи.

— Къде отиваш?

— Навън да се измия.

Но преди да е излязла, той се изправи пред нея.

— Какво отговори на Малкия Ястреб на предложението му за женитбата? Отговорила си му, нали?

— Ако искаш да знаеш, му отказах. Не бих делила мъжа, с който ще се установя. Малкия Ястреб вече си има жена.

Това се просмука в съзнанието на Чейс.

— А ако нямаше?

— Вероятно щях да се съглася.

Тя излезе и той дълго се взира в затворената врата.

По-късно по някое време Джеси се върна, тръскайки мократа си коса. Беше пусната — черна и блестяща, като самур. Без да поглежда към него, тя отиде до дисагите си, закачени на крака на кревата ѝ, извади четката и седна с кръстосани крака на рунтавата козина пред камината.

Чейс я наблюдаваше как прекарва четката през косите, но това го изнерви и той се извърна. Отиде до своя креват, само на няколко фута от нейния. Погледна към тясното нещо, после към нейното и осъзна, че ще е по-удобно ако ги събере. Тази мисъл го изнерви още повече.

— Благодаря ти, че си разчистил — каза тя внезапно.

— Благодаря, че направи вечеря — отговори той.

Те замълчаха. Тя се обърна с лице към огъня, дарявайки го с гледката на профила си. Чейс не можеше да свали очи от нея. Започна разсеяно да разкопчава ризата си. Тя повдигна косата си към

топлината, разтърси я и започна отново да я реши. Той се почувства хипнотизиран от спускащата се черна маса. Беше толкова блестяща, отразяваща огъня. А когато тя се наведе назад, накланяйки глава, за да разтърси коси, нежните контури на шията ѝ го възхитиха.

Чейс не знаеше, какво възнамерява да прави, когато се изправи и се запъти към Джеси. Той коленичи зад нея и хвана косата ѝ с ръце, притискайки устни отстрани на врата ѝ. Когато тя опита да се отскубне от него, той дойде на себе си и я пусна.

Джеси застана на колене пред него.

— Какво...?

— Искам да правя любов с теб.

Очите му горяха, докато галеха лицето, врата, косите ѝ. Всичко, за което тя можеше да мисли беше, една друга нощ, през която той я гледаше по същия начин. Смешно, но това беше всичко, за което можеше да мисли. Джеси се приближи към него и му позволи да я вземе в обятията си. Едната му ръка се зарови в косата ѝ, а другата я държеше ниско на гърба, притискайки я към него. Устата му плени нейната в целувка, която я възпламени и продължи още и още, докато тя изгуби всяко друго усещане. Устните му се придвижиха към врата ѝ и тя изстена от смъденето, което ѝ причиняваха. Чейс я свали на чергата и тя се опита да го издърпа върху себе си, но той се задържа, за да се отърве първо от ризата си. Джеси го поглъщаше с очи, наблюдавайки, как твърдите мускули играеха под тъмната загоряла кожа. Тя прокара ръка през космите на гърдите му, върху мускулите, които така я очароваха, надолу по силните ръце.

Чейс я наблюдаваше, как го оглежда. Това толкова го възбуди, че панталона се опъна до болка по мъжествеността му и той бързо го свали.

Джеси се пресегна и докосна могъщото твърдо копие, което стоеше гордо изправено. Той простена и тя обви ръце около бедрата му, притискайки лице към твърдия му корем. Той рязко я издърпа, впивайки диво устни в нейните. Джеси зарови пръсти в косата му и той разкопча копчетата ѝ, бързо отървавайки се от ризата. Нямахте и капка свенливост в нея, докато захвърляше останалите си дрехи. Съществуваха единствено топлината на очите му и горещите му ръце, които докосваха всяко местенце, което тя оголваше.

Когато и тя като него остана гола, Джеси легна, готова да го приеме. Той коленичи между краката ѝ, но не ѝ даде това, за което копнееше... още не. Наведе се напред и прекара ръце по бедрата ѝ. Когато положи бузата си на корема ѝ, прегръщайки и притискайки я към себе си, тя разбра, какво бе изпитал той, когато бе направила същото. Не можеше да го понесе.

— Толкова си красива, Джеси.

Тя му повярва. Почувства се обожавана. Почувства се истинска жена.

Чейс целуна вътрешната страна на бедрото ѝ. Краката ѝ бяха прекрасни, нищо подобно на това, което бе очаквал. Мускулите си бяха там, но краката ѝ бяха меки и гъвкави, когато се отпуснеше.

Той плъзна ръце до гърдите ѝ. Те бяха толкова меки и пълни, а зърната твърди и набъбнали. Той ги вкуси и ги засмука, докато тя не извика „Стига!“.

Пръстите ѝ се заровиха в косата му и тя го издърпа нагоре. Устните ѝ завладяха неговите с такава неотложна нужда, че той се изгуби в нея. Джеси се повдигна, за да го посрещне, отърквайки кожата си до неговата, където успееше и после влезе в нея.

Тя уви крака около него и той потъна дълбоко в нея.

— О, да! Джеси... Джеси.

Тя избухна във внезапен пулсиращ екстаз.

Той не бе помръднал дори веднъж, след като влезе в нея и нямаше нужда. Нейната кулминация, дошла толкова бързо, беше достатъчна, за да го докара до ръба и той изля семето си в нея, като пулсирането му удължи нейното удоволствие още по-дълго.

Веднага след това Джеси се унесе в сън. Чейс стана, за да вземе одеяло, с което да се завият. После се намести до нея, прегърна я и заспа дълбок, спокоен сън.

ГЛАВА 21

Джеси се събуди първа. Осъзна, какво се бе случило, стана бързо от леглото и безшумно събра вещите си.

Пришпори Блекстар до краен предел, поемайки към пасищата, вместо към ранчото, за да се хвърли в усилена работа и да не мисли. Как се бе случило? Можеше да го спре. Той не я бе принудил. Тя го желаше. Но защо? По дяволите!

Беше късно, когато Чейс се събуди и не му отне дълго, за да разбере, че нямаше и следа от Джеси в стаята. Той прокле всички независими жени, чувствайки се така сякаш се бе възползвал от нея.

Раздразнението му нарасна, докато яздеше обратно, благодарен, че поне знае пътя. Беше му дошло до гуша тази жена да преобръща живота му. Не действаше нормално, когато бе с нея, не можеше да мисли трезво, когато тя бе наоколо. Щеше да каже на Рейчъл това, което трябваше да научи, да даде на Джеси документа на баща ѝ и да изчезне.

Когато Чейс влезе в къщата, намери Рейчъл в салона. Тя стоеше в люлеещ се стол и плетеше. Изглеждаше скромна и очарователна в рокля от мъхесто зелено с черна дантела. Той си припомни дните в дома на Юинг. Колко успокояващо беше да седи и да я наблюдава, как плете или аранжира цветя. Когато се наслаждаваше на красотата на Рейчъл, усещаше как проблемите му стават по-леки. Ако Джеси не беше в мислите му, сигурно щеше и този път да проработи.

— Тя тук ли е? — попита той.

— Не. Един младеж, Блу, дойде за провизии около обяд — обясни тя. — Той каза на Джеб, че тя е на пасището и работи.

Чейс седна тежко и въздъхна.

— Трябваше да се досетя, че веднага ще се насочи към центъра на събитията. Стадото още ли е тук?

— Да. Джеб каза, че само след няколко дни ще потеглят. Всъщност, утре той ще ходи в града, за да набави провизии, които ще са им нужни за прехода — тя насочи поглед към скута си, сякаш нямаше да каже нищо повече, но после добави меко — Чейс? Тя не беше наистина при индианците, нали?

Той се зачуди, откъде бе сигурна, че е намерил Джеси, но реши да го пропусне.

— Всъщност, Рейчъл, тя посещава индианците от осем години.

— Значи е истина!

— Не си чула най-лошото. Намерих я при шайените. Те са приятелски настроени към нея, но други бели не са добре дошли на територията им. Всъщност, за малко да бъда убит. Коня ми беше откраднат и трябваше да се бия, за да си го върна. Държаха ме вързан половин ден и ако Джеси не им бе казала, че ме познава, щях да бъда измъчван и вероятно убит. Такъв вид компания си има тя. Чудесно, нали?

Рейчъл се взираше в него, сякаш знаеше, че той има още за казване.

— Най-близкия приятел на дъщеря ти е наполовина шайен, наречен Белия Гръм. Толкова са близки, че тя се къпе гола в реката, докато той стои на няколко ярда от нея.

— Не го вярвам — клатеше глава Рейчъл.

— Видях ги. И все още не съм стигнал до най-лошото. Тя има ухажор, сиукски воин. Той иска да се ожени за нея и единствената причина, поради която е отказала е, че той си има жена. Това го каза тя! Твърди, че единственото място, на което намира щастие е при индианците. Кой знае? Следващият воин, който я помоли, може и да няма съпруга. Може изведнъж да се окажеш със зет индианец, Рейчъл.

Тя изглеждаше толкова смаяна, че не можеше да говори. Най-накрая успя да каже:

— Какво да правя?

— Ти си й майка — отговори Чейс гневно. — Да не споменавам, че баща ѝ те избра за неин настойник. Имаш силата да я контролираш. Направи го. Престани да ѝ позволяваш да прави, каквото ѝ харесва.

— Но как? — погледна го умолително Рейчъл.

— От къде по дяволите да знам? — тросна се той, но после омекна. — О, Рейчъл, престани моля те. Ще измислиш нещо. Но не

искам повече да ме намесваш. Направих това, за което ме помоли и сутринта се омитам от тук.

— Но, Чейс...

— Няма да ме убедиш да остана тук повече. Проверих Боудри и той е точно това, което ти си мислеше, че е. Но повече няма причина да притеснява Джеси — каза той гордо.

— Защо? — проплака тя.

— Играх карти с него — той направи пауза. — Спечелих документа.

Тя ахна.

— Спечелил си го? Какво каза Джеси?

— Тя все още не знае, но преди да замина ще ѝ дам разписката. Ако има някакви проблеми с Боудри, шерифа да се разправя с него. Спечелих документа честно. Боудри не може да твърди друго. Аз бях до тук.

— Разбира се. Егоистично е от моя страна да те задържам, ако искаш да тръгваш. Чейс, — каза нежно тя. — Благодаря ти.

Чейс се ухили, презирайки се.

— Не се опитвай да прилагаш триковете си върху мен, госпожо. Няма да проработят.

— Съжалявам — каза Рейчъл искрено. — Просто се чувствам толкова безсилна, когато става въпрос за собствената ми дъщеря. Ти не знаеш, колко много ме мрази, Чейс. Ако ѝ кажа да стои далеч от огъня, тя ще влезе в него, само за да ме предизвика.

— Защо те мрази, Рейчъл? — попита той тихо.

Тя погледна настрана, казвайки уклончиво:

— Казах ти. Баща ѝ я научи.

— Но защо?

— Знаеш, че преди живеех тук. Е, не в тази къща. Беше само малка тристайна...

— Знам. Джеси ми каза, че баща ѝ построил тази къща, само защото ти никога няма да можеш да живееш в нея.

— Така ли? Е, не се учудвам — тя мълча дълго, преди да продължи. — Прибрах се една нощ и той ме преби, след което ме изхвърли.

— Защо?

— Обвини ме в изневяра. Нарече ме уличница — добави тя отвратено. — Но никога не ми даде шанс да се защитя. Преби ме толкова лошо, че едва не умрях. Щях, ако стария Джеб не ме бе намерил и завел при доктора във форт Ларами.

— Джеси знае ли това?

— Не знам, едва ли. Предполагам си мисли, че съм я изоставила. Томас може да ѝ го е казал. Не би ме учудило, все пак той е човек, който е втълпил на дъщеря си, че майка ѝ е уличница! Той бе толкова озлобен през годините, че никога не ми позволи да я видя. Да, не се съмнявам, че ѝ е казал, че съм я изоставила.

— Когато Юинг те намери, ти идваше оттук, нали? — попита Чейс замислено.

— Да.

Чейс изсвири леко.

— Момчето е негово, нали? Били е син на Томас Блеър! — Рейчъл не искаше да отговори или да го погледне, но Чейс я притисна. — Никога не си му казала, нали?

— Томас вече ми бе отнел едно дете — каза Рейчъл в своя защита. — Нямах да го оставя да вземе и Били. Освен това, той никога нямаше да повярва, че Били е негов.

— Но защо не си казала на Джеси?

— И тя не би ми повярвала, Чейс. Тя не вярва на нищо, което ѝ кажа. Мисля, че предпочита да ме мрази. Така е по-лесно за нея. Страхува се да ме приеме, за да не страда отново. Всеки път щом си помисля, колко трябва да я е заболяло, сърцето ми кърви. Но не мога да стигна до нея, ако тя не ми позволи.

Чейс се замисли. Това, което Томас бе причинил на Джеси беше противоестествено и престъпно. Но по дяволите, това не беше негова грижа — не беше!

— Няма да се замесвам в това, Рейчъл. То е между вас двете с Джеси.

— Знам — усмихна се тя с разбиране. — Не се тревожи за това. Ще се справя някак. Достатъчно те замесвах в работите на дъщеря ми.

Господи, ако само знаеше, колко замесен беше, помисли си той.

ГЛАВА 22

Тази нощ Рейчъл чакаше Джеси в кухнята. Кейт си бе легнала. Чейс се прибра в стаята си след вечеря, а Рейчъл сложи Били в леглото.

Джеси се прибра късно. Беше се измила в конюшната, но дрехите ѝ бяха мръсни. Използва шапката си, за да изтупа малко от прахта, преди да влезе в кухнята. Когато видя Рейчъл да седи до кухненската маса, се навъси.

— Запазих ти вечерята топла — каза Рейчъл небрежно.

Джеси я погледна.

— Не съм гладна.

— Яде ли вече?

— Не.

— Тогава сядай и яж — гласът на Рейчъл беше по-твърд от обикновено. — Искам да разговарям с теб.

Рейчъл стана, за да приготви чинията на Джеси и тя не каза нищо повече. Беше твърде гладна и изморена, за да спори.

Тя издърпа един стол и се тръшна на него, прекрачвайки го, като седло. Облегна се назад с една ръка, обвита около облегалката.

— Само за да ме дразниш ли го правиш? — попита Рейчъл тихо, докато слагаше чинията пред Джеси.

— Кое?

— Начинът, по който седиш.

— Че какво му има на начина, по който седя? — попита тя войнствено.

— Щом питаш, значи имаш нужда от няколко урока по женствено поведение.

— От кой? Теб?

Имаше толкова присмех в гласа на Джеси, че Рейчъл ахна.

— Мислиш ли, че това е приемливо поведение за млада жена?

— Какво значение има, по дяволите? — противопостави се Джеси. — Аз живея в мой собствен свят. Не съм някоя социална пеперуда, нали?

— Все пак не си сама тук — отбеляза Рейчъл. — Имаш гост. Какво мислиш, че един изтънчен човек, като господин Самърс ще си помисли за грубото ти държание?

— Не давам и пукната...

— Джесика!

— Е, не ме интересува — настоя Джеси. После се съгласи. — Не съм забравила първите осем години от живота си, Рейчъл. Мога да се държа прилично, ако ситуацията го изисква.

— Тогава, защо за Бога не го правиш? — попита Рейчъл вбесено.

— За да впечатля един комарджия? Че защо да го правя?

— Заради мен.

Джеси не отговори.

— Както и да е, не за това исках да говоря с теб — продължи Рейчъл.

Джеси се изправи, за да започне да се храни.

— Приключих с разговорите.

— Ще ми отделиш още няколко минути.

Джеси повдигна вежда при твърдия тон. Беше изненадана и леко любопитна.

— Тук съм. Говори. Само се надявам, че няма да е твърде отегчително.

— Обещавам ти, че няма да се отегчиш от това, което имам да кажа. Вероятно няма да се съгласиш, но...

— Започвай, Рейчъл.

По-възрастната жена се изправи.

— Много добре, минавам право на въпроса. Повече няма да посещаваш индианските си приятели.

Рейчъл се приготви за експлозия, но такава не последва. Джеси я гледаше безучастно, сякаш чакаше да чуе още.

Накрая, тя попита:

— Това ли е всичко, което имаш да казваш?

Рейчъл бе изумена, че тя не се съпротивляваше.

— Е, всъщност, имам причини, поради които настоявам за това, ако искаш да ги чуеш. Но след като ще се държиш разумно, предполагам няма нужда да се стига до това.

— Не би имало значение — каза Джеси безцеремонно. — Можеш да ми даваш каквито си искаш заповеди, Рейчъл. Ще правя,

каквото си поискам.

Рейчъл седна, а лицето и запламтя. Трябваше да се досети.

— Този път, ще правиш това, което ти кажа, Джесика.

Джеси се засмя незаинтересовано.

— Така ли?

— Да, ако искаш да продължаваш с управлението на ранчото.

— Не се захващай с мен, Рейчъл — предупреди я тя меко. — Ти не разбираш нищо от ръководене на ранчо. А и мъжете не биха те слушали.

— Не мисля, че биха, но мога да поискам помощ от другаде, ако сметна за необходимо.

— Моите мъже приемат заповеди само от мен!

Гласът на Рейчъл също се извиси.

— Те могат да бъдат уволнени и да се назначат нови.

— Нямах право!

— Напротив, Джесика — каза Рейчъл малко по-мило. — Аз съм твой настойник.

Джеси беше бясна.

— Кога ще си набиеш в главата, че баща ми те направи мой настойник, само за да видиш, в каква прекрасна млада дама ме е превърнал? Тук си само защото той искаше да ни намразиш още повече. Знаеше много добре, че нямам нужда от теб. Отгледа ме така, че да мога да се грижа сама за себе си — както всеки мъж!

— Причината няма значение — каза Рейчъл сковано. — Аз съм тук и имам правото да направя това, което казах.

— Защо, проклета да си? — извика Джеси, изгубила контрол. — Какво всъщност стои зад това?

— Два пъти през последния месец напусна ранчото и замина там, където не можеше да бъдеш догонена с дни. Това е напълно безотговорно поведение, Джесика.

— Това няма да мине и ти го знаеш — каза Джеси през зъби. — Мич Фарбър беше оставен да отговаря за ранчото, а Джеб може да се справи с всичко останало, което би могло да се случи. Значи, по дяволите, трябва да имаш по-добра причина от това!

— Това, къде се намираше, е достатъчна причина — каза Рейчъл упорито. — Немислимо е, че трябва да се излагаш на опасност на

място, забранено за бели. Мислех, че твоите индианци са приятелски настроени. Ако знаех, че не са, щях да се наложа много по-рано.

— Пълни глупости. Мислиш ли, че щях да ходя там, ако не бях добре дошла?

— Може ти да си, но други бели не са. Не ти позволявам да общуваш с индианци, които презират белите. Очевидно това ти влияе зле и няма да продължава повече.

— Какво трябва да означава това?

— За Бога, Джесика, поведението ти тук е достатъчно лошо, но там, ти очевидно захвърляш всички цивилизовани порядки на вятъра. Никога не бях чувала за нещо толкова потресаващо, колкото това, че си се къпала гола в река, изложена напълно пред погледа на един индианец.

Джеси се изправи толкова бързо, че стола ѝ се плъзна по пода. Ярки петна оцветиха страните ѝ, а очите ѝ се разшириха, хвърляйки гневни искри.

— Копелето трябваше да ти каже това, нали? — извика ядосано Джеси. — Предполагам, че ти е казал и за Малкия Ястреб? Разбира се! За това е всичко, нали? Нали?

— Джесика, успокой се.

— Да се успокоя? Когато заплашваш да ми отнемеш контрола върху ранчото, заради изопачените неща, които това копеле ти е казало? Какво друго ти каза?

— Това е достатъчно, не мислиш ли? — Рейчъл се опитваше да запаса гласа си нисък.

— Не, определено не мисля, че е достатъчно, когато той извърта обикновени случки в... как го нарече? Най-потресаващото нещо, което някога си чувала? Какво нередно по дяволите има в това да се къпя в реката? Правя го тук сама, винаги когато мога. Там селото е твърде близко и Белия Гръм ме придружава, за да не ме притесняват. Той не ме гледа, за Бога! Той ми е като брат!

— Онзи сиукски воин не ти е като брат — каза Рейчъл студено.

— Е, направиха ми предложение за женитба. И какво от това? Отказах. Ако искаш да се правиш на важна за нещо, попитай приятеля си за това, което удобно не ти е казал!

— Ако има още, то съм сигурна, че само ще затвърди мнението ми, че не трябва повече да ходиш там, Джесика — каза Рейчъл тихо. —

Индиански лагер не е място за младо бяло момиче. Няма да отстъпя за това.

Джеси гледаше злобно, толкова вбесена, че чак трепереше. За нещастие, Чейс избра точно този момент, за да влезе в кухнята.

— Викате достатъчно, за да събудите и мъртвец. Какъв е проблема?

Джеси обърна поглед към него, толкова буреносен, колкото не бе виждал през живота си. Тя взе чинията си и я запрати към главата му. Той се наведе и тя отскочи от стената към пода.

— Ти долен кучи син! Трябваше да я настроиш срещу мен, нали? Не беше достатъчно, че ме довлече обратно тук, но трябваше и да ме наклеветиш за всичко, което се случи! Но си забравил да включиш и себе си в тези истории, нали?

— Достатъчно, Джеси — предупреди я Чейс мрачно.

— Достатъчно? — изкрещя тя. — Ти си този, който не спира да й разказва истории! Защо не й каза и останалото? Ако трябва да знае за възмутителното ми поведение с индианците, значи трябва да знае и, че верният й приятел ме прелъсти — неведнъж, а два пъти! Ако ще изкарваме кирливите си ризи, трябва да включим всичко. Или загубата на невинността ми не е толкова важна, колкото грешното ми поведение с индианците? Копеле! Когато започваш нещо, поне го прави както трябва!

След това, Джеси профуча покрай Чейс, блъскайки го толкова силно, че той връхлетя върху шкафа до вратата и счупи две стъкла. Миг по-късно, вратата на стаята й се затръшна толкова силно, че прозвуча като изстрел.

— Какво става? — извика Били по-надолу по коридора.

— Връщай се в леглото, Били — заповяда Рейчъл остро.

Той го направи, без да задава въпроси. Чейс с удоволствие би направил същото. Мълчанието, което последва, беше безкрайно. Той не смееше да погледне към Рейчъл, страхуваше се да види обвинението в очите й.

Тя почака известно време, давайки му възможност да говори. Когато той не го направи, каза:

— Истината ли каза?

Той понечи да отговори, но думите отказаха да излязат.

Рейчъл леко изхлипа, преди да произнесе умолително.

— Чейс, не! Не и моята Джесика!

Той подсвирна, но все още не можеше да продума. Накрая я погледна. Изразът в очите ѝ го накара да се почувства по-нисък от тревата. Тя не дочака отговора, а избяга покрай него, обляна в сълзи.

Чейс остана на мястото си в продължение на още няколко дълги минути. Останало ли бе нещо, което можеше да спаси?

ГЛАВА 23

— Какво би сторил ти, Голди? Би ли се оженил за жена, само защото се чувстваш виновен? — попита Чейс.

Конят изпръхтя.

— Съжалявам, стари приятелю. Забравих, че не обичаш да те наричат Голди. Но въпросът беше добър, а?

Чейс се бе подпрял на стената в отделението на Голдънрод и стоеше доверчиво в краката на коня, с преполовена бутилка уиски до себе си. Беше открил неотворената бутилка в помещението за ездитни принадлежности, след като безуспешно претърси кухнята. Несъмнено това бе скривалището на Джеб. Трябваше да си напомни да я подмени.

Той надигна отново бутилката и изпразни още половин инч като погледна коня си сериозно.

— Имам предвид, какво мислиш, тази малка хитруша никога не ме е карала да се чувствам зле, нали? Заради проклетата Рейчъл се чувствам като пълна гад. А ти знаеш, какво ще каже тя, веднага щом стане въпрос за това.

Чейс се оригна и се засмя.

— Не това. Не, Рейчъл ще каже „Ти я опетни, сега трябва да се ожениш за нея“. Мислиш ли, че ще ми опре пистолет в гърба? Не, не и Рейчъл. Но тя има друго оръжие. Проклетото й лице, чиито проклет поглед сякаш казва, че съм й забил нож в гърба — той пое дълбоко дъх. — Защо по дяволите просто не взема да замина от тук?

След няколко неуспешни опита, накрая Чейс успя да стане. Погледна седлото си, оставено на парапета, сякаш беше опако животно, което му създава проблеми. Така и стана. Той не можа да го повдигне. Накрая, се облегна на него и отново заговори на коня си.

— Струва ми се, че първо ще трябва да изтрезнея. Но ще се върна, Голдънрод. Ще те оседлая и ще хванем пътя. Не мога да се ожения за тази пакостница. Все едно да се обвържа с циклон.

Чейс излезе от конюшната и заобиколи покрай извора зад къщата. Падна вътре и за момент си помисли, че ще се удави. Но

водата беше дълбока само един фут. След известно време прекарано в пръскане, той се издърпа до ръба на извора и легна там, оставяйки ледената вода да го охлади.

Неканен, образа на Джеси изникна в съзнанието му. Не Джеси от тази вечер, а от миналата нощ. Тогава също беше като буря, но страстна, любовна буря.

Наистина ли щеше да е толкова лошо да се обвърже с нея? Замисли се. Тя беше най-красивото нещо, което някога бе виждал. А и не беше ли се изморил вече да се скита? Рейчъл бе казала, че му е време да се установи и вероятно наистина беше така. Нямаше ли с малко усилие да успее да укроти мъжкараната?

Джеси бе твърде бясна, за да плаче и твърде разстроена, за да не го направи. Чувствата ѝ я задушаваша и я държаха будна, докато се въртеше и мятеше. Тъй, като не спеше, ясно чу тихото почукване. Това никак не я зарадва.

Не си направи труда да обуе чифт панталони, а отвори вратата в голямата риза с дълги ръкави, с която обикновено спеше. Не я интересуваеше, какво ще си помисли Рейчъл. Всъщност, бе обмислила да свали ризата и да остави Рейчъл да си мисли, че спи гола.

Зарадва се, че не е изпълнила тази непокорна идея, когато вратата се отвори и тя видя Чейс в коридора. Джеси я затръшна, но тя се блъсна в рамото му и отново се отвори. Беше принудена да отстъпи назад и да я затвори след него, когато той грубо си проправи път навътре.

— Махай се — каза тя.

— След минута.

— Сега!

— Говори по-тихо, по дяволите. Ще докараш Рейчъл тук, за да ни завлече при свещеника още тази вечер. Тя е готова да го направи. Трябва да изтрезнея, преди това да се случи.

— Това няма да се случи, при никакви обстоятелства! — увери го тя. — Вониш! Пиян си! Това ли ти даде кураж да нахлуеш в стаята ми посред нощ?

— Не съм толкова пиян, поне вече не. Не достатъчно, за да не знам, какво правя.

Тя запали лампата до леглото си и се завъртя, за да го погледне. Той бе облечен само в панталон, а косата му бе мокра. Тази гледка смекчи гнева ѝ за миг.

— Какво си направил, падна в реката ли?

— Всъщност... — усмивката му запълни остатъка от обяснението, но на Джеси не ѝ беше забавно. — Смених си дрехите — заяви той важно. — Не исках да капе вода по пода ти.

— Е, забравил си да изсушиш косата си. Мислиш ли, че е уместно да идваш тук полуоблечен?

Усмивката му стана по-широка.

— Не бих говорил за това, че не съм подobaващо облечен. Не и при начина, по който ти отвори вратата.

Джеси погледна надолу към памучната риза, която стигаше само до коленете ѝ.

— Не съм те канила тук, така че се омитай, по дяволите. Причини достатъчно неприятности за един ден.

— Аз ли? — хуморът му изчезна. — А ти какво направи?

— Върнах ти го и нищо повече — каза Джеси студено. — Не повече, отколкото заслужавате вие двамата.

— О! Е, радвам се, че не съм бил единствената жертва на злобното ти нападение — отвърна Чейс саркастично. — Особено, след като аз съм този, който ще плати накрая за това.

Джеси пламна от гняв.

— Мислиш, че си единствения наранен? Заради това, което си ѝ казал, тя може да опита да ми отнеме управлението на ранчото, ако отново отида на север. Е, щом аз трябва да изгубя приятел ще е напълно справедливо и вие да сте в конфликт.

— И мислиш, че това е единственото последствие?

— Какво има Самърс? — измърка Джеси. — Тя не прояви ли разбиране? Нарани ли чувствата ти?

— Наистина не те е грижа, че си я наранила, нали? — попита той стегнато.

— Не си спомням да съм правила любов сама — отвърна Джеси. — Не си спомням да съм правила първата стъпка и двата пъти. Е, кой е отговорен?

— Предупредих те какво ще се случи, ако тя разбере, Джеси.

Джеси изненадващо започна да се смее.

— Значи за това си тук. Е, наистина не ми е приятно да те успокоя, но това не е твой проблем. Всичко, което си направил е да изгубиш уважението ѝ. Не разбирам, защо би искал уважението на една уличница, но...

— Тя не е уличница, Джеси — каза Чейс остро.

— Не ми казвай какво е или не е! Знам по-добре, отколкото ти някога би могъл.

— Не съм дошъл, за да се караме отново. Тук съм, за да те помоля да се омъжиш за мен — това я изненада, но тя бързо се съвзе.

— Е, помоли ме. Сега можеш да отидеш при нея и да ѝ кажеш, че си бил добро момче и си сторил това, което ти е казала.

— Не тя ме е пратила тук, Джеси. Все още не е казала нищо. Напусна кухнята обляна в сълзи и оттогава не съм я виждал.

— Тогава, какво правиш? Постъпваш благородно? — подигра се тя. — Или просто се опитваш да натрупаш точки, като постъпваш правилно с мен, преди да ти е наредила?

— Какво лошо има в това да се оженим? — попита той разумно, знаейки като знаеше всяка причина, за която тя си мисли.

— За каква ме взимаш? — настоя тя. — Мислиш, че не си спомням, колко те плаши мисълта за женитба?

— Това беше преди — настоя той.

— Друг път. Нищо не се е променило. Искаш да се ожениш за мен не по-малко отколкото аз за теб, а това означава изобщо. Сега изчезвай оттук и спри да ме притесняваш с пиянските си глупости.

— Не са глупости, а и ти казах, че не съм пиян. Рейчъл така или иначе ще настоява да се оженим, така че защо да не ѝ отнемем възможността да направи голям въпрос от това?

— Защо? И да ѝ развалим заслуженото забавление? Колко често се случва уличница да бъде праведна?

— Не си сериозна, Джеси — каза уморено Чейс.

— Защото няма нищо сериозно в това! — сопна се Джеси. — Може да отстъпя за някои неща, но да се омъжа за теб? Ще замина оттук и ще изчезна за колкото време е нужно, преди да ѝ позволя да ме принуди да се омъжа за някой, който не мога да понасям.

— Не чувстваше това към мен миналата нощ.

— Снощи бях глупачка.

Това го ядоса.

— Може би и двамата бяхме. Но е факт, че между нас съществува нещо специално, Джеси.

— Не се заблуждавай. Просто се случи ти да си първия мъж, който ме докосна. Няма да си последния, повярвай ми.

Той я стигна с две крачки и я сграбчи. Очите му бяха потъмнели от ярост и желание.

— Това, което има между нас е рядкост и не се случва на всеки — каза той дрезгаво. — Може да го отричаш, но знаеш, че ме желаяш, Джеси. Омъжи се за мен. Кажи да.

Той нямаше да я пусне, затова тя го удари, достатъчно силно, за да се освободи. Успя само защото го изненада. След това последва и една звучна плесница.

— Това доказва ли ти, че не те желая? — извика тя, а гърдите ѝ се повдигаха. Една буца в гърлото ѝ затрудняваше изричането на думите. — Може и да си добър в леглото, но е дяволски сигурно, че не бих се омъжила за теб заради това. За един брак е нужно поне малко уважение, а аз не изпитвам никакво към теб!

— Тогава може би трябва да ти дам малко — изръмжа Чейс и в очите му проблесна заплаха.

Джеси се отдръпна, но не достатъчно бързо. Той я хвана за китките и я завлече до леглото, но намерението му не беше такова, каквото тя си мислеше.

— Проклет да съм, но исках да направя това от първия път, когато те срещнах — каза ѝ той. Гласът му съдържаше чисто задоволство.

Той я сложи в скута си. Джеси ахна при първия парлив удар по задника ѝ. Последва още един и още един. Искаше ѝ се да крещи, но отказваше да му достави удоволствие. Вместо това се бореше и гърчеше, за да се измъкне от скута му, но той прехвърли единия си крак върху нейните, като ги заклеци и притисна дланта на свободната си ръка върху гърба ѝ, за да я задържи неподвижна. По време на борбата ризата ѝ се вдигна и ръката му удряше по голата ѝ кожа.

Джеси трябваше да ухапе устната си, за да не се разплаче. Той нямаше да спре.

— Бих искал да кажа, че това ме наранява повече, отколкото теб, но не е така — каза той, като продължаваше да налага пламналия ѝ

задник. — Някой е трябвало да го направи отдавна, Джеси. Може би тогава нямаше да бързаш да раздаваш удари, когато ти се прииска.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, но той не можеше да ги види. Видя само пламтящата червенина на дупето ѝ. Веднага забрави защо бе толкова жесток и се наведе да целуне нараненото място.

Джеси не го усети. Пареше твърде силно, за да усети друго, освен болката. Чейс не знаеше това и бе ядосан на себе си, задето въобще изпитваше нужда да я успокоява. Той я повдигна от скута си и я остави на леглото. После се изправи и закричи към вратата. Отвори я и почти бе излязъл в коридора, когато си спомни за разписката в джоба си и я извади. Той се върна вътре, точно когато Джеси се изправяше с гръб към него, а божествената ѝ коса се сипеше около нея. Гледката го развълнува и всеки мускул в тялото му се стегна.

— Имам нещо за теб — каза той. Хвърли разписката на леглото, но тя не се обърна. — Щеше да бъде сватбен подарък, но тъй като не ми струваше нищо повече от една печеливша карта, защо да не го наречем заплащане за полученото удоволствие. Така ще сме квит.

Той се надяваше на някакъв отговор на жестоката си забележка, но не получи нищо, дори и поглед.

Тя нямаше да го погледне. Той напусна стаята и затвори вратата зад себе си. Нямаше да се остави това да го притесни. Прощалният му изстрел не беше по-зъл от много от нещата, които тя му бе казала. Нямаше да го притесни. Сега се беше освободил от нея.

ГЛАВА 24

Джеси се чувстваше неудобно върху седлото през цялата седмица и всеки път, щом яздеше, си мислеше за Чейс. Беше заминал на следващата сутрин. Тя остана в стаята си, докато той не тръгна, без да дойде да се сбогува. Преди да потегли имаха спор с Рейчъл, и Джеси дочу по-голямата част.

— Помолих я да се омъжи за мен. Тя отказа. По дяволите, Рейчъл, какво още бих могъл да направя?

— Можеше да я оставиш на мира! — Рейчъл всъщност му крещеше. — Аз ти вярвах!

— Какво искаш от мен, Рейчъл? Случи се. Мислиш ли, че не съжалих, когато разбрах, че е девствена? Но беше твърде късно, за да спра.

— Не си искал да спреш!

След това гласовете им се снижиха и Джеси не чу нищо повече, освен затръшването на входната врата, когато Чейс напусна къщата. Стана й любопитен опита му да се държи благородно. И двамата знаеха, че тя бе тази, която не му позволи да спре. Въпреки това, бе оставил Рейчъл да си мисли, че той е единственият виновник. Глупак. Какво се опитваше да докаже?

Джеси дълго мисли за това през следващите седмици. Не можеше да си го избие от главата. Рейчъл й напомняше постоянно за това с тъжното си и състрадателно лице. Беше абсурдно. Жената се държеше така, сякаш беше извършено най-отвратителното престъпление. Как може уличица като нея да бъде такава лицемерка? Загубата на девствеността нямаше значение за Джеси, но Рейчъл се държеше така, сякаш беше ограбена.

Рейчъл също не бе споменала повече името на Чейс. Сякаш Джеси внезапно бе станала чуплива и дори единствена грешна дума щеше да я разбие на парченца. Напълно нелепо.

Поведението на Рейчъл бе изнервящо и по друга причина. Съчувствието й беше не само нежелано, но и не позволяваше на Джеси

да забрави за Чейс — което тя отчаяно искаше.

Сега и майката и дъщерята го презираха, но поради различни причини. Джеси никога нямаше да му прости лошото му отношение, нито това, че преди да напусне живота ѝ я бе напляскал. Тъй като никога нямаше да го види отново, едва ли щеше да получи шанс да изравни резултата. А това я разгневяваше безгранично.

Болестта, която застигна Джеси в средата на октомври, бе като благословия, тъй като ѝ пречеше да мисли за всичко останало. През първите няколко дни, тя си мислеше, че неразположението ще отmine бързо. В началото се разстрои от това, че се бе разболяла, но когато не се подобри, започна да се тревожи. Засега успяваше да запази болестта си в тайна, въпреки че ѝ беше трудно. Не искаше никой да се суети около нея, особено Рейчъл. Джеси почти не бе боледувала през живота си и не беше свикнала с това. След седмица реши, че е време да посети доктора, но не се чувстваше готова за дълга езда с Блекстар. За да има извинение да използва кабриолета, тя счупи тока на ботушите си за езда.

Джеси не бе предвидила, че Били ще иска да я придружи, но не му отказа. Лесно се отърва от него, щом пристигнаха в града, защото той изяви огромно желание да отиде да ги регистрира в хотела за през нощта. Веднага щом се изгуби от погледа ѝ, тя се запъти към офиса на Док Медли.

Дали той беше истински доктор, конски доктор или просто мъж, който разбираше малко от медицина, тя не знаеше. Но жителите на Шайен бяха късметлии, че изобщо имаха някаква медицинска помощ. Много градове на Запад нямаха този късмет. И изглежда си разбираше от работата, защото задаваше правилните въпроси, сякаш знаеше какво прави. Проблемът беше, че не спираше да се мръщи, откакто Джеси привърши обяснението си. И това започна ужасно да я изнервя.

— Е, какво ми има? — попита тя. — Заразно ли е? Умирам ли?

Мъжът изглеждаше видимо нервен.

— Истината е, госпожице Джеси, че нямам представа, от какво сте болна. Ако не знаех, че е невъзможно, щях да кажа, че сте бременна. Но вие сте необвързана млада дама и трябва да отхвърля това. Ала нищо друго не пасва. Стомахът ви се бунтува само сутрин, а през останалото време сте добре.

Джеси не чу нищо, което бе казал... след думата бременна.

— Но, толкова е рано... имам предвид, минали са само три... не, четири седмици откакто... по дяволите!

След заекващото ѝ признание, Док Медли прочисти гърлото си с неудобство и започна да пренарежда документите по бюрото си, като отбягваше да погледне Джеси в очите.

— Да, е, не отнема дълго, за да се разбере, ако сте заченала... ъм, ако сте била с мъж... ъм, така де, госпожице Джеси. Не съм свикнал да обсъждам това. Жените наоколо не идват при мен за такъв деликатен въпрос. Те се грижат една за друга.

— Значи наистина мислите, че съм бременна?

— Ако бяхте омъжена, госпожице Джеси, нямаше да се поколебая да кажа да.

— Е, не съм омъжена! — каза Джеси остро. — И предпочитам да мисля, че умирам!

Отвън пред кабинета на доктора, Джеси спря, облегна се на вратата, и отчаяно опита да събере мислите си, без да оставя гнева да се намесва. Трябваше да помисли за много неща. Но бебе?!

Джеси стигна до хотела, без дори да разбере, че е прекосила града. Били я чакаше и я последва до стаята ѝ озадачен. Никога не я беше виждал толкова замислена.

— Нещо не е наред ли, Джеси?

— Какво би могло да не е? — засмя се тя на висок глас легнала върху твърде мекото легло в мрачната стая. После изохка и сложи ръце върху слепоочията си, сякаш щеше да предотврати болката.

Били се намръщи.

— Аз... аз помислих, че може би си чула за Чейс Самърс, че си разстроена, защото той е още тук.

Джеси се изправи много бавно.

— Тук? Какво имаш предвид?

— Той все още е в града. Не е напуснал, както си мислехме. Всъщност, отседнал е тук в хотела.

— Видя ли го?

— Не.

— Тогава откъде знаеш? — сопна се тя.

— Двама мъже ми казаха — сви рамене той. — Казаха, че са ни видели, че идваме в града. Казаха също, че знаят, че Чейс работи за теб

и ако го търсиш, можеш да го намериш в салона. Предполагам, че просто бяха любезни, Джеси.

Тя скочи от леглото.

— Минаха три седмици, откакто напусна ранчото. Какво прави още тук?

— Ще го видиш ли?

— Не!

Били отстъпи няколко крачки назад.

— Сигурна ли си, че си добре, Джеси?

— Не... да... о, имам разкъсващо главоболие, което ще ме накара да блъскам по стените, ако скоро не отmine. Имам нужда от малко тишина. Защо не слезеш да си вземеш вечеря и после не си легнеш? — но щом най-накрая помисли за него добави. — Ще се справиш ли сам?

Той се изпъчи обидено.

— Разбира се. Но ти също трябва да ядеш.

— Не, не и тази вечер. Мисля, че сега ще си легна, за да може съня да излекува болката. Ще те събудя сутринта, когато стане време да тръгваме.

— Ами ботушите ти?

— Ще ги взема, преди да тръгнем. И Били, ако налетиш на Чейс, направи така, че да не те види. Предпочитам той да не знае, че сме тук.

— Изобщо не го харесваш, нали Джеси?

— Какво има за харесване у един арогантен, дебелоглав... — тя спря, преди да е изгубила контрол. — Не, не го харесвам.

— Жалко.

— Защо? — попита Джеси невярващо.

— Просто... ти и той бихте могли... о, няма значение. Ще се видим сутринта, Джеси.

— Почакай... — но Били вече бе затворил вратата.

ГЛАВА 25

Чейс се бе привързал към бутилката и нейната магическа лечебна сила. Дори се бе отдал на запой за цяла седмица, когато пристигна в града. Но щом изтрезня, се посвети на печеленето на пари — пари, които щяха да го заведат в Испания. Време беше, а и Испания бе далече. Достатъчно далече, за да не се изкуши да се върне отново тук.

Беше му изключително трудно да остане и за това не се отделяше от бутилката. Продължаваше да си повтаря, че не си тръгва, защото железницата минава през Шайен, където имаше много салони, задоволяващи нуждите на комарджиите. Какъв смисъл да ходи до Денвър или до Канзас, за да хване влак за Изтока, след като можеше да го направи и тук?

Трудността идваше от това, че беше само на един ден езда от тази сърдитка с очи, като скъпоценни камъни. Тя се появяваше в мислите му, независимо в колко алкохол ги давеше. На два пъти се почувства толкова зле, че бе обмислял да се върне в Роки Вали. Но Рейчъл нямаше да го приеме, така както й Джеси, не го прие от самото начало.

Той се напиваше достатъчно, за да пресече тези глупави идеи, когато му хрумваха.

Когато чу, че Джеси е в града, той отново беше пиян. Какво по дяволите имаше в нея, че беше толкова трудно да я изхвърли от ума си? Тя вече дяволски добре бе преобърнала живота му. Никога преди не бе имал проблем да забрави някоя жена, с която се бе забърквал. А този път алкохола изобщо не му помагаше. Когато Джеси се намираще толкова близо, той имаше нужда от нещо повече.

Очите му обходиха салона от мястото, на което стоеше, до края на бара. Видя Чарли и Клей, противните помощници на Боудри, да стоят на една маса сами. Чейс трябваше да ги застреля, задето му бяха казали, че Джеси е в града. След като пиенето не му помагаше да си избие от ума, той реши да се сбие с тях. Но тогава забеляза Сребърната

Ани да прекосява залата. Тя щеше да задоволи нуждите му дори по-добре от един бой.

Ани бе най-хубава от момичетата, които работеха в салона. За съжаление, това не означаваше много. Бе получила името си от сребърните панделки, които винаги носеше в косите и около врата си, както и от цвета на очите си — по-скоро сребърни, отколкото сиви и по-конкретно заради стъкления им вид. Очите ѝ намекваха за нещо по-силно от питие. Чейс не го беше грижа. Не можеше да осъжда другите за слабостите им, след като самият той очевидно се поддаваше на своята.

Тя му се бе предлагала и преди, но той не се бе изкушил. Може би това беше грешка. Нали старата поговорка беше „Клин клин избива“?

Малко по-късно и много по-пиян, той се озова в стаята на Сребърната Ани. Светлините бяха изгасени и го лъхна миризмата на евтин парфюм. Част от него бе достатъчно трезва, за да осъзнае, че той всъщност не иска да бъде там. Но се бе заклел, да забрави Джеси в обятията на друга жена.

Когато накрая допълзя гол в леглото при другата обаче, тя не беше там. Той опипа цялото легло, но нея я нямаше.

— Е, къде си, Ани? — попита той войнствено, решен да премине и през това.

От единия край на стаята се дочу кискането ѝ, а от другия по-дълбоко хихикане. Преди Чейс да се осъзнае, проговори мъжки глас.

— Как мислиш, дали е получил достатъчно от майката и дъщерята?

— Проклятие, сега той знае, че сме тук! — изръмжа друг мъж.

— Мислиш, че ще ми пука ли като приключим тук?

— По дяволите!

Чейс с усилие стана от леглото.

— Какво...

Пареща болка го прониза в гърба, и го събори по очи на леглото. Опита да се изправи, но безуспешно. После, вече нямаше значение. Обгърна го черен мрак.

— Ти проклет задник! — изруга Чарли. — Защо го направи?

— Дължах му го — каза Клей в своя защита. — Освен това, аз със сигурност не се страхувам от него като теб.

— Казаха ли ни да го убиваме? — попита Чарли, повишавайки тон. — Кажй?

— О, какво значение има?

— Лейтън не иска проблеми, не и когато момичето скоро ще научи, какво е направил на север. Той смята да я принуди, без да се разправя със закона, защото обича да прави нещата по собствен начин, а ти по дяволите със сигурност обърка плановете му.

— И без това беше глупаво, ако питаш мен. Нямахше гаранция, че момичето на Блеър ще уволни този, само защото е бил намерен тук в безсъзнание. Лейтън просто беше почнал да се тревожи, че той все още е в града през всички тези седмици. Уволнен или мъртъв, няма да каже на момичето, дори ако е открил нещо, което не е трябвало.

— По-добре се надявай Лейтън да види нещата по този начин. Ами Ани?

— Спокойно, тя няма да каже нищо, не и ако иска това, което й беше обещано. Нали, Ани?

Момичето едва виждаше силуетите на двамата мъже. Тя съжали красивия комарджия, но той беше мъртъв, а тя жива и имаше нужда от това, което й обещаха.

— Тук е тъмно — отговори тя бързо. — Не виждам нищо.

— Ти си добро момиче, Ани — подсмихна се Клей.

На Чарли не му беше весело.

— Е, ще трябва да се извика шерифа. Най-добре да му изпразим джобовете, за да помислят, че е било обир.

— Щом ще го правиш по този начин, ще е по-добре просто да вземем панталоните му с нас, нали? — предложи Клей разумно. — Виж, той е мъртъв, а тя крещи с цяло гърло, така че би ли се задържал крадеца достатъчно дълго, за да му изпразни джобовете?

— Добре, добре — изсумтя Чарли, но не му хареса начина, по който се бяха развили нещата. Все пак беше доволен, че Клей проявяваше някакъв разум, и внимаваше за всички подробности от новия план, който явно щяха да следват.

ГЛАВА 26

— Знаеш ли, кой е той, Нед? — попита Док Медли.

Заместник-шерифа поклати глава и погледна към Сребърната Ани. Тя едва успяваше да запази самообладание.

— Представи се като Чейс Самърс, но какво от това? — каза тя недоволно, нетърпелива да побързат. — Сигурно е измислено име. Обикновено е така.

— Нед, защо не я изведеш от тук? Прилича на кълбо от нерви — предложи Док.

— Е, какво очаквате от мен, след като в леглото ми беше намушкан мъж? — изкрещя Ани. — И ще остана. Само побързайте и направете, каквото трябва, а след това го разкарайте от тук, за да мога да почистя тази бъркотия. Не мога да си позволя да не работя тази вечер, само заради това.

— Колко е коравосърдечна, нали? — измърмори Док на заместника.

— Не са ли всички такива? — съгласи се Нед.

Ани не им обърна внимание, докато прекарваше четка през лепената си коса.

— Къде е отседнал той, Нед?

— В хотела, мисля.

— Не знаеш ли? Къде е шерифа всъщност?

— Не се безпокой, Док. Няма нужда да го будиш. Мога да се справя с това.

— Разбери, дали този млад приятел познава някого наоколо. Ще има нужда от някой, който да се грижи за него през следващите дни.

— Ами госпожа Медли? Нали тя обикновено...

— Само за богобоязливи хора, Нед. Достатъчно ще е да чуе, къде е бил, когато са го ранили, за да разбере, че не спада към тях. Бих могъл да настоявам да се погрижи за него, но после ще трябва през цялото време да живея с една озлобена жена, а предпочитам да не го правя.

— Той познава момичето на Блеър — намеси се Ани. Бе шокирана от момента, когато разбра, че все пак комарджията не е мъртъв. Клей можеше да ѝ плати допълнително, ако продължеше с първоначалния им план. Струваше си да опита.

— Джеси Блеър? — попита Док разсеяно, докато почистваше раната на Чейс. — Тя беше в града днес. Нед, виж, дали още е в хотела, и...

— Доведете я бързо — прекъсна ги Ани рязко, — за да можем да приключим с това.

Медли я погледна остро.

— Госпожице, това не е място за млада дама, като нея.

— Защо не? Чувала съм, че е здрава като бик. Всяко момиче, което носи оръжие, може да дойде в салона, без да припадне.

— Не и ако не се налага — каза ѝ Док възмутено и се обърна към Нед. — Само кажи на госпожица Джеси, че този мъж е пострадал и тя трябва да ме чака в хотела, в стаята на Самърс. Изпрати и няколко мъже да ми помогнат да го занесем там.

Нед излезе от салона и се запъти към хотела, но нямаше да открие Джеси там. Тя бе влязла в салона, само миг преди това и разсеяно слушаше разговора за обира. Умът ѝ беше зает с други неща. Беше дошла, за да намери Чейс. Изобщо не бе успяла да заспи, след като Били я остави и дълго бе мислила спокойно и разумно. Накрая стигна до решение, което все още я озадачаваше.

Не видя Чейс никъде в претъпканата стая. След като я огледа втори път, най-накрая започна наистина да се заслушва в оживените разговори около нея.

— Ако трябва да си отидеш от този свят, това е начина да го направиш — докато любиш жена!

— Да, но да те нападнат в гръб, без дори да имаш шанс да се сбиеш.

— Чух, че откраднали панталоните му и всичко останало.

— Печелеше много напоследък, но не съм го виждал да залага днес. Така ѝ се пада на змията, която го е намушкала, ако джобовете му са били празни.

— Да.

— Видях го веднъж с момичето на Блеър. Мисля, че работеше при нея за известно време.

— Е, надявам се да побързат и да го свалят долу. Ще си чакам реда при Сребърната Ани тази вечер, за да разбера, какво всъщност се е случило.

Джеси се втурна към стълбите. Четирима мъже слизаха, а малко по-нагоре, на площадката до една отворена врата, стояха още мъже и сезираха вътре. Тя бавно тръгна нагоре. Не осъзнаваше, че салонът бе утихнал, след като вече я бяха забелязали.

Когато се приближи до отворената врата, гласът на Док Медли достигна ясно до нея.

— Ще ни бъде от помощ, госпожице Ани, ако имате резервен чифт панталони тук. Имате ли?

— Какво бих правила с мъжки бричове? Мъжете, които ме посещават ги свалят, но винаги си ги взимат, когато си отиват. Покрийте го с одеяло, след като е такъв проблем. Той няма да забележи разликата.

Погледът на Джеси се премести от гърба на Док Медли към силно гримираното лице на блондинката, която беше облечена само в оскъден корсет и дълги до коленете долни гащи. Тогава погледна към мъжа в леглото.

— Мъртъв ли е? — гласът ѝ беше дрезгав, почти свистящ.

— Виж ти, госпожица Джеси! — възкликна Док. — Е, какво е станало със заместник-шерифа? Казах му да не ви води тук.

— Мъртъв ли е? — повтори Джеси много по-силно.

Медли видя пепелявия цвят на лицето и ужаса в очите ѝ.

— Не, не — бързо я увери той, като опита да придаде на гласа си възможно най-благ тон. — Младежът ще се справи с подходящите грижи.

Джеси изглеждаше сякаш щеше да рухне на пода, но успя да се хване за рамката на вратата. Медли се усмихна окуражително. Изведнъж, цялото поведение на Джеси се промени. Гърбът ѝ се изпъна, а лицето ѝ се вкамени, когато отправи поглед към ранения мъж, проснат на леглото, а после и към Сребърната Ани.

Док Медли припряно хвърли одеяло върху Чейс, докато Джеси влизаше в стаята и се приближи към леглото.

— Вижете, госпожице Джеси, не е трябвало да идвате тук. Тъкмо щях да го преместя в хотела.

— Какво се е случило? — попита Джеси сурово.

— Грабеж.

— Имало ли е борба?

— Трябва да питаш мен, мила — каза Ани с твърде сладникав тон. — Аз бях в стаята с него, когато това се случи.

Джеси се завъртя и по-възрастната жена се сви под острия ѝ поглед.

— Така ли? Е, тогава, защо ти не ми кажеш, скъпа?

— Ами... нямаше борба — отговори Ани неспокойно. После продължи по-уверено. — Комарджията беше твърде пиян, за да се бие. Но предполагам, че крадеца не го е знаел и го намушка. Помислих си, че е умрял и започнах да крещя, разбираш ли? И това сигурно е накарало страхливеца, който го нападна в гръб да подвие опашка. Той грабна дрехите на комарджията и се изпари от тук, като заек, подгонен от вълк.

— Това ли каза на заместник-шерифа?

— Разбира се.

— А някой може ли да потвърди историята ти?

Ани се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Това, което имам предвид, жено е, — каза Джеси с тих, но леден глас, — кой друг може да потвърди, че казваш истината? Видели ли са крадеца да излиза от стаята ти?

— Откъде да знам? — отвърна Ани отбранително. — Мъжете идват и си отиват от стаите тук горе, по цял ден и цяла нощ. Никой не ги забелязва.

— Ти видя ли нападателя? — попита Джеси.

— Не видях нищо. Светлините бяха изгасени.

— Тогава, как разбра, че Чейс е бил намушкан?

— Как? Аз... просто разбрах.

— Как? Прокърви върху теб? Беше ли покрита с кръв, когато дойдохте тук, Док? — попита го Джеси, без да сваля очи от Ани.

— Не, доколкото си спомням, госпожице Джеси. Но защо задавате всички тези въпроси?

— И аз искам да знам — оплака се Ани. — Нед не си направи труда да ме пита за всичко това.

— Може би защото — отговори Джеси, — той не познава мъжа, който лежи в леглото ти, така както го познавам аз.

— Близък ли ви е, госпожице Джеси? — осмели се да попита Медли.

— Достатъчно близък.

— Мили...

Джеси го погледна остро и добрият доктор не каза нищо повече. Той знаеше съвсем точно, какво имаше предвид тя. Беше срамота, че трябваше да намери мъжа си тук, но ако някой имаше право да разпитва за това, как е пострадал, това беше тя. Каква ситуация! А той дори не можеше да каже на никой.

Когато Медли замълча, Джеси отново се нахвърли върху Ани.

— Искам да знам, защо има кръв по цялото легло, но не и върху теб.

Ани скръсти упорито ръце върху пълната си гръд.

— Не съм длъжна да отговарям на въпросите ти.

За миг малкия Смит енд Уестън револвер на Джеси се озова в ръката ѝ.

— Но ще отговаряш.

— Док! — изкрещя Ани.

— Джеси Блеър! — възкликна Медли.

— Млъквай! — каза разярено Джеси. Придвижи се с гръб към вратата и я затвори с крак, като държеше пистолета насочен към Ани. — Сега ще ми кажеш, по дяволите и ако се наложи първо да те прострелям, за мен няма да е от никакво значение.

— Да ти кажа, какво? — изкрещя Ани.

— Ти си го наръгала, нали? Затова върху теб няма кръв.

Ани смаяно опря гръб в стената.

— Не, не, кълна се! Аз дори не бях до него. Бях там, от другата страна на леглото!

— И очакваш да повярвам на това?

Ани се отърси трескаво от преживяното.

— Той беше толкова пиян, че се надявах да заспи. После щях да го събудя... все едно, че сме свършили работата и той да ми плати за нищо. Не го правя често, наистина, само когато мъжа се е натряскал до несвяст, като него.

— Лъжеш. Подмамила си го тук и си го насадила!

— Не съм! Господи, кълна се! Преследвах го със седмици, но той не искаше да има нищо общо с мен до днес. Цяла вечер не спря да пие,

защото по думите му трябвало да забрави. Предположих, че ще издържи на уискито и зачаках. Е, сбърках. Никой мъж не може да направи каквото и да е когато се е натряскал така. Но той настоя да дойде горе.

— Лъжкиня!

— Какво по дяволите става тук? — вратата се отвори с трясък и едър, тромав, и грозен като звяр мъж изпълни рамката на вратата.

Джеси се извъртя.

— Кой сте вие? — попита, ни най-малко уплашена от размерите му. Тя все пак имаше пистолет.

— Случайно, аз притежавам това място, където вдигате твърде много врява и ще съм ви благодарен, ако разкарате крехката си особа от тук, моля.

При цялата войнственост на думите, тона му беше тих и помирителен. Той следеше с поглед оръжието ѝ. Джеси го снижи, когато усети ръцете на Док Медли върху раменете си.

— Хайде, момиче — каза той нежно. — Нека изведем приятеля ти оттук и го заведем в чисто легло в хотела. Сигурен съм, че е станало така, както каза Сребърната Ани. Да тръгваме.

Джеси погледна отново към Ани, която все още се кокореше стреснато.

— Добре — съгласи се тя и свали пистолета. — Но никой не се отървава безнаказано, когато става дума за нещо мое. Чу ли ме, Ани? Ако разбере, че си излъгала за това, ще изпратя куршум право в сърцето ти.

Тя позволи на Медли да я изведе от салона. Следваха ги трима мъже, които внимателно носеха Чейс, увит в старо вълнено одеяло. Държаха го, като новородено бебе, тъй като бяха стояли пред вратата и бяха чули, всяка дума на разярената малка дама. Нямахше да ѝ дадат причина да си мисли, че са злоупотребили с нещо, което ѝ принадлежи. За нищо на света!

ГЛАВА 27

Джеси нае фургон, за да откара Чейс до ранчото. Потеглиха на следващата сутрин. Били караше, а Голдънрод беше вързан отзад. Док Медли бе казал, че Чейс може да пътува.

Джеси стоеше отзад с простряният по корем Чейс, а главата му лежеше в скута ѝ. Той все още не беше дошъл в съзнание, но Медли бе казал, че това ще отнеме известно време, не само заради раната, но и заради алкохола.

По дяволите, как можа да се направи на пълна глупачка в този салон. И за какво? За мъж, който се занимаваше с уличници. Непоправим комарджия. Арогантен надут всезнайко. Осъзна, че изобщо не е трябвало да отива да го търси. Искаше ли детето ѝ да бъде отгледано от такъв човек? Не. Никога. Беше оставила обстоятелствата да ѝ повлияят. Можеше само да си представи колко приказки щяха да се изприказват днес. Горката Джеси Блеър, толкова влюбена в мъжа си, че може да му прости всичко, дори това, че е намушкан в леглото на една уличница. Радваше се, че вече не е в Шайен. Никога не би могла да го преодолее.

Не биваше да я е грижа. Трябваше да спре да се притеснява, какво мислят хората, защото жените с извънбрачни деца така или иначе нямаха лесен живот. А тя нямаше да вземе този мъж за съпруг.

Стомахът на Джеси започна да се бунтува още със събуждането ѝ, но ако стоеше далеч от храна, само леко ѝ се повдигаше. Сега обаче, докато седеше и наблюдаваше движението на каруцата и земята под нея, вътрешностите ѝ стремително започнаха да бушуват. Тя чу Чейс да стене, но в същия миг лицето ѝ позеленя и собствения ѝ стон я задави. Не успя да се придвижи достатъчно бързо към страничната стена на фургона и без да иска остави главата на Чейс да тупне на пода.

Очите му се отвориха, но той ги стисна в непоносима агония. Ако беше по гръб, щеше да се обезпокои само от призраците превзели съзнанието му, но поради някаква глупава причина лежеше по корем и

нещо го друсаше до ада и обратно. Той успя отново да отвори очи, а после ги стисна невярващо, защото си помисли, че е затворен в дървен ковчег. Но ковчегът беше отворен от едната страна, разкривайки най-яркото синьо, което някога бе виждал. Беше прекалено заслепяващо и Чейс отново затвори очи. Още преди да успее да поеме дъх ковчег, в който бе затворен се разтресе и той изпразни стомаха си навън като се държеше сякаш живота му зависеше от това. Всичко свърши бързо и той наистина се почувства малко по-добре.

След като ума му малко се проясни, Чейс се опита да разбере, къде по дяволите се намираше, без да отваря очи срещу ярката светлина. Тресящото се, твърдо като камък легло, високи два фута стени, нищо от това нямаше смисъл. А и се чуваха звуци от повръщане, дори и след като той бе приключил.

Трябваше да отвори очи, за да си изясни ситуацията. Той колебливо, погледна настрани, проследявайки ниската стена, до там, където тя завиваше и после продължаваше и завиваше отново. Той беше в ковчег, отворен ковчег! Когато погледна на другата страна, видя копринена черна коса, бяла риза и най-добре оформеното малко дъно на тесен панталон.

— Джеси? — простена той.

Тя не му отговори, само хвърли един поглед към него. Имаше чувството, че умира. Проклетото гадене не спираше, а тя нямаше какво повече да повърне. Стомахът ѝ се беше изпразнил, но спазмите продължаваха. Болеше я и ѝ се искаше да заплаче.

Накрая Джеси бавно се отдръпна от края на фургона. Чейс отново бе затворил очи.

— Ако няма повече да си изливаш вътрешностите, по-добре се върни тук и легни.

Очите на Чейс се отвориха. Той не успя да отговори.

— Не ме ли чу? — настоятелно повтори Джеси.

— Страхувам се... че... няма да съм най-добрата компания — успя да изрече Чейс, въпреки удебеления си език.

— По дяволите компанията — избухна Джеси. — Не искам компанията ти повече, отколкото ти искаш моята, но изглежда съм вързана за теб. Благодарение на пиянските ти грешки.

— Аз... не разбирам.

— О, Боже, не може ли просто да легнеш! — изстена Джеси. — Имаш нужда от почивка, а на мен не ми е до разговори точно сега.

Чейс си помисли, че е по-вероятно да има нужда от лекар или от бутилка уиски. Но съня можеше да му помогне да се отърве от проклетия махмурлук.

Пространството беше малко и Джеси вече лежеше върху половината одеяла.

— И къде се предполага, че трябва да легна?

Джеси бавно се придвижи назад, докато не легна в края на разстланите одеяла, но все още нямаше достатъчно място и за него, освен ако не положеше отново глава в скута ѝ. Но тя не можеше да му го предложи, без да седне, а когато седеше ѝ се повдигаше.

Извита настрани, тя неохотно опъна горния си крак така, че само долния остана сгънат. Наведе се и потупа крака си.

— Възглавницата ти.

Чейс се засмя, въпреки болките си.

— Наистина ли?

Джеси видя онзи блясък в очите му, но за пръв път, не се ядоса. Напуши я смях. И двамата се чувстваха като пребити кучета, а той вероятно имаше и температура, освен противната рана. И въпреки това, той можеше да мисли за страст. Този мъж беше направо възхитителен.

— Предлагам ти само да използваш коляното ми, така че разкарай всички тези развратни мисли от главата си веднага, Чейс Самърс — тя се опита да звучи строго, но не успя да скрие веселите нотки в гласа си. — Ако нямах нужда от почивка, бъди сигурен, че щях да седя отпред при Били.

— Били?

— Да, Били. Той държи юздите.

Чейс погледна напред, но светлината бе твърде силна и той реши, че ще е по-лесно ако опита да стои неподвижно.

— По корем, Чейс — гласът ѝ беше твърд. — Нарездания на доктора.

Той се намръщи.

— Какъв доктор? — попита раздражено, като мислеше, че тя има предвид себе си. — Никога не спя по корем. И нямаше да ми е толкова зле сега, ако не лежах върху стомаха си.

— Не съм в настроение, за да ми създаваш затруднения, по дяволите! — каза Джеси разгорещено. — Ще лежиш по корем или настрани, но не и на проклетия си гръб!

— Защо?

— Ако не знаеш, значи не си достатъчно трезвен, за да си губя времето да ти обяснявам.

Чейс се обърна настрани ядосано, но бавно. Джеси се умълча. По-късно, когато той се почувстваше по-добре, щеше да му сподели много от нещата, които се въртяха в ума ѝ. Тази мисъл я изпълни с нетърпение.

ГЛАВА 28

Джеси се събуди дезориентирана, чувайки Били да вика името ѝ отново и отново. Тя полежа още, докато не осъзна, че той и казва, че вече са почти у дома. Изправи се, благодарна, че може отново да се движи, без стомахът ѝ да се преобръща. Но, разбира се вече бе късно през деня, а гаденето никога не я притесняваше по това време.

Тя нямаше намерение да проспива деня. Дали Били беше добре? Предположи, че е. Чейс все още спеше. Провери челото му за температура, но то бе само леко топло. Когато докосна лицето му, ръката му се протегна и се уви около изпънатия ѝ крак, и се задържа там. Джеси за малко да каже нещо остро, но видя, че това беше просто рефлекс. Той все още спеше, сгъшен в слабините ѝ.

В очите ѝ се разрази буря. Движенията му причиняваха нежелано вълнение в долната част на тялото ѝ. Но той не трябваше да има никакво въздействие върху нея, помисли си тя. Не беше нормално да ненавиждаш един мъж и едновременно с това да го желаеш. Нали?

Докато мислеше за това, времето отлетя неусетно и те вече отбиваха пред къщата, преди да е разбрала. Рейчъл излезе, хвърли един поглед към Чейс, който беше отзад в каруцата с Джеси и незабавно влезе обратно в къщата. Джеси сви рамене. Майка ѝ все още не знаеше, че Чейс е ранен. Щеше да промени държанието си, когато разбере. И по-добре да го направеше. Джеси със сигурност нямаше да се грижи за него сама.

— Тичай да намериш Джеб и виж, дали някой от останалите мъже е тук, за да помогнат да внесем Чейс в къщата — нареди Джеси, а след това добави. — Благодаря ти, Били. Свърши добра работа, както ни доведе у дома.

Били светна от удоволствие и отиде да намери Джеб. След миг отново се появи, като тичаше пред възрастния мъж.

— И, какво имаме тук, момиченце? — попита Джеб любопитно. — Мислех, че очите ми никога повече няма да попаднат на този тук.

— Не си единствения — отговори Джеси с голяма доза отвращение, докато пълзеше към края на каруцата. — Но той пострада, докато бях в града и се случи така, че Док Медли е знаел, че го познавам. Така той стовари грижите за него в моите ръце.

— Разказвай — изкиска се Джеб.

— Изобщо не е смешно — отвърна Джеси.

— Но какво е правел още в града?

— Комар, алкохол и леки жени.

— Разказвай.

— О, замълчи и ми помогни да го внесем вътре.

— Няма никой в къщата, Джеси — обяви Били. — Джеб каза така.

Джеб изсумтя.

— Ние тримата можем да се справим — той се обърна към Джеси. — Не може ли изобщо да ходи?

— Ще се наложи — отвърна Джеси. — Нищо му няма на краката. Били, — обърна се тя — ние с Джеб ще го насочваме, ако не може да се държи на краката си. Би ли влязъл вътре, за да му приготвиш леглото?

— Колко зле е ранен? — попита Джеб сериозно, когато Били влезе вътре.

Тя обясни, завършвайки с:

— Изглежда Док мисли, че трябва да лежи следващите няколко дни, което означава, че някой трябва да се грижи за него. В противен случай никога не бих го довела обратно тук.

Джеси раздрусва Чейс внимателно и въздъхна, когато той се обърна по гръб.

— Със сигурност ще разкъса шевовете. Надявам се, че още си добър с иглата, Джеб.

— Не ми казвай, че са го нападнали в гръб? — гласът на Джеб се надигна възмутено.

— Да, но останалото ще ти обясня по-късно. Да видим, дали ще можем да го свалим от каруцата.

Успяха, но им отне известно време. Чейс дори не отвори очи, докато краката му не докоснаха земята и беше толкова нестабилен, че двамата хванаха по една от ръцете му и я увиха около вратовете си.

Настаниха го в старата стая на Томас Блеър, като го влачиха през целия път. Били бе издърпал завивките надолу и чакаше тревожно. За щастие, леглото беше ниско и без стъпало.

— Нека го разположим така, че да опре колене на крака на леглото, Джеб. После ще го положим по корем — нареди Джеси.

— Исусе, не! — изръмжа Чейс.

— Млъквай — каза Джеси нетърпеливо. — Никога не съм чувала мъж да се оплаква толкова много, че спи по корем.

— Госпожице, ако ти имаше два литра сурово уиски в стомаха си и ти щеше да се оплакваш.

Джеси се освободи от ръката му и отстъпи.

— Спомням си, че се отърва от него този следобед — каза тя с развеселено шеговит тон, докато разтриваше схванатото си рамо. Той беше твърде тежък за носене.

Чейс направи гримаса.

— А аз си спомням, че ти повръщаше точно до мен, така че прояви малко съчувствие.

Джеб и Били я погледнаха странно и това я ядоса.

— Говориш доста ясно за мъж, който трябваше да бъде довлечен до тук.

Чейс бавно вдигна глава. На устните му грееше съвсем лека усмивка.

— Трябваше ли да полагам усилие? Никой не ми каза.

Джеб изсумтя и напусна стаята, мърморейки си през целия път. Били се закикоти, докато буреносния поглед на Джеси не се спря на него.

— Аз... ъ... ще сваля нещата от каруцата — предложи той бързо и напусна стаята.

Джеси обърна святкащите си очи към Чейс.

— Започвам да си мисля, че не си толкова зле, колкото Док ми каза — каза тя хладно. — И ако случая е такъв, Джеб може да те замъкне обратно в града утре, когато отиде да върне каруцата.

— Още едно пътуване, като днешното? — оплака се той. — За нищо на света! И какви са всички тези приказки за доктори? Имам ужасен махмурлук, но какво общо има с това доктора?

— Ти наистина не си спомняш, какво ти се случи, нали?

Чейс затвори очи уморено.

— Напих се, може би малко повече от обикновено и какво от това? Правех го често напоследък — добави той повече на себе си, отколкото като признание.

— Може би името Ани ще ти опресни паметта.

Гневът в тона ѝ го притесни. Ани? Единствената Ани, която познаваше беше...

Чейс сложи ръце на слепоочията си, което причини пронизваща болка в гърба му. Не знаеше, кое е по-лошо, физическата болка, или спомена, как изкачва стълбите със Сребърната Ани. През цялото време той си бе мислил за Джеси, като желаше в този миг тя да беше до него и с нея да прави любов. Наистина ли бе отишъл в стаята на Сребърната Ани?

Той отвори широко очи. Можеше да види, че Джеси не е само малко ядосана, а дяволски побесняла. Стоеше там, скръстила ръце на гърдите си, и така беше изправила гръб, че той помисли, че всеки момент ще го счупи. Тя се опитваше да скрие чувствата си под маската на презрението, но очите ѝ хвърляха ками към него.

Тя знаеше. Някак бе разбрала. И се бе ядосала. Чейс не знаеше, дали да се радва или притеснява.

— Аз... ъ, мога да обясня — осмели се той глуповато.

— Така ли? — каза Джеси хладно. — Мястото, на което те намериха, си е обяснение само по себе си, нали?

— Намерили са ме? Не си дошла в салона, нали? Така ли си разбрала?

— Да, бях там. Половината град беше там! Сигурно ще е главната тема на вестника. Направо виждам заглавията. „Пиян мъж, нападат и ограбен в стаята на уличница“, „Крадеца си тръгва с панталоните на жертвата, тъй като той не ги е носил по това време“.

Очите на Чейс се ококориха.

— Това трябва ли да е смешно?

— Това се случило, Самърс. Или не си спомняш, как получи нож в гърба?

Той се опита да се обърне, но не успя.

— Значи затова ме боли толкова много.

— Мога да си представя, че боли.

— Колко е зле?

— Док Медли каза, че се налага да останеш на легло за няколко дни, тъй като си изгубил много кръв. Иначе би трябвало да се излекуваш напълно.

— Щом е трябвало да почивам в леглото, за какво ме домъкна тук?

— Нямаше да остана в града, за да се грижа за теб! Медли ме накара да повярвам, че никой няма да го направи, като се има предвид, къде си получил раната си. Може би щях да намеря някой, който да те наглежда, но беше по-лесно просто да те доведе тук. Рейчъл може да го направи. Така че, ако имаш някакво обяснение, по-добре се обяснявай на нея.

Чейс се намръщи.

— Съмнявам се Рейчъл да ми помогне сега, Джеси. Тя вече не е много благосклонна към мен.

— Да не мислиш, че аз съм?

— Не, предполагам, че не си — въздъхна той. — Какво си правила в салона, все пак?

— Искях да те видя — каза тя сковано, за първи път несигурна в себе си.

Това беше последното нещо, който очакваше да чуе.

— Защо?

— Това вече няма значение.

С тези думи, тя напусна стаята, като остави Чейс дори още по-объркан.

ГЛАВА 29

Джеси остана на масата с Рейчъл, след като Били се извини и излезе. Не се бе хранила в такова неудобно мълчание от времето, когато се налагаше да се храни с баща си и бяха ядосани един на друг. Нищо чудно, че Били напусна веднага, щом му се отдаде възможност.

Поне Джеси беше свикнала и не позволи да ѝ се отрази на апетита. Това беше важно, защото вечерите бяха единственото време, когато можеше да навакса за закуските и обедите, които пропускаше. Тя нямаше да позволи на малко напрежение да ѝ попречи да се възползва пълноценно от времето, през което се чувстваше напълно нормално, сякаш в тялото ѝ не настъпваха никакви промени.

Мълчанието продължаваше. И двете избягваха да срещнат погледите си. Накрая чинията на Джеси се изпразни и не ѝ остана нищо друго, освен да приключи с това. Тя въздъхна дълбоко.

— Той няма да остане дълго тук, Рейчъл. Най-много седмица, докато може да седи на коня, без да отвори раната си. Една седмица не е толкова дълъг период.

Очите на Рейчъл бяха хладни и коравосърдечни.

— Но защо го доведе тук?

— Виж, това не ми харесва повече, отколкото на теб, но няма кой друг да се погрижи за него. Не можех просто да му обърна гръб, нали?

— Как е пострадал?

— Крадеца, който го е ограбил се паникьосал и го наръгал в гърба.

Рейчъл сведе поглед.

— Е, предполагам, че подобно нещо трябваше да се очаква, — каза тя остро — като се има предвид професията му — това беше най-осъдителната забележка, която Джеси някога бе чувала от нея.

— Ти знаеше, че той е комарджия, Рейчъл. Преди не изглеждаше това да има значение за теб.

— Той не е момчето, което познавах преди — каза Рейчъл студено.

— Не е моя работа, какъв човек е, Рейчъл — каза Джеси. — И твоя също не е. Той не е отговорен пред никоя от нас.

— Е, това е чудесно отношение, след онова, което ти причини — каза Рейчъл печално.

— Ще престанеш ли някога изобщо с това? — настоя Джеси. — Онова, което направихме с Чейс, го направихме заедно. Ти си единствената, която се оплаква от това!

— Ако се чувстваш по този начин, защо не се омъжи за него, когато те помоли?

— Предложението му дойде малко късно — отговори Джеси горчиво. — Той не искаше да се ожени за мен и аз го знаех. Чия гордост щеше да бъде спасена, ако приемех? Само твоята, Рейчъл.

Изведнъж, гласът на Рейчъл омекна.

— Искаш да кажеш... че щеше да се омъжиш за него, ако те обичаше?

Джеси поклати глава.

— От къде за Бога ти хрумна подобно нещо? Аз съм просто следващата в списъка му от безброй жени.

— Сигурна ли си, Джесика? Напълно е възможно да те обича, но още да не го е осъзнал. Останал е в града, вместо да продължи напред — изтъкна тя.

— За да се напива.

— Но защо, освен ако те обича толкова много, че...

— Защищаваш ли го? Осъзнай се, по дяволите!

Рейчъл погледна встрани.

— Не го защитавам, ни най-малко.

— Е, радвам се да го чуя, защото не бих се омъжила за безполезен гуляйджия...

— Значи те е грижа!

На Джеси ѝ идеше да си изтръгне косата от корените, толкова бе раздражена. Тя се облегна напред и стовари юмруци върху масата, а страните ѝ се обагриха в червено.

— Не ме е грижа! Интересува ме толкова малко, че може да умре от глад, преди да пристъпя отново в стаята му. Той е в тази къща, но аз няма да го доближа, нито ще го погледна отново. Ти го доведе тук, значи е твоя отговорност. Ти ще се грижиш за него!

Рейчъл се изправи сковано.

— Отказвам да се грижа за човека, който съсипа дъщеря ми.

Джеси зяпна с отворена уста, докато гледаше, как Рейчъл си тръгва. Тя скочи, изтича покрай масата и я последва в коридора.

— Не съм съсипана! Чуваш ли?

— Как бих могла да не те чуя, когато викаш така — отговори Рейчъл, без да спира. — Но това не променя фактите. Няма да му помогна.

— Но той ти е приятел!

— Беше — каза Рейчъл упорито, но спря при вратата на стаята си. — Ако някой трябва да го наглежда, накарай Кейт да го направи. Сигурна съм, че няма да има нищо против.

— Разбира се, че ще има! — каза рязко Джеси. — Не можеш да й го натрапиш.

— И ти не можеш да ми го натрапиш, Джесика — сряза я Рейчъл хладно, влезе в стаята си и затвори вратата.

Двадесет минути по-късно, Джеси занесе табла с храна в стаята на Чейс. Щеше да е прекрасно, ако той беше буден, за да може да си изкара лошото настроение върху него, но той бе заспал. Тя просто остави храната на страничната масичка, увери се, че е добре завит и излезе от стаята.

ГЛАВА 30

Чейс се наслаждаваше на периода си на възстановяване, макар че единственото приветливо лице, което виждаше беше това на Били. Сутрин, момчето му носеше закуската и оставаше да си побъбрят малко. Чейс виждаше Джеси всеки ден и определено харесваше обикновено киселото ѝ изражение.

Той поетично наричаше тази ситуация, справедливост. Все пак, той пазеше леглото, защото се бе напил и не можеше да се защити, а причината за това беше Джеси. Така че, нима не беше заслужено Джеси да се погрижи за него?

Тя не мислеше така. С всички сили опитваше да му покаже колко погрешно е да очаква това от нея. Искаше да го вбеси и да нарани гордостта му, но той като че ли не реагираше. Беше развеселен от цъкането ѝ с език, въздишките и безцеремонното ѝ отношение. Тя се правеше на мъченик. Все пак можеше да изпраца Били с вечерята му или да го кара да държи огледалото, докато Чейс се бръснеше следобед. Можеше да изпраца Джеб да сменя превръзките му или да го мие. Но тя не постъпи така, дори сменяше чаршафите му, което обикновено беше работа на Кейт. Всъщност, единственото нещо, което Джеси не правеше беше, да му носи закуска.

Той изобщо не я виждаше сутрин. Никой не я виждаше. Според Били, Джеси излизаше много по-рано от обикновено и отиваше към пасищата. Само след два дни, той се улови, че когато я нямаше в стаята се ослушва за завръщането ѝ, или за гласа ѝ. Ако закъсняваше, той се дразнеше. Ако подранеше, се радваше.

Понякога чуваше и Рейчъл, но тя никога не го доближи. Караше го да чувства неодобрението ѝ, без да отправя обвиняващите си сини очи към него. Дори веднъж пресрещна Джеси пред стаята му, където той можеше ясно да ги чуе и поиска да знае, кога ще си тръгва. Рейчъл сигурно бе много изненадана, да чуе отговора ѝ, че той ще си тръгне, когато си пожелае. Той определено бе изненадан, че Джеси зае

неговата страна. Разбира се, тя го беше направила просто напук на Рейчъл. Всичко беше заради майка ѝ, той знаеше това. И все пак...

След седмица възстановяване, Чейс реши, че повече няма работа в леглото. Раната му се бе затворила добре и той отново бе възвърнал силите си. Без съмнение вече можеше да стои на кон, като изпитваше съвсем лека болка. Беше време да напусне Роки Вали и този път без дори да спира в Шайен. Джеси бе опаковала всичките му вещи от хотелската стая и ги бе донесла тук, включително и значителната сума пари, която бе спечелил за тези няколко седмици залагания в града. Мъжът, който го ограби, бе взел само джобните, които носеше през онзи ден.

Имаше повече от достатъчно пари, за да се отпрати на Изток и да си купи билет за Испания. Това и трябваше да направи.

Но не това искаше. Искаше да продължи да вижда Джеси всеки ден. Беше свикнал с нея през изминалата седмица, и вече я виждаше по съвсем различен начин. Започваше да я разбира малко по-добре.

Казваха, че младите виждат нещата по-ясно, спомни си той. Били бе улучил право в целта, когато каза, че Джеси просто се опитва да се държи грубо и жестоко, защото мисли, че така трябва. Изглежда гнева беше единствената ѝ защита. Използваше го, за да скрие болката, объркването, страха.

Чейс я опозна по-добре. Можеше да види изплашеното момиче в отчаяните ѝ опити да бъде независима, опитите да покаже, че не се нуждае от никой. Преди време отчаяно се бе нуждала от някого и бе много наранена от това. Когато я видя в тази светлина, му се прииска да я привлече в обятията си, да я прегърне и да я защити. Но малката Джеси никога нямаше да понесе това. Не, първо трябваше да събори защитните ѝ стени, а те бяха градени в продължение на повече от десет години. Трудна задача. Можеше ли изобщо някой да го направи?

Чейс знаеше, че бе насъбрал твърде много черни точки и не трябваше да се надява на много. Исусе, нима той се надяваше? Беше сигурен само в едно — не искаше да си тръгва. Щеше да го отлага, докато можеше. Все пак, Джеси не го тикаше към вратата. Но веднъж щом напуснеште тази стая, Рейчъл щеше да го направи. Проклятие, той не си спомняше Рейчъл да е била толкова злопаметна жена. Проблемът бе, че тя обичаше дъщеря си прекалено много. Твърде жалко, че Джеси не го осъзнаваше. Той се обзалагаше, че дълбоко в себе си, Джеси се

чувства по същия начин. Причините за отчуждението им бяха толкова много, че щеше да е нужно чудо, за да се оправят нещата. На Чейс много му се искаше да може да направи това чудо.

През този ден той реши да си вземе дълга и гореща вана с помощта на Били и Джеб. Те трябваше да му донесат водата, без Рейчъл да разбере, че той е достатъчно добре, за да влезе във варела без чужда помощ. Успяха, като Джеб затопли водата във ведрото за пране на дрехи и го подаде на Били през прозореца на Чейс. Въпреки че никак не му бе лесно, Били успя да опази тайната от майка си. Чейс се надяваше да го скрие и от Джеси, за да не може тя да разбере колко се е подобрило състоянието му.

Планът им почти проработи. Но днес се оказа един от онези дни, в които Джеси се прибираше по-рано от пасището. И двамата бяха силно изненадани, когато тя влезе в стаята му, докато той седеше в тесния варел. Тя се окопити по-бързо от него и продължи навътре в стаята.

Все още носеше гамашите си. Дрехите ѝ бяха прашни, а шапката ѝ беше прихваната с връв около врата. За първи път идваше в стаята му, без да се е измила преди това. Но Чейс не мислеше за това, чувстваше се твърде засрамен, за да мисли за друго, освен за това, как да се оправдае. Беше благодарен, че Джеб и Били го бяха оставили сам.

— Рейчъл знае ли за това? — попита Джеси небрежно, като посочи варела.

— Не.

— Не е добре за раната ти. От колко време си вътре?

Чейс не можеше да мисли трезво, когато очите ѝ се бяха спрели върху него.

— Не много.

Тя приближи варела и потопи пръст във водата.

— Въпреки това, е твърде дълго. Колко още бани си си взел, без да разбера за тях? Значи съм те мила всяка вечер с гъбата, само за твое забавление?

— Хайде, Джеси, това е първия път.

— Но аз нямаше да разбера, нали? Имам предвид, че нямаше да има никакви доказателства, ако се бях прибрала по-късно, нали?

Чейс беше гузен и тя го знаеше. Той не можеше да разбере, дали тя е ядосана или не. Освен това, се чувстваше странно от това, че е гол,

а тя стои точно до него.

Той прочисти гърлото си.

— Не е кой знае какво, Джеси. Водата не е докосвала раната, или поне не много. Какво лошо има в това, да взема една сваястна вана?

— Нищо, предполагам — заключи Джеси. — И тъй като си махнал превръзките си и вече си във варела, може да измием и гърба ти.

— Джеси...

— Наведи се, Чейс — нареди тя строго. — Искаше прилична баня, а аз мога да измия гърба ти, без да намокря твърде много раната.

Беше по-лесно да се примири, отколкото да спори, но адски много му се искаше да разбере, какво си мисли тя, защото не се държеше нормално. Не беше казала и една груба дума, и ни най-малко не се бе подразнила, че е извън леглото. Беше твърде спокойна. Нещо не беше наред, но той нямаше нищо общо с това.

Силно разтревожен, Чейс дори не забеляза, какво прави Джеси зад него, докато не свърши и не изкомандва:

— Добре, изправи се, а аз ще те изплакна.

— Мога да се справя и сам — каза той бързо.

— И ще разпръснеш вода по целия под — отбеляза тя. — Варелът не е толкова широк. Всъщност, съм изненадана, че си успял да се натикаш вътре.

— Не съм очаквал ничия помощ — срама направи гласът му рязък.

— Е, но въпреки това ще я получиш.

— Би ли излязла, Джеси!

Тя се засмя меко.

— Не се срамуваш да разкриеш част от това красиво тяло, нали? Не е, като да не съм те виждала гол преди това.

— Това беше различно — възрази той.

— Защо? Защото и аз бях без дрехи? Е, няма да се събличам, само за да успокоя мъжкото ти достойнство. Сега, изправи се като добро момче и да приключваме с това — и добави шеговито. — Обещавам да не се възползвам от теб, ако това те притеснява.

Чейс я погледна през рамо. Тя наистина беше развеселена. Не се случваше често да види смях да танцува в очите ѝ. Смях, който ги правеше по-светли и ярко тюркоазни.

Той се изправи и усети хладката вода да се стича по тялото му. Джеси я изливаше върху него и чувството беше прекрасно.

— Ето, не беше толкова лошо, нали? — каза тя предизвикателно, потупвайки го отзад.

Чейс ахна, но незабавно бе увит в кърпа и предпочете да не коментира. Той се обърна, за да я погледне, но тя се запъти към страничната масичка, където държаха куп с чисти превръзки.

— Ако дойдеш тук, ще те превържа пак — ако смяташ, че е необходимо.

Чейс направи гримаса. Значи тя мислеше, че той е добре, че няма нужда повече да се грижи за него. Следващото, което щеше да попита беше, кога планира да си тръгне.

С кърпата, увита около кръста му, той отиде до леглото и седна, за да може тя да го превърже. Бе готов на всичко, за да удължи присъствието ѝ, вероятно последния път, когато щеше да я има до себе си. Той я наблюдаваше напрегнато, докато се навеждаше, за да постави сгънатата кърпа върху раната му, а после започна да увива чисти ленти около него, за да задържат превръзката на място. За пръв път тя го правеше изключително нежно. Това, както и необикновения начин, по който се държеше, направи любопитството му почти неконтролируемо.

— Защо е цялото това нежно отношение? — осмели се да попита накрая.

Тя повдигна вежда.

— Нежно?

— Знаеш, какво имам предвид.

Тя сви рамене и погледна отново към превръзката.

— Не знам. Предполагам, защото вероятно това е последния път, когато ще те видя. Мисля, че няма причина да се разделяме в лоши отношения.

Чейс поклати глава.

— Изритваш ме още днес, само защото съм си взел проклета вана?

Тя го погледна остро.

— Не ставай смешен. За мен няма значение колко дълго ще се глезиш. Просто разбрах, че си в състояние да си тръгнеш и ще поискаш да го направиш.

— Значи ще се разделим, като приятели, а? Колко приятелски? — той се усмихна, прекарвайки пръст по дължината на бедрото ѝ.

Тя плесна ръката му.

— Не толкова приятелски.

Тя отстъпи на безопасно разстояние от него и Чейс се засмя.

— Хайде, Джеси, не хапя. Трябваше да си го разбрала до сега.

— Така ли? — отвърна тя, а погледа ѝ стана твърд като камък.

Той се намръщи. И двамата си спомнях, какво ѝ стори вечерта, преди да си тръгне.

— Мислех, че си ми простила за това.

— Е, не съм.

— Ти изобщо не го спомена.

— Трябваше ли да те застрелям, докато беше на легло?

— Няма да ме застреляш, Джеси — каза той убедено.

— Мисля, че е по-добре да сменим темата — отвърна тя сковано.

— Съжалявам. Просто не бях на себе си онази нощ.

— Казах остави!

— Добре — въздъхна той, неспособен да се бори с променливите ѝ настроения. — Защо се върна по-рано?

— Дойдох да ти кажа, че няма повече да се грижа за теб. Сега виждам, че не е трябвало да се чувствам така, сякаш те изоставям, тъй като си много по-добре.

— Наистина си ядосана, нали? — каза той, сигурен, че това беше хаплива забележка.

Джеси се изправи.

— Не го правя от злоба. Имам повече от тридесет мъртви говеда на южното пасище и езеро, което очевидно е отровено. Нямам време да бъда злобна.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Единствената причина, заради която дойдох, е, да ти кажа, че няма да съм наоколо поне няколко дни. Отровеното езеро трябва да се ограда и говедата да се съберат и доведат по-близо до вкъщи. Известно време ще трябва да се пазят денонощно. Тъй като другите още не са се върнали от прехода, ще са ми нужни всички свободни ръце в ранчото, включително и моите.

— Не изглеждаше разстроена от това, когато дойде — каза той изненадано.

— Ти ме разсея за известно време — призна тя. — Но истината е, че станалото — станало и няма смисъл да хленчим. Всичко, което мога да направя в момента е, да се погрижа да не губя повече от стадото.

— Съжалявам.

— Това не е твоя грижа — каза тя. — Така че, предполагам, това е сбогуване.

— Защо? — попита той бързо.

— Няма да се връщам в къщата, дори за да си сменя дрехите, даже и за малко. А ти нямаш причина да оставаш повече.

— Но ти можеш да използваш помощта ми.

— Не съм те молила за нея. А и Рейчъл няма да те иска наоколо.

— Чие е това ранчо в крайна сметка? — каза ядосано Чейс.

— О, значи сега зависи от мен? Но когато исках да си заминеш, Рейчъл беше тази, която вземаше решенията.

— Този път има истински проблем, а не само заплаха от такъв. Мислиш ли, че е Боудри? Не беше доволен, че спечелих документа от него.

— Със сигурност не е бил доволен. Но и няма никакъв проклет начин да го докажа. Въпреки, че отравянето на говедата си е чисто отмъщение. Не мисля, че дори той би унищожил нещо, само защото не може да се докопа до него.

— Грешещ, Джеси, би направил точно това. И ако е бил Боудри, проблемите няма да свършат до тук. Ще имаш нужда от цялата помощ, която можеш да получиш.

— Ако проблемите ще се задълбочават, това, от което ще имам нужда, е стрелец, а не комарджия.

В тона ѝ нямаше неуважение и той не се обиди.

— Не нося армейски револвер само за украса. Знам как да го използвам.

— Но убивал ли си някога човек?

— А ти?

На Джеси не ѝ харесваше идеята той да се навърта наоколо, не и след като твърдо бе решила, че няма да го види повече. Беше достатъчно трудно да го вижда всеки ден през тази седмица. Не разбираше нещата, които той я караше да чувства. А той бе толкова

очарователен през цялата седмица и това усложняваше всичко още повече.

— Не си в състояние да помогнеш на никой, Чейс. А и това не е твоя битка все пак.

— Виж, — каза той изгубил търпение, — докато останалите ти мъже се върнат, знаеш, че можеш да използваш помощта ми. До няколко дни ще бъда като нов, а междувременно, няма да се преуморявам, като стоя на пост при стадото, нали?

— Защо искаш да ми помогнеш?

Той помисли бързо.

— Е, като спечелих документа, всъщност те забърках в тази каша. Ще е честно...

Тя го прекъсна бързо.

— Боудри никога не е искал парите, знаеш, че искаше ранчото. Ако му бях платила, пак щеше да стане отмъстителен — тя въздъхна. — О, какво толкова, както искаш. Но не ме обвинявай, ако състоянието ти се влоши.

Тя напусна стаята и Чейс се усмихна глупаво. Беше много доволен.

ГЛАВА 31

Чейс се събуди от тракането на съдове. Някой явно слагаше кафе и приготвяше закуска. Той се вгледа с досада към все още черното небе. Преди три дни, когато го събудиха по този начин, той бе достатъчно ядосан, за да изрече възраженията си на глас, но в отговор получи само смях и подигравки. Те бяха свикнали да стават преди изгрев, защото ги очакваше дълга и усилена работа. Той не беше. Наричаха го новак. По дяволите, той беше новак.

Но той сам се бе забъркал в това, дори беше настоял, така че не можеше да се оплаква. Искаше да си мисли, че просто се е държал любезно и се е притекъл на помощ на дама в беда, но това беше далеч от истината.

Всъщност, през трите дни, откакто я последва към пасището, той бе виждал Джеси по-малко, отколкото очакваше. Дадох му лесната задача да пази езерото, където стадото бе отведено и да следи добитъка да не се отдалечава много. Виждаше Джеси веднъж, може би два пъти на ден, когато докарваше изостаналите по хълмовете животни. Вечер беше толкова изтощена, че разменяха едва няколко думи, преди да легне близо до огъня с останалите. Той никога оставаше насаме с нея. Сутрин, никой не я виждаше, дори и готвача, който ставаше първи.

Чейс седна и потрепери от сутрешния студ. Сигурно беше около нулата, че и по-студено. Одеялото му беше мокро и покрито от тънък замръзнал слой. А беше само първата седмица на ноември.

Защо някой би искал да създаде ранчо в такава студена област? Но явно Томас Блеър го бе направил и говедата бяха оцелели. Мъжете бяха свикнали да работят в мразовито време.

Чаша горещо кафе трябва да помогне, реши той, потрепервайки от мисълта, че се налагаше да стане, за да си вземе. Погледна към мястото, където Джеси бе легнала през нощта, но то беше празно. Там имаше само едно незамръзнало петно, където бе лежало одеялото ѝ. Беше заминала, както всяка сутрин. Но защо го правеше? Поне слънцето изгриваше, докато мъжете приключеха със закуската и

станеше време да потеглят, а Джеси тръгваше още по тъмно. Бе я попитал, къде ходи толкова рано, но тя бе свила уклончиво рамене.

Той поклати глава и мислите му се върнаха към това, което се бе случило по-предната вечер. Тя бе приела новата беда, по-добре, отколкото повечето хора биха го сторили, след като премина първоначалния ѝ изблик на гняв. Последното нещо, което бе очаквала да чуе от Мич Фарбър, когато той пристигна в малкия ѝ лагер през онази нощ бе, че всичките, говеда, които той водеше на север са били откраднати. И това ден преди да доставят стадото.

Мъжете се установили за през нощта и докато спели, тези, които пазели стадото изчезнали заедно с него.

— Чисто и просто са ни проснали в безсъзнание — каза Мич. — Дори не знам какво ме удари. Въпреки това, не бяхме ранени лошо. Не са искали да ни убиват, а просто да отведат стадото.

Не се е и налагало да ги убиват, научи Джеси. Докато Мич и мъжете с него стигнат първия миньорски град от маршрута си, за да съобщят за грабежа на шерифа, вече било безсмислено. Крадците на добитък бяха разпределили времето си перфектно. Продали и последната крава, още преди Мич и мъжете му да се събудят. А най-оскърбителната част бе, че стадото било продадено на същите миньори, с които Джеси бе сключила договор. Един агент купил цялото стадо, разделил го и наредил говедата да бъдат отведени до околните градове. Имаше документ за покупката. Агентът беше платил в брой, споразумявайки се с банката, която беше негов свидетел. Шерифът не можеше да направи абсолютно нищо.

Мич също беше с вързани ръце. Не можеше да се вини агента за предположението му, че мъжа, довел стадото е от ранчото Роки Вали. Продали му договорите, които откраднали от Мич, докато бил в безсъзнание. Джеси не бе сключвала сделки с агента до сега, така че той не познаваше нея или Мич.

— Как са разбрали за договорите? — попита Джеси.

Тя прие новината тежко. Лицето ѝ бе пребледняло, а погледа невярващ. Чейс я разбираше. Той знаеше за неизплатения заем, който имаше към банката. Сега нямаше да има пари да изплати дълга си, нито да плати на мъжете.

Джеси побесня, когато чу за изчезването на мъжа, който бил на пост. Блу Паркър. Мич призна, че Блу се държал странно по време на

пътуването. Да, Блу знаеше за договорите. Той беше навъсен и недоволен от около месец преди пътуването. Чейс осъзна, че това съвпаднаше с времето, когато той пристигна в Роки Вали. Джеси също го осъзна и му хвърли изпепеляващ поглед, сякаш вината беше изцяло негова. Чейс дори не познаваше Блу Паркър, но по-късно разбра, че това беше същия младеж, който бе видял с Джеси първия ден. Това беше всичко, което тя му каза, когато му обясни, кой е Блу. Но беше очевидно, че го подозира в съучастие с крадците на добитък, а кои бяха те, беше ясно.

Джеси беше твърде ядосана тази вечер, за да дава повече обяснения на Чейс, а само проклинаше Паркър и Лейтън Боудри. Когато се успокои, на Чейс не му даде сърце да повдигне отново въпроса. Но той бе дяволски любопитен относно Паркър. Споменът за сцената, на която се бе натъкнал, когато ги видя заедно, отне съня му тази нощ.

Най-накрая Чейс се изправи срещу студа и отметна завивките си. Каква разлика можеше да има във времето само в един месец. Изобщо не бе толкова студено, когато лагеруваше на открито, докато търсеше Джеси, а това беше през късния септември.

Той взе чаша кафе и я стисна здраво, за да стопли ръцете си. Другите двама мъже, които седяха близо до огъня и ядяха пържен стек и яйца се ухилиха, докато го гледаха как стои там и се тресе.

— Ще свикнеш, Самърс, ако се задържиш достатъчно дълго наоколо — каза Рамзи.

— Ще става по-зле, приятелю — закиска се каубоят на средна възраст, на име Балди. — Изглежда ще падне и сняг след някой друг ден.

Чейс изсумтя и двамата мъже се разсмяха. Бяха само тримата, както беше от началото. Те бяха единствените двама работници на Джеси, освен Джеб и другите двама, които бяха тръгнали с Мич и Блу. Джеси бе пратила Мич и един от мъжете до Форт Ларами, да се опитат да продадат малко говеждо там, за да може да плати на мъжете. Другият мъж бе напуснал, когато тя отказа да му даде свободно време, за да се запие. Тя трябваше да язди с него обратно до ранчото и да опита да събере малко пари, за да му плати. На Чейс му се искаше да напердаши копелето, но това беше работа на Джеси и той знаеше, че тя няма да оцени намесата му.

Той отчаяно искаше да ѝ помогне да се измъкне от новия проблем. По дяволите, би ѝ дал всеки цент, който имаше, ако имаше начин да ги приеме.

— Някой от вас успя ли да говори с Джеси, преди да замине тази сутрин? — попита Чейс небрежно, докато пълнеше чинията си.

Балди поклати глава, без да откъсва поглед от закуската си.

— Потеглянето ѝ ме събуди. Не видях нищо, освен опашката на коня ѝ.

— Накъде тръгна? — осмели се да попита Чейс.

Рамзи му отговори:

— Снощи ми каза, че днес ще язди на запад към предпланините. Каза да не я очакваме в следващите няколко дни.

Балди сви рамене.

— Ако ще ходи толкова надалеч, вероятно ще се отбие до бараката с провизиите. Трябваше да ми каже нещо. Бях там вчера и я запасих добре. Можех да ѝ спестя пътуването.

Чейс се чувстваше все по-нещастен. Мисълта да не я види няколко дни...

— Да си сменим местата днес, Рамзи? — предложи Чейс импулсивно.

Рамзи го погледна изненадано. Двамата мъже знаеха, че наскоро е бил ранен.

— Сигурен ли си, че ще се справиш?

— Някои от старите крави могат да станат доста подли, когато ги задържат в стадото, а те са свикнали да бродят на свобода — допълни Балди.

— Мисля, че мога да се справя — каза Чейс твърдо. — А и имам нужда от раздвижване. Почивах си твърде дълго.

— Добре тогава — съгласи се Рамзи.

ГЛАВА 32

Небето беше плътно покрито от облаци и нямаше изглед слънцето да постопли кой знае колко. Без ясен изгрев, земята бе осветена само от мъглива синя светлина, когато Чейс напусна лагера. Но беше достатъчно светло, за да различи следите на Джеси, ясно отпечатани в покритата със слана земя.

С настроението, което го бе обзело, не го интересуваше дали мъжете ще забележат, че се отправя в същата посока, в която тя бе заминала. Те може би се чудеха за връзката ѝ с него, но каква беше тя всъщност? Той със сигурност не знаеше.

Чейс яздеше по студената гола земя, а смразяващия вятър хапеше страните му. Беше закопчал сакото си чак до врата и увил кърпата си около ушите, както Балди бе предложил. Но дори и стария чифт вълнени гамаши, които бе заел от Джеб не помагаша. Нищо не помагаше. Той се прокле, задето бе напуснал лагерния огън, за да преследва една жена, което сигурно щеше да му отнеме цял ден, докато я намери.

Въпреки всичко не стана така. Беше яздил не повече от половин миля, и когато изкачи един нисък хълм, спирайки за кратко, видя големия жребец на Джеси да пасе на следващото възвишение. В равнината между двата хълма, Джеси лежеше на земята. От коня ли бе паднала?

Чейс усети, как гърдите му се стягат. Той слезе от хълма, задържайки дъха си. Изпусна го само защото тя обърна глава при звука от стъпките на коня му.

Той скочи толкова бързо на земята, че почти се препъна. Коленичи до нея, притеснен от пепелявата ѝ бледност.

— За Бога, Джеси, какво се е случило?

— Нищо.

— Нищо?

— Нищо — повтори тя, простенвайки.

— Какво по дяволите правиш тук? — отдръпна се той, намръщен. — Проклятие, Джеси...

— Би ли се разкарал?! — прекъсна го тя твърдо.

— Разбира се, че не. Ти си пострадала.

— Не съм.

Джеси понечи да седне, но пребледня дори повече и отново легна, затваряйки очи. Господи, защо трябваше да я намери така? Чист късмет бе, че успя да стигне сама толкова далеч, измъчвана от сутрешното гадене. Това не беше първия път, когато се свиваше на студената земя, докато преминават вълните на гадене. Винаги успяваше да го направи тайно.

— Джеси, моля те, кажи ми какво не е наред.

Имаше неподправена тревога в гласа му. Това я учуди. Трябваше да му каже нещо — не истината, но поне нещо.

— Просто не се чувствам добре, това е всичко. Предполагам, че съм се преуморила.

— Е, лежането на студената земя не може да помогне. Ще умреш тук.

— Опитах да стигна до бараката с провизиите, но тази сутрин не успях. — Джеси твърде късно осъзна, че е казала повече, отколкото трябва.

— Тази сутрин? Там ли си ходила през всички тези сутрини? Защо?

Тя понечи да каже „Защото там е достатъчно топло за това, през което преминавам“, но не можеше и излъга.

— Яздех към северното пасище. Защо да не се отбия там за малко, за да се нахраня? Имаш ли още въпроси?

— Връщам те в ранчото.

— Не! Проклятие, просто трябва да полежа малко. Мислиш ли, че ако можех да язда щях да лежа тук? — попита тя хапливо.

— Няма да останеш тук. Ще те заведе в бараката. Можеш да лежиш там.

— Не, Чейс — той посегна към нея и тя се паникьоса. — Не ме докосвай!

Той не ѝ обърна внимание. Но Джеси знаеше, че и най-лекото движение ще преобърне стомаха ѝ. Така и стана. Тя се отскубна от него и се извърна точно на време, за да се освободи от всичко, което не

бе изхвърлила все още. Веднага щом приключи, той внимателно я вдигна и я занесе до коня си. Сложи я странично върху седлото и се качи зад нея, привличайки я към себе си, а после отиде да вземе Блекстар. Тя не протестира повече. Вместо това се отпусна, сгугшена в ръцете му през целия път до бараката. Той я внесе вътре и я сложи върху леглото, което беше най-близко до огнището. Веднага запали огън и ѝ помогна да свали сакото, ботушите и кобура си, така, че да ѝ е по-удобно.

— Да ти донеса ли нещо за ядене, Джеси? — предложи Чейс.

— Не! — каза тя бързо, но добави с по-мек тон. — Но би могъл да сложиш малко вода да заври. Имам малко дива мента в дисагите си, която помага за... успокояване на стомаха.

Чейс не зададе никакви въпроси за домашната медицина, а направи така, както го бе помолила и сложи вода на огъня, преди да излезе за дисагите. Докато чакаше водата да заври, за да може да добави билките, Джеси заспа. Той не я събуди. Сънят бе вероятно най-доброто лечение за нея и отварата можеше да изчака, докато се събуди. Той седна и се загледа в нея, като се чудеше дали трябва да отиде за лекар. Но най-близкия беше на най-малко ден път, а той не можеше да я остави сама за толкова дълго.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че може би Джеси е права. Преуморяваше се. Ставаше преди изгрев и работеше до залез. Дори тя не бе свикнала с толкова много работа. И се тревожеше, проклетите крадци на добитък почти я бяха унищожили.

Чейс излезе, за да подслони конете под навеса. Той започна да проклина, когато заваля сняг. Тогава осъзна, че ако продължи да вали, може да ги затрупа. И нямаше да има защо да се притесняват за стадото, защото времето щеше да попречи на действията на Боудри. Щом се увери, че конете имат достатъчно храна, Чейс избърза към бараката.

ГЛАВА 33

Джеси се събуди, сгушена в топъл пашкул от одеяла, огъня прещеше близо до нея, а изкусителен аромат се носеше във въздуха. Установи, че е гладна и се чувства чудесно.

Тя стана. Чейс седеше до огъня. Беше с гръб към нея и разбъркваше това, което така бе възбудило апетита ѝ.

— Не знаех, че можеш да готвиш.

Той се обърна и ѝ се усмихна.

— Възможно е.

— Мирише добре.

— Благодаря ви, госпожо — той се доближи до леглото. Изражението му стана сериозно и той я огледа загрижено. — Мога ли да ти дам сега билковата отвара?

— Точно сега не се нуждая от нея, но със сигурност бих взела една чиния от твоята кльопачка.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Добре съм, Чейс, наистина. Просто имах нужда да полежа малко. Сега умирам от глад.

Устните му се разтегнаха в доволна усмивка.

— Веднага ще се погрижа, любима.

Джеси се намръщи. Искаше ѝ се да не я бе наричал така. Искаше ѝ се да не бе показал, колко много е загрижен за нея. Не знаеше вече какво да прави с него.

Докато се настаняваше на масата, очите ѝ останаха върху Чейс. Движенията му не бяха сковани, значи гръба му не бе пострадал от натоварването през последните няколко дни. Очите ѝ проследиха широчината на гръба му, надолу към бедрата, през дългите крака и обратно към стегнатия задник. Той изглеждаше така, сякаш е способен на всичко. Да, на всичко...

Джеси се изчерви и извърна поглед. Откъде ѝ бяха дошли тези мисли? Тя носеше детето му, но от хвалбите му колко голям женкар е,

отсъди, че той всъщност не се интересува от нея. Освен това и тя не се интересуваше от него. Джеси си наложи да го запомни.

— Твърде ли е горещо тук за теб? — попита Чейс, докато слагаше чиния пред нея.

Джеси се изчерви още повече, убедена, че е забелязал цвета на бузите ѝ.

— Малко — каза тя раздражено.

Ядоха мълчаливо. Чейс беше объркан от внезапната смяна на настроението ѝ. Той я наблюдаваше тайно, докато тя държеше очите си сведени и поглъщаше храната си така, сякаш не бе яла от дни. Изглеждаше наистина добре и бе възвърнала стария си високомерно темпераментен маниер. А само до преди няколко часа бе болна и бледа. Явно бе имала нужда от малко сън. По-добре щеше да е, да забави ход за ден-два, помисли си той, за да не последват и други проблеми.

Мълчанието продължи. Вероятно тя беше по-разтревожена за намеренията на Боудри да я съсипе, отколкото осъзнаваше.

Чейс започна несигурно:

— Знаеш ли, Джеси, ако просто продължиш да го трупаш в себе си, накрая ще избухне.

— Какво? — погледна го тя ококорено.

— Знаеш за какво говоря — каза Чейс решително.

— Страхувам се, че не знам — заувърта тя.

— Лейтън Боудри разбира се. Крадецът на добитъка ти. Това не е края на света, да знаеш.

Тя въздъхна.

— Не е.

— Е? — подкани я Чейс след малко.

— Няма много за казване — сви рамене тя. — Просто ще убия копелето, ако някога го видя отново.

Чейс избухна в смях.

— Не, няма, Джеси. Хайде, бъди сериозна.

— Напълно сериозна съм.

— Какво ще направиш, ще го предизвикаш ли?

— Защо не? — контрира го тя.

— Защото може да откаже и никой няма да си помисли нищо лошо. Никой мъж не би се изправил в престрелка срещу жена, дори и

отрепка като Боудри.

— Той няма да се измъкне безнаказано, Чейс. Ако имах доказателство, щях да го оставя на шерифа, но без такова, трябва сама да се погрижа. Какво друго мога да направя?

— Остави ме аз да се погрижа.

— Ти да предизвикаш Боудри?

— Да.

— Не.

Категоричният ѝ отказ го раздразни.

— Но той ще приеме конфронтация с мен, Джеси.

— Казах не! Не е редно.

— Както и всичко останало — каза Чейс. — Боудри несъмнено е получил това, което струваше бележката на баща ти, че и повече, като е продал стадото ти. Вероятно е доволен и отдавна вече не е наоколо.

— Надявам се да не е — отговори Джеси горчиво.

— Отмъщението никога не разрешава нищо, Джеси. Ти не си разорена. Просто задраскай тази загуба. Забрави я.

— На теб ти е лесно да го кажеш, Чейс Самърс. Не твоят живот е застрашен. Ранчото ми не е достатъчно голямо, за да понесе тази загуба. Томас Блеър никога не е смятал да става крал на говедовъдите. Просто е искал да се установи на земята, където е прекарал младостта си и ранчото му е предложило решение. Стадото ни никога не е било много голямо. Губим значителна част от него така или иначе всяка зима. Снежната буря от шестдесет и шеста унищожи седемдесет процента от печалбата ни и Томас потъна в дългове, за да попълни запасите. Веднага щом изплати този дълг, му хрумна идеята за огромна къща. Изглежда винаги сме имали дългове, и продавахме добитък всяка година, колкото да преживеем. Не мога да си позволя тази загуба.

Чейс се почувства странно развълнуван от речта ѝ. Чувстваше болката ѝ, като своя собствена.

— Знаеш, че майка ти с удоволствие би ти помогнала, Джеси.

— Забрави — изсумтя тя.

Вече бе убеден, че само ще си изгуби времето, ако ѝ отправи своето предложение. Но човек никога не знае. Трябваше поне да опита.

— Би ли се съгласила да вземеш заем от мен? Спечелих добра сума в Шайен, повече от колкото имам нужда.

Джеси седна, клатейки глава.

— Какво ти става, Чейс? Първо искаш да участваш в моите битки, сега пък да ми заемеш пари. Толкова ли виновен се чувстваш за падението ми? Заради Рейчъл ли го правиш?

Тя го изненада. Не беше ядосана, а объркана. Е, не по-объркана от него!

— Е, Чейс? — подкани го тя.

Той се намръщи и отговори сърдито:

— Е, добре. Нека просто кажем, че съм ти длъжник.

— Не. Нека бъдем честни и се съгласим, че не ми дължиш нищо — отговори хладно тя.

Отново успя да го изненада.

— Фактите са си факти, Джеси. Ти беше девствена, преди да те докосна.

— О, и какво от това! — извика тя отчаяно. — Ако ме беше принудил, тогава щеше да си ми длъжник. Но ти не си. Да не си забравил, че аз също те желяех? — На Джеси и се прииска да си прехапе езика. Ядосана на себе си, тя добави категорично: — Беше чисто физическо желание.

— Не съм си и помислял нищо друго — отговори той също толкова категорично.

— Не е нужно да ставаш саркастичен.

— И ти не трябва да ме убеждаваш, че не изпитваш нищо към мен — отговори той студено. — Напълно наясно съм с това. Но ти избягваш въпроса. Сега може да чувстваш, че загубата на девствеността ти няма никакво значение, но ще се почувстваш различно един ден, когато се омъжиш и трябва да обясняваш тази загуба на съпруга си.

Чейс помисли, че си е загубил ума, когато тя избухна в смях — богат, звучен смях.

— Не виждам, какво е толкова забавно, Джеси.

— Сигурна съм — засмя се тя, като едва успя да произнесе думите.

Тя опита да сподави смеха си. Как ѝ се искаше да му каже, какво намира за толкова смешно. Ако някога се омъжеше, съпругът ѝ щеше да я приеме заедно с детето ѝ. Девствеността ѝ, или липсата на такава едва ли щеше да бъде на дневен ред!

— Съжалявам — каза тя, като се успокои.

— Изобщо не съжаляваш — отвърна той хапливо. — Защо ли очаквах да се чувстваш, като другите момичета? Постоянно забравям, че ти не си като тях.

Джеси се сепна.

— Не съм толкова различна.

— Не? — каза той грубо.

— Не съм. Просто съм отгледана по различен начин. Виждам нещата в друга светлина. Виждам нещата, като... колко мъже отиват в брачното ложе девствени? Ако е приемливо за мъжете да имат любовници преди брака, защо и жената да не може? Ако съм вярна, след като се омъжа, това не би трябвало да има значение.

— Само ти мислиш така, Джеси. Мъжете не са толкова свободомислещи.

— Е, това само показва разликата между гледната точка на индианците и белите мъже. Малкия Ястреб не се интересуваше от това, че не съм девствена.

Чейс застина и очите му станаха катранено черни.

— И как е разбрал това, Джеси? Остави го да провери собственоръчно?

Джеси се изправи, сложи ръце на масата и се наведе напред.

— Няма да се обидя от думите ти — пламналите ѝ очи опровергаваха това. — Малкия Ястреб беше напълно почтен, с изключение на една открадната целувка. Той ме искаше за своя съпруга, а не за някаква моментна прищявка.

Право в целта. Очите ѝ приковаха неговите. Гневът на Чейс се стопи. Той беше виновен. Не я бе искал за съпруга... но това не означаваше, че не я иска.

Той се изправи бавно и се наведе по същия начин, като нея. Лицата им бяха само на един фут разстояние. Гласът му звучеше като дълбок шепот.

— Имаш ли си представа, колко си красива, когато се държиш така?

Джеси се отдръпна предпазливо.

— Отклоняваш се от темата.

— Така е. Но когато изглеждаш по този начин, ми е трудно да мисля за нещо друго, освен за едно.

На Джеси ѝ бе трудно да срещне очите му. Гласът му ставаше толкова дрезгав, когато го обхванеше това обезоръжаващо настроение. И тази проклетата негова знаеща усмивка...

Тя уплашено побягна към вратата, но точно когато я отвори, той я затръшна.

— Не искаш да ходиш там. Говедата са добре и има твърде много сняг, за да се свърши някаква работа. Ще останем тук — той я завъртя и сви ръце зад гърба ѝ. — Не е ли по-хубаво тук и по-топло? И няма да имаш нищо по-добро за правене от това да ме оставиш да те любя.

Той я зацелува, преди тя да успее да се замисли. Но тя нямаше да се остави да почувства нещо този път, нямаше! Той не беше добър, той беше... той разпалваше кръвта ѝ, проклет да е, беше точно както преди. Мускулите ѝ се отпуснаха, и я принуди да се облегне на него. Усещаше краката си безполезни.

Той ѝ го причиняваше, докосването му, усещането за тялото му, настойчивостта на устните му. Коремът му притиснат към нейния я караше да трепери необуздано. В мига, в който обви ръце около врата му, тя се притисна още по-близо до него.

— Ще ми позволиш ли да те любя, Джеси?

— Да.

— Цял ден?

— Да.

— И цяла нощ?

— За Бога, спри да говориш! — прошепна тя.

Чейс се засмя дълбоко и я взе на ръце. Занесе я до леглата и с коляно събра двете заедно, преди да я сложи да легне. А после, без да се бави, започна да сваля дрехите си. Джеси стори същото. Тя не можеше да отдели очи от него, докато една по една дрехите му падаха на купчина по пода. Тя разбра, че дори самата гледка на тялото му имаше силата да я развълнува и това направи ръцете ѝ непохватни. Той успя да се съблече преди нея.

Чейс се наведе, за да ѝ помогне. Джеси импулсивно хвана лицето му между ръцете си и го целуна, не страстно, а нежно.

Когато го пусна, Чейс я гледаше странно. Тази целувка не беше отговор на неговите, а нещо напълно различно. Той я изглежда замислено, а после легна до нея. За миг двамата се насладиха на усещането просто да лежат — голи и притиснати един в друг.

Тя го гледаше, докато прокараваше ръце по гърдите му по възхитителен начин.

— Така ли ще постъпваш с всеки мъж, който те пожелае? — гласът му бе лек и шеговит, но той искаше да знае.

— Досега не съм го правила — отговори Джеси.

— Коего не означава, че няма.

— Не, не означава.

Той погледна към нея и чертите му бързо станаха сериозни.

— Джеси...

Тя зарови пръсти в косата му.

— Млъкни и ме люби, Чейс.

ГЛАВА 34

На следващата сутрин, Чейс се събуди преди Джеси. Слънцето печеше, а снегът беше спрял да вали по някое време през нощта. Той не изпита никакво желание да стане и да посрещне новия ден. Облегна се на лакът и се загледа в Джеси. Тя спеше настрани, с лице към него, увита стегнато в пашкул от одеяла. Прииска му се да бяха в голямо единично легло, за да може да е по-близо до нея и да сподели топлината ѝ.

Помисли си за болестта ѝ и се запита, дали и днес няма да се чувства добре. Предположи, че беше прекалил. Бе правил любов с нея не по-малко от четири пъти през късния следобед и вечерта и дори тогава не успя да ѝ се насити. Той я бе учил на търпение докато правеха любов и бе изследвал тялото ѝ с огромна наслада.

Тя беше невероятна, откликваше всеки път на желанието му. И бе точно толкова страстна и отдадена четвъртия път, колкото и първия. Искаше му се да вали сняг. Искаше му се да не трябва да напускат бараката. Джеси изстена леко и лицето ѝ се изкриви в гримаса.

— Джеси?

Тя изстена отново и той я разтrese леко, в случай, че това бе лош сън.

— Не... ме... друсай! — изпъшка тя.

— Събуди се, Джеси.

Но тя не искаше да се събужда, не и след като стомаха ѝ се бе събудил за сутрешното ѝ неразположение.

— Съжалявам Джеси — чу тя Чейс. — Ще се почувстваш по-добре, ако станеш и походиш, за да прогониш сковаността от мускулите си. Слънцето изгря и тази сутрин е ярко.

Сутрин? Колко рано беше? И колко ли ужасни часа ѝ предстояха в борба със сутрешното гадене? Но присъствието на Чейс беше твърде рисковано. Не трябваше да му позволява да разбере, че пак ѝ е лошо. Нямахше да разбере, не и след като се бе чувствала в идеално здраве вчера следобед и вечерта. Или пък всичко щеше да му стане ясно.

— Аз, ъ, не мисля, че мога да мръдна точно сега — успя да каже тя.

— Караш ме да се чувствам дяволски виновен, Джеси. Не може да си толкова зле.

Тя най-накрая отвори очи.

— Не е толкова лошо — опита се да обясни тя. — Просто ще полежа още малко. Но не е нужно да ме чакаш тук. Тръгвай и се захващай за работа. Това е предимството да си шеф, нали знаеш — тя опита да се усмихне. — Да даваш заповеди и да си почиваш, докато другите вършат цялата работа.

Чейс не се върза на това, дори и за секунда. Не и от Джеси. Той стана и се облече, като ѝ хвърляше притеснени погледи през цялото време. Вероятно тя искаше малко време насаме, време да помисли. Искаше му се просто да каже нещо, вместо да го кара да се чувства като въшка.

След като се облече, той запали огъня и малката стая бързо се стопли. Но Джеси все още не бе помръднала.

— Ще тръгвам тогава — каза Чейс неохотно. — Но най-малкото, което мога да ти предложа, е някакво облекчение, преди да тръгна. Един масаж би бил подходящ, мисля.

— Не!

— Хайде, Джеси. Не бъди толкова стеснителна. Може само да ти помогне — каза той, издърпа одеялата надолу и я обърна по гръб.

— Не... не ме... докосвай!

Чейс се отдръпна като попарен и видя, как отново се свива настрани. Беше казала абсолютно същото, като вчера, когато беше болна. И пребледнялото ѝ лице беше същото, както и начина, по който държеше ръцете си далеч от стомаха.

— Джеси? Джеси, погледни ме.

— Тръгвай да си вършиш работата, ако обичаш.

Той седна отстрани на леглото и тя изстена. Изстена по-силно, когато той докосна рамото ѝ.

Чейс се чувстваше толкова безпомощен, че гласът му се повиши.

— Какво ти има по дяволите? Как може отново да си болна? Спа добре през нощта. Ядохме едно и също вчера и на мен ми няма нищо. Джеси?

— Не съм болна — тя нямаше да се обърне, за да го погледне. Лежеше неподвижно, като мъртвец. — Просто съм... твърде съм... тежко ми е.

Чейс се намръщи. Какво по дяволите се опитваше да скрие?

— Ще те облека, Джеси и ще те заведа в Шайен, за да те види доктор.

— За едно леко неразположение? Не ставай глупав.

Тя се опита да звучи шеговито, но нямаше как да не се забележи усилието ѝ зад всяка дума. Той премести тежестта си на леглото и движението накара лицето ѝ да пламне. Не сега! Трябва да си остане долу! Но тялото ѝ не слушаше. Тя усети, как жлъчта се надига и сложи ръка на устата си. Обърна се толкова рязко, че краката ѝ се забиха в бедрото на Чейс. Ако не бе скочил прав толкова бързо, тя щеше да го събори.

Джеси изскочи за секунда от леглото и се затича към калаената кофа в ъгъла. Той я видя, как коленичи над кофата и повърна. Накрая събра мислите си достатъчно, за да вземе одеяло от леглото и да го увие около раменете ѝ. Тя едва го усети.

Чейс не можа да се сети какво друго да направи за сега, така че излезе от бараката, за да я остави малко насаме. Когато го чу, Джеси го прокле, задето не е направил това по-рано, преди да стане свидетел на прилошаването ѝ. Предположи, че той няма да се върне повече през деня, просна се обратно на леглото и заспа.

ГЛАВА 35

Когато Джеси се събуди за втори път през този ден, тя се раздвижи колебливо и се отпусна. Беше свършило. Ужасното гадене си беше отишло, поне за днес.

Първата ѝ мисъл беше за храна. Втората — за Чейс. Беше ли отишъл на работа? Беше ли отишъл за доктор? О, Господи, надяваше се да не е. Поне не беше тук, така че тя имаше време да помисли. Какво можеше да му каже? Че бе болна от нещо, което се появяваше само сутрин, или някаква алергия?

Тя стана и се протегна, после се взря невярващо към масата в другия край на стаята.

— Мислех... че си заминал — каза тя неудобно.

— Така ли?

Спокойният му тон изобщо не ѝ хареса.

— Нека кажем, че се задържах наоколо от любопитство — каза той вежливо. — Исках да видя, дали отново си се възстановила чудотворно, като вчера.

Очите ѝ се присвиха.

— Може да проявиш поне малко съчувствие.

Той стана от масата, приближи се и застана отстрани до леглото ѝ. Впи неотклонно поглед в нея. Това изнерви Джеси и тя не можа да устои на очите му за дълго.

— Ти си бременна.

— Не съм! — каза тя твърде бързо и повтори вече по-спокойно. — Наистина, не съм.

— Разбира се.

Той седна на леглото и отметна одеялото от нея.

— Имаш красиви гърди — каза той небрежно, и ги докосна нежно. — Странно, но са много по-пълни от последния път, когато ги докосвах.

Джеси плесна ръката му.

— Не ставай абсурден!

— Изпитваш търпението ми, Джеси — той улови брадичката ѝ, като я принуди да го погледне отново. — Бил съм сред жени през по-голямата част от живота си. Когато бях дете, преди майка ми да се ожени за Юинг, половината от клиентките ѝ бяха бременни жени. Изглежда това е единственото време в живота на жената, когато има основателно извинение, за нов гардероб. Тези жени обсъждаха оплакванията си свободно, без да знаят, че съм наоколо. Мислиш ли, че не бих разбрал, защо вече никой не те вижда сутрин?

Тя отблъсна ръката му, ядосана, че той беше по-запознат по въпроса от нея.

— Остави ме на мира.

— Щеше да ме оставиш да си замина, без да разбере, нали? — продължи той безмилостно. — Щеше да се изправиш срещу това сама.

— Това е моя работа, не твоя.

— Определено е моя работа!

— О, наистина ли? — тя седна. — Каква разлика има сега, след като знаеш? Нищо не се е променило.

— Ще се оженим.

— Не — тя поклати бавно глава. — Обмислях го, когато разбрах, но това беше преди да те намеря в леглото с онази уличница.

— Нищо не се случи, Джеси, бях пиан.

— Знам. Но си имал намерение. Когато си избира мъж, той никога няма да погледне друга жена. Единственото нещо, което няма да толерирам, е изневярата. Ще бъде като... няма значение — нямаше да мисли за родителите си сега. — Ти, ти винаги си имал жените, които си искал. Така, че винаги ще си останеш женкар.

— Не се подценявай, Джеси — каза Чейс меко. — Ти си напълно достатъчна, за да ме удовлетвориш.

Тя се смути под настойчивия му поглед.

— Този разговор приключи.

— Този разговор касае детето ми.

— Моето дете! — отвърна тя. — Аз съм тази, която страда заради него. Аз съм тази, която ще го износи. И аз съм тази, която ще го отгледа.

— Планираш да го отгледаш без баща? Знаем какво е, Джеси, и нито едно мое дете няма да бъде отгледано по този начин!

— Ти нямаш думата.

— Ще видим!

Те сезираха един в друг за един дълъг момент. Джеси беше бясна. Не бе очаквала от него да бъде толкова деспотичен. Чейс бе също толкова ядосан. Бе разбрал, че тя бе направила всичко по силите си, за да запази съществуването на детето в тайна от него. И почти бе успяла.

Чейс рязко се изправи.

— Обличай се.

— С удоволствие — отговори тя студено, и чак когато бе напълно облечена, осъзна, какво ѝ липсва. — Къде ми е пистолета?

— В дисагите ми.

— Какво?

— Правя те жена, зависеща от мъжките прищевки — каза той шеговито, но беше напълно сериозен. — Идваш с мен, Джеси и за първи път си неспособна да се възпротивиш.

— Идвам с теб къде? — настоя тя.

— В Шайен. Казах ти, ще се оженим.

— Чейс — тя запази тона си нормален, въпреки че ѝ се искаше да крещи. — Не можеш да ме принудиш да се омъжа за теб. Само ще си загубиш времето с тази дълга езда, да не говорим за моето.

— Не мисля, Джеси. Сега ще излезеш ли да се качиш на коня, или да те занеса на ръце?

Джеси се втурна през вратата покрай него, кипяща от ярост. Но ако смяташе да се метне на коня и да избяга от него, трябваше да се откаже, защото Чейс бе точно зад нея, хванал юздите на Блекстар още от самото начало.

През първите няколко часа от дългото пътуване до Шайен, Джеси кипеше от ярост. Но имаше още много часове, през които тя се отдаде на разсъждения. Докато стигнат града, вече бе взела решение.

Въпреки, че бе късно, Чейс спря пред църквата. Слязоха заедно от конете и той опря пистолета си в нея. Джеси го очакваше. Дори се развесели, но успя да го скрие. Каква ирония. Не беше ли възнамерявала и тя да го заведе до олтара по същия начин онази нощ, когато реши да се омъжи за него? И ето, че сега той бе там, готов да я поведе по пътеката, опрял оръжие в гърба ѝ.

Тя остана мълчалива, докато той събуждаше свещеника. Не продума и когато я заведе до олтара нито когато първите думи бяха

казани. Знаеше, че свещеника не може да види оръжието, опряно в гърба ѝ. Мълчанието продължи до момента, в който трябваше да произнесе съгласието си.

Чейс стисна зъби, докато я чакаше да заговори. Но тя бе упорита. Той притисна оръжието до гръбнака ѝ, без наистина да очаква, че това ще помогне, но когато го направи, отговорът ѝ дойде силен и ясен. Чейс толкова се изненада, че му отне известно време, за да произнесе собствения си отговор. В следващия момент, бяха женени и Джеси дори набързо надраска името си върху брачното свидетелство, преди да излезе от църквата, без да дочака Чейс.

Той бързо пое след нея.

— Съжалявам, че трябваше да стане по този начин, Джеси.

— Не се заблуждавай — отговори тя. — И двамата сме наясно, че нямаше да ме застреляш. А и ти знаеш, че нямаше да мина през това, ако не исках. Но не си мисли, че си постигнал своето, Чейс Самърс. Позволих на бебето ми да получи своята законност, това е. Сега можеш да си вървиш по пътя, към Испания или където си поискаш. Аз ще остана тук. Ще си добре дошъл да навестяваш детето от време на време, но нищо повече. Аз няма да живея с теб — ясно ли ти е?

Тя не изчака отговора му, а се качи на коня и потегли към хотела. Чейс се загледа след нея с мрачна гримаса.

Ще видим това. Проклет да съм, ако не видим!

ГЛАВА 36

Чейс се събуди и видя как Джеси се облича с трескава бързина. Той не каза нищо, а я проследи тайно с очи. Лицето ѝ ясно изразяваше настроението ѝ. Най-вероятно не ѝ бе станало приятно да се събуди и да го открие в леглото до себе си.

Вместо да я последва веднага към хотела, той се отби в най-близкия салон. Не видя никой познат и скоро се озова въввлечен в игра на „Седмици“, за да се разсее. Но не след дълго той бе разпознат и в хода на вечерта получи солидна доза подмятания за това, което се бе случило в стаята на Сребърната Ани. Той беше станал знаменитост. Чу и разказ за участието на Джеси през онази нощ. Беше удивен. Когато се прибра в хотела и разбра, че Джеси ги е регистрирала като господин и госпожа Самърс бе още по-изумен. Но вълнението му секна, когато влезе в стаята и намери няколко одеяла и възглавница, хвърлени на земята за него. Той постави завивките обратно на мястото им и зае мястото до съпругата си.

— Значи никой не закача това, което е твое, а?

Джеси се обърна към него и зяпна от изненада, но бързо се съвзе.

— Значи си чул за това?

— Забавна история.

— Не си прави погрешни изводи, Чейс — каза тя духовито. — Тъкмо бях разбрала за бебето и реших да се омъжа за теб. Не беше нищо... лично.

— Значи за това си дошла да ме търсиш в салона през онази нощ?

— Да. Разбира се, начина, по който те намерих, прекрати всичките ми мисли за брак. Но все още бях ядосана, че някой почти те бе убил. Ти си баща на детето ми все пак — тя се извърна засрамено. — Просто казах това на твоята любовница, за да покажа гледната си точка, нищо повече.

Чейс трепна. Трябваше да се досети, вместо да повдига въпроса.

— Жалко — каза той меко.

— Защо? — не разбра тя. — Мислех, че Сребърната Ани е замесена в това повече, отколкото си признаваше. Имаше нужда от малко сплашване.

— Е, това вече е минало и по-добре да го забравим.

Джеси ахна и завъртя тюркоазните си очи.

— Шегуваш се, нали? Нима искаш да кажеш, че не те интересува, кой заби нож в гърба ти?

— Не особено — каза Чейс, усмихвайки се на възмутеното ѝ изражение.

Чейс не мислеше за отмъщение. Той беше благодарен на нападателя си. Ако не беше раната му, Джеси никога нямаше да го прибере обратно в ранчото и той щеше да си тръгне от Уайоминг, без да разбере за бебето. Но когато си спомни, че тя не бе възнамерявала да му каже, веселото му настроение се изпари.

— Планираше да се измъкнеш тази сутрин, без да ме събудиш, нали Джеси?

— Вече е следобед. И двамата се успахме.

— Отговори на въпроса ми.

— Нямаше просто да си тръгна — каза тя сърдито.

— Съмнявам се.

— Съмнявай се в каквото си искаш, но истината е, че исках да те помоля за нещо и не можех да си тръгна, без да те попитам — тя спря, защото очевидно не можеше да намери точните думи.

— Е, хайде. Цял съм в слух.

Тя се поколеба за миг и след това бързо каза:

— Искам да дойдеш в ранчото с мен.

— Аз това и планирах.

Очите ѝ се присвиха.

— Поне докато Рейчъл си тръгне.

— А, да, бях забравил за всички облаги, които ще получиш от този брак.

— Не е нужно да ставаш саркастичен, Чейс.

— О? Прости ми ако греша, но се обзалагам, че просто нямаш търпение да информираш Рейчъл за сватбата ни. Прав съм, нали?

— Не, този път не си. Искам ти да ѝ кажеш. Всъщност, мислех да отида направо на пасището. Изобщо не искам да я виждам.

— Дори и за да се сбогуваш?

— Нямам причина да се сбогувам с нея — отговори тя твърдо. — Никога не съм я канила и няма да се преструвам, че съжалявам, че вече няма извинение, за да остане — гласът ѝ стана нежен и умолителен. — Ще ѝ кажеш ли вместо мен, Чейс?

— И какво ще стане, когато разбере, че ще съм само фиктивен съпруг?

Очите на Джеси потъмняха.

— Не е нужно да ѝ казваш това!

— И защо не? Страх те е, че тя може да реши, че е неин дълг да остане за още няколко години?

Джеси му хвърли гневен поглед. Чейс стана бавно и пооправи дрехите, с които беше спал. Той я остави да се гневи още малко и настроението му значително се подобри.

— Знаеш ли, Джеси, тази нова ситуация е много забавна.

— Ако обмисляш изнудване, трудно бих я нарекла забавна. Това си намислил, нали? — той се ухили и тя отсече. — Ще стане само докато Рейчъл си замине!

— Така е. Но кога ще си тръгне? Ще се прибереш ли у дома, за да ѝ кажеш да си събира нещата незабавно?

— Ако ти не го направиш, тогава предполагам ще се наложи аз да го сторя! Всъщност за какво се бориш с мен? — извика тя отчаяно. — Ти не искаше да се задомяваш. Може да ме принуди да се омъжа за теб, но и двамата знаем защо го направи. Беше много щедро от твоя страна и аз ти благодаря. Тогава, защо ти не ми благодариш, че ти давам свободата, която наистина желаш? Трябва да намериш баща си, забрави ли? Отиди в Испания, Чейс. Намери го. Не можеш да го направиш със съпруга до себе си.

— Защо не? Можеш да дойдеш с мен, след като бебето се роди.

— Никога няма да напусна ранчото, Чейс.

Тя нямаше да омекне, за да спаси душата си.

— Вероятно още не си го осъзнала, но сега ранчото също е мое — каза той раздражено.

Тялото на Джеси се стегна.

— Какво означава това?

— Означава, скъпа, че ако искам да остана, ще остана.

— Настанявай се — каза тя ледено. — Но ще ти се прииска да не беше го правил.

ГЛАВА 37

Ездата обратно беше едно напрегнато и озлобено пътуване, докато Чейс и Джеси се ежеха мълчаливо заради безизходицата, в която бяха изпаднали. Стигнаха до долината, точно преди здрач, яздейки към ранчото все така мрачни и неразговорливи, както през целия път от Шайен.

Джеси едновременно очакваше с нетърпение сблъсъка с Рейчъл и искаше да го отложи. Искаше тя да си тръгне, но осъзнаваше, че това ще бъде последния път, в който някога ще види майка си.

Но когато видя Рейчъл да я чака на вратата на кухнята, докато тя идваше от конюшната, увереността ѝ, че ще може да се справи с тази среща спокойно, взе да се изпарява. Тя се отдаде на спомени от миналото, за да подсили решителността си. Спомени, как баща ѝ седи на кухненската маса с бутилка уиски в ръка и мърмори за подлостта на улицниците. Спомени за това, как той гневно обяснява отсъствието на майка ѝ. И как крещи, че е заварил майка ѝ с Уил Фенгъл.

Рейчъл ѝ бе препречила входа. Изглеждаше спретната и чиста в избродираната с цветя рокля. Джеси искаше само веднъж да види тази жена с малко мръсотия по лицето, малко прах по дрехите, няколко косъма не на място — нещо, което да я накара да изглежда почовешки.

— Връщаш се, значи проблемите са свършили? — попита Рейчъл, когато Джеси се приближи. — Събра ли стадото най-накрая?

Джеси просто продължи да върви, като принуди майка си да отстъпи, за да може да влезе в кухнята. Тя спря при кухненската маса, свали шапката и ръкавиците си и ги захвърли там. Ставаше все по-напрегната. Слава Богу, днес поне бе спала по време на сутрешното си прилошаване. Стомахът ѝ нямаше да се справи с толкова много притеснение за един ден.

Рейчъл я гледаше внимателно.

— Той ще си тръгне ли сега?

Джеси срещна погледа ѝ решително.

— Отговорът на всичките ти въпроси е не, Рейчъл.

— О! Е, ти каза, че няма да се върнеш от пасището, докато всичко не се оправи.

— Утре се връщаме. Всъщност, Чейс и аз идваме от Шайен.

— О? — сбърчи загрижено чело по-възрастната жена.

— Какво?

— Е, Джеб взе Били и отидоха да ви търсят. Пращам Били обратно в Чикаго. Не мога да му позволя да занемарява повече училището — обясни тя. — Но той много искаше да се сбогува с теб. Надявам се да не са чули, че отивате в Шайен и да не са решили да те последват чак до там!

— Безпокоиш се за нищо — каза Джеси нетърпеливо. — Джеб има достатъчно разум, за да не заведе момчето толкова далеч.

— Да заведе момчето, къде? — попита Чейс, появявайки се на вратата.

Рейчъл нямаше да погледне към него, затова Джеси го направи.

— В града, за да ме намери и да се сбогуваме — отговори Джеси възможно най-любезно. — Тя отпраща Били, заради обучението му.

Чейс повдигна въпросително вежда към Джеси.

— Значи още не си й казала?

— Да ми каже какво? — попита Рейчъл.

— Ще оставя това удоволствие на Джеси, госпожо — каза той. — Забавих се с влизането, само за да го направи. Какво те спря, Джеси? Не можеш да намериш думи?

Тя му хвърли изпепеляващ поглед.

— Вчера отидохме в Шайен, за да се оженим, Рейчъл. Чейс е мой съпруг.

Рейчъл погледна единия, после другия, сякаш внимателно ги преценяваше, но не изглеждаше изненадана.

— Разбирам — каза тя накрая усмихнато. — Когато си замина, Чейс, се чудех, дали ще се вразумиш. Е, добре, след като всичко е наред — засия тя зарадвано.

Джеси не можеше да повярва.

— Какво по дяволите означава това?

— Това, че знаех, че ще се случи, разбира се — каза Рейчъл спокойно.

Очите на Джеси засвяткаха.

— Това е невъзможно!

— Така ли? Двама души, които си влияят един на друг, като вас двамата, са предопределени един за друг. Не мога да ви опиша, колко съм доволна, че сте го осъзнали.

Последва момент на тишина, последствие от шока.

— Как можа да го кажеш? Ти се обърна срещу него, забрави ли?

— Да — усмихна се Рейчъл. — И когато го направих, ти го защити. Може да го наречеш... нещо като стратегия.

— Наричам го пълна глупост! — избухна Джеси. — Стратегия?

Чейс се изсмя.

— Наистина ли си ме защитила, любима?

Джеси го погледна гневно, а след него и Рейчъл. Нямахше думи, които да могат да изразят силата на гнева ѝ, така че тя се завъртя и ги остави.

Чейс все още беше развеселен и се смееше, когато срещна погледа на Рейчъл.

— Определено ме заблудихте, госпожо. И Джеси успя да заблудиш. Знаеш, че затова се разпали толкова, нали? Тя очакваше съвсем различна реакция от теб.

— Знам — усмихна се Рейчъл. — Не трябваше да се опитвам да прилагам трикове с нея. Но да ти припомня, че наистина бях разстроена от това, което направи, Чейс Самърс.

— Разбира се — съгласи се Чейс с тържествена гримаса.

— И все пак вярвам, че вие двамата сте един за друг — продължи тя.

Чейс се ухили. Ако само знаеше причината, поради която се бяха оженили.

— Не се тревожи — посъветва я той. — Тя ще се успокои.

— Дали? Преди да си тръгна?

— Кога тръгваш?

— Щях да кача Били на влака утре. Сега вече няма причина да не тръгна с него, нали?

— Толкова скоро?

— Да. По-добре да говоря с Джесика сега, преди да е имала време съвсем да кипне. Не мога да тръгна, докато е още ядосана.

— Е, ако ще говориш с нея, Рейчъл, не мислиш ли, че е време да изясниш и някои други неща? Това може да е последния ти шанс да я

накараш да види нещата от твоята гледна точка.

Усмивката на Рейчъл угасна.

— Предполагам, че трябва да опитам отново. Може би, ако знае, че си тръгвам, този път ще ме изслуша.

Рейчъл не изчака Джеси да отговори на почукването ѝ, а отвори вратата и влезе решително вътре. Един поглед към студеното лице на Джеси и тя почти се разколеба. Нямаше представа как да започне.

— Ъм... Кейт прави печено и почти е готово. Ще се присъединиш ли към нас за вечеря, Джесика?

— Не.

— Бих искала да размислиш — каза Рейчъл спокойно. — Това ще е последния път, когато ще можем да вечеряме като семейство. Заминавам с Били утре сутринта.

Последва пауза.

— Никога не съм не съм мислила за нас като за семейство, Рейчъл. И не мога да кажа, че съжалявам, че си тръгваш. Нали няма да имаш нищо против, ако не дойда да ви изпратя? Знаеш, че имам работа за вършене.

Рейчъл почувства болката от тези думи като плесница. Искаше да избяга, но не можеше да остави нещата така. Знаеше, че никога няма да си прости, ако не направи едно последно усилие.

— Защо никога не изслуша моята страна на историята? — попита Рейчъл внезапно.

Джеси се извърна и се загледа през прозореца.

— Защо? За да очерниш Томас и да го изкараш лъжец? Той беше труден за обичане, дори за харесване, но бе всичко, което имах. Ако мислех, че ада през тези десет години е бил за нищо, щях да изровя гроба му и да изстрелям още няколко куршума в останките му. Но когато човек разказва същата история и пьян и трезвен, обикновено тя е истина.

— Истината, в която той вярва, да. Но какво, ако това, в което вярва изобщо не е истина?

Джеси бавно се обърна. Очите ѝ бяха твърди като тюркоазни камъни.

— Добре. Умираш да го кажеш, откакто си тук, така че казвай и се омитай.

— Никога не съм изневерявала на баща ти, Джесика.

— Разбира се. И следващото, което ще ми кажеш, е, че Били е син на Томас Блеър.

— Така е.

Думите бяха едва произнесени, но Джеси ги чу.

— Проклетата да си, ако това е истина, защо не си му казала, преди да заминеш? Знаеш, че всичко, което някога е искал беше син!

— Беше твърде късно да му казвам каквото и да е, дори да можех.

— Добър опит, Рейчъл — каза Джеси саркастично. — Но няма да се хвана. Той те е видял със собствените си очи в леглото с Уил Фенгъл — във вашето легло. Нямало го е цял месец, месец, през който без съмнение си се възползвала и си прекарала с любовника си цялото време. Ако Били е нечий син, той е на Фенгъл.

— Господи! — Рейчъл пребледня. Тя седна на леглото на Джеси. — Онази нощ... Томас спомена Уил, но никога не каза, каква точно е била причината за заслепяващата му ярост. В собственото ми легло!

— Това е добро, Рейчъл — каза Джеси остро. — Направо превъзходно. Определено си си сбъркала призванието.

Сарказмът на Джеси разпали обикновено кроткия характер на Рейчъл.

— Ако баща ти е видял Уил Фенгъл да прави любов с жена в моето легло, тогава тази жена трябва да е била Кейт, защото не съм била аз, Джесика. През този ден аз дори не бях в ранчото — тя спря, после продължи. — Един заселник дойде да ме помоли за помощ онази сутрин, защото жена му раждаше. Жената и детето умряха. Върнах се онази нощ болна от изтощение и тревога. Твоето раждане беше трудно, а знаех, че отново съм бременна. Тогава нямаше лекар никъде наблизо. Беше истинско чудо, че Томас не уби Били. Той ме преби зверски в мига, в който влязох в къщата. Никога не ми даде шанс да кажа каквото и да е, Джесика, каквото и да е. След като приключи, аз не можех да говоря. Челюстта ми беше счупена и едва останах в съзнание. Попитай Кейт. Тя беше единствената жена тук, Джесика, значи трябва да е тя. Попитай я.

Джеси не каза нищо. Изражението ѝ не се смени и когато накрая заговори, гласа ѝ беше твърд.

— Имала си десет години, за да изгладиш тази история. Кой е тук да я оспори? Фенгъл не е. Томас не е. Кейт разбира се ще отрече, но тя е индианка и кой би повярвал на нея, а не на теб, нали?

— Питай я, Джесика — повтори тихо Рейчъл.

— Не бих я унижила, като я попитам такова нещо. Господи, осъзнаваш ли, какво намекваш? — гласът на Джеси се повиши. — Казваш, че Кейт е държала езика си през всички тези години, и че никога не е поправила една ужасна грешка! Защо би запазила мълчание? За какво? Това място се беше превърнало в ад от омразата на Томас. Тук никога нямаше топлина. Защо би оставила нещата така?

— Не знам, Джесика, но тя знае.

— Не!

Джеси отново се извърна. Рейчъл стоеше там, без да помръдва.

— А какво, ако казвам истината, Джесика? — прошепна тя, преди да се изправи, за да излезе. — Това престъпник ли ме прави или жертва? Помисли си.

ГЛАВА 38

— Майко, не мога да намеря индианските пера, които Джеб ми даде снощи!

Рейчъл поклати глава. Тя погледна към Чейс, после към преливащия отворен куфар на леглото и въздъхна. Сутринта бе потрескава, отколкото би могла да си представи.

— Би ли имал нещо против да затвориш този куфар и да го занесеш на верандата? Имам чувството, че сина ми ще открие още няколко липсващи неща, преди да го направим. Ако не тръгнем скоро, ще се наложи да прекараме нощта в Шайен, а аз предпочитам да не го правя.

Чейс кимна, без да казва нищо. Знаеше, че Рейчъл умело прикрива чувствата си. Тя му бе разказала за разговора си с Джеси. Той знаеше, че жената е наранена.

А Джеси? Тя наистина ли беше толкова безсърдечна или бе убедена, че Рейчъл лъже? Той щеше сам да попита Кейт, след като чу цялата история, но не можа да намери индианката. На сутринта нямаше и приготвена закуска. Завинаги ли си беше заминала Кейт? Не доказваше ли това нещо?

Чейс въздъхна и се зае със затварянето на куфара на Рейчъл. Щеше ли Джеси да дойде, за да се сбогува? Били я обожаваше. Ако тя не се появеше, това щеше да разбие сърцето му.

Куфарът не искаше да се затвори дори и след третия опит и Чейс изруга, когато го отвори, за да намери пречката. Тънка книга, която бе паднала от хастара в горната част на куфара, сега стоеше в края и не му позволяваше да се затвори. Това ли беше проблема? Чейс я метна обратно и отново опита да затвори проклетото нещо. Защо жените пътуваха с толкова много дрехи, беше загадка за него. Добре, че Джеси твърдо бе решила да не пътува с него, измърмори си той. Не можеше да си се представи да минава през това затваряне на куфари всеки път, щом отиваха някъде. Е, ако беше богат и имаше слуги, които да вършат това — о, по дяволите.

Куфарът все още не искаше да се затваря. Отново тази книга. Не я беше поставил достатъчно навътре към центъра. Ъгълът ѝ се подаваше извън куфара. Той се опита да я натъпче навътре, без да отваря целия капак, но дрехите бяха твърде притиснати. Изкушаваше се да я издърпа и да остави Рейчъл да се чуди, какво се е случило с нея, когато стигне в Чикаго.

Чейс погледна към вратата, за да се увери, че няма да го хванат на местопрестъплението, хвърли книгата на пода и тъкмо щеше да я скрие под леглото, когато очите му попаднаха на думата дневник. Той се вгледа в него за няколко секунди. Не можеше. Не и дневник. Това беше нещо, което Рейчъл не можеше да замени. Беше си помислил, че е роман. Интересно, той никога не бе смятал, че Рейчъл е от типа жени, които си водят дневник, не и тя.

Чейс затвори куфара и го изнесе на верандата, където Джеб чакаше с фургона.

— Има ли още от такива? — измърмори Джеб, докато хвърляше куфара отзад във фургона.

Чейс се засмя.

— Съмнявам се тези на Били да са толкова тежки. За твоя сигурност намери някой, който да ти помогне с разтоварването, когато стигнете в града.

— Хм. Ти си един фукльо. Сякаш бих могъл да повдигна това сам! Ако тази жена не се размърда, ще пристигнем там посред нощ.

— Виждал ли си Джеси случайно? — попита го Чейс.

— Да не си сляп, млади приятелю? Току-що я подмина в натруфения салон.

Чейс се завъртя, зарадван заради Рейчъл и Били, че Джеси ще се появи.

На средата на пътя към вратата, Чейс внезапно спря. Момичето, което седеше скромно в стола до пращящия огън едва можеше да се разпознае. Да, беше Джеси, но такава, каквато никога не бе мислил, че ще види. Носеше рокля от розово кадифе и дантела. Косата ѝ беше събрана на врата и преплетена с бели панделки, контрастиращи с лъскавите ѝ черни плитки. Той остана без думи. Тя беше най-красивата жена, която някога бе виждал.

Точно тогава Рейчъл влезе в стаята заедно с Били. И двамата занемяха за момент.

— О, Боже! — ухили се Били от ухо до ухо. — Ще засрамиш всички момичета на Изток, Джеси — той избърза към нея и тя се изправи. Ръцете му се увиха около кръста ѝ. Джеси искаше да придърпа Били още по-близо и да го стисне така, както не бе стискала никой до сега, но тя гледаше към Рейчъл над главата на брат си и ръцете ѝ не помръднаха. В гърлото ѝ беше заседнала буца. Не биваше да идва. Трябваше да си остане затворена в стаята, докато си тръгнат.

Били дори не забеляза, че тя не отвърща на прегръдката му.

— Ще ми липсваш ужасно много, Джеси. Може ли да дойда да те видя пак?

От гърлото ѝ се изплъзна звук, но никой не го чу, освен Били. Тя се наведе и прошепна.

— Ако не го направиш, никога няма да ти го простя, хлапе.

Устните ѝ докоснаха бузата му, докато се изправяше. Били отстъпи назад с лъчезарна усмивка и нададе радостен вик, преди да излезе изтичвайки от салона, като почти събори Чейс.

Рейчъл се приближи с надежда.

— Джесика...

— Сбогом, Рейчъл.

Джеси изглеждаше непоколебима. Беше загубила контрол, но сега, след като Били не беше в стаята, отново си го бе възвърнала.

Рейчъл обходи с очи дъщеря си, която бе по-прекрасна, отколкото някога си бе мечтала, че ще стане. Но тя бе напълно изгубена за нея.

— Благодаря ти за това — каза Рейчъл, посочвайки роклята на Джеси.

Джеси само кимна, преди да се обърне.

Рейчъл се загледа в непреклонния ѝ гръб за няколко секунди.

— В каквото и да вярваш, Джесика, аз те обичам.

Звукът от стъпките на Рейчъл, докато прекосява стаята, и звукът от затварянето на вратата отекнаха в главата ѝ. Дишането ѝ беше затруднено. Тя потърси пипнешком ръба на стола и когато го откри, се отпусна на него. Джеб подвижна на впряга и фургона потегли от двора. Тя все още го чуваше, все още, все още... вече не го чуваше.

— Ти не си такава, Джеси.

Колко дълго бе стоял там? Колко дълго бе стояла тя там, след като фургона потегли?

— Какво?

— Чу ме — каза Чейс, докато се приближаваше, за да застане до нея. — Можеш да покажеш на хлапето, че те е грижа, дори когато не вярваш, че ти е брат, но не и на майка си — на собствената си майка!

— Защото не ме е грижа — каза Джеси меко.

— Лъжкия!

Тя скочи от стола, но той хвана ръката ѝ и я обърна обратно с лице към себе си.

— Не можеш да понесеш, че си сгрешила, че си грешила през всички тези години.

— Ти не знаеш нищо.

— Така ли? Кейт е изчезнала, знаеш ли? Или не знаеше?

— Изчезнала? — повтори Джеси.

— Това някак потвърждава това, което Рейчъл ти каза, нали? Кейт сигурно те е чула да викаш на майка си снощи заради нея.

— И какво ако е? — отвърна тя. — Това не означава, че е заминала. Тя е някъде наоколо.

Чейс си наложи да не ѝ се разкрещи. Той я завлече до канапето и я бутна върху него.

— Не мърдай — заповяда той строго. — Имам нещо, което ще искаш да видиш.

Той се върна след миг и хвърли тънка книга до нея на дивана.

— Нямам представа, какво пише вътре — каза Чейс. — Извадих го от куфара на майка ти, когато излезе от стаята и забравих да ѝ го дам. Може да са само безсмислици, а може би не. Разгледай го, Джеси. Виж, за какво би писала жена, като Рейчъл.

Чейс излезе от стаята и остави Джеси сама. Тя взе книгата и гневно я хвърли. Не я интересуваше. Така или иначе в нея щеше да има само лъжи. Но Рейчъл не би писала лъжи, не и на себе си, не и в дневник. Книгата бе предназначена само за нейните очи.

Джеси се загледа в книгата и бързо я вдигна.

12 Декември 1863

Дори не си бях мечтала, че пръстите ми ще заздравеят така добре. Когато доктор Харисън предложи писането, като упражнение за тях, аз се засмях. Нямам на кого да пиша. Въпреки всичко бе хубаво да разбера, че пак

мога да се смея. Челюстта вече не ме боли. Доктор Харисън ме увери, че след като съм бременна само във втория месец, бебето не би трябвало да е засегнато. Няма да повярвам на това, докато не го усетя да рита.

13 Декември 1863

Все още не мога да пиша за това, което се случи в Роки Вали. Не мисля, че някога бих могла. Доктор Харисън каза, че дневникът е чудесна идея и мисли, че трябва да пиша за това, което Томас ми стори. Но не мога.

23 Декември 1863

Бях забравила какво е да си с пълен стомах. Не трябваше да напускам доктор Харисън и да продължавам с малкото пари, които ми даде. Благословен да е, задето ми се довери, че някога ще му платя. Но не мога да си намеря работа. Тялото ми е все още твърде немощно за тежка работа.

27 декември 1863

Най-накрая си намерих работа в малък град, за който никога не бях чувала. Само до тук можах да стигна с парите на доктор Харисън. Сервирането би било много полесно, ако часовете не се нижеха така бавно. С всяко пени, което мога да спестя, ще минат поне още три седмици, преди да имам достатъчно, за да стигна до Джесика.

30 декември 1863

Как бих могла да пиша за това? Но защо не? Какво е да те изнасилилия пиан старец, сравнено с това да бъдеш пребита почти до смърт от мъжа, който обичаш? Този мъж беше един от клиентите, поне аз си мислех, че е. Чакаше ме отвън пред ресторанта. Слава Богу, приключи бързо. Дали не получавам имунитет срещу болката?

18 януари 1864

Отне ми повече да си тръгна от тук, отколкото очаквах. Първото ритане на бебето ме стресна и изпуснах куп чинии. Трябва да ги платя. Но бебето ритна! Слава на Бога, Томас не бе убил сина си!

26 януари 1864

Да ми прости Господ, но започвам да мразя Томас. Не стигна, че ме преби и ме изгони без причина, без да го е грижа дали съм жива или не, а сега ми отнема и Джесика. Единственото, което ме чакаше в училището ѝ беше писмо от Томас, че се развежда с мен и ще ме убие, ако опитам някога да видя дъщеря си. Взел я е от училище преди повече от три месеца. Джеб трябва да му е казал, че съм оживяла след побоя. Иначе щеше да остави Джесика в училище. Какво да правя сега?

8 февруари 1864

Мисля, че Джонатан Юинг ми спаси живота. Никога не съм срещала толкова мил мъж. След като състоянието ми не ми позволява да работя, бях прибегнала до просене. Томас се бе погрижил няколкото приятели, които ми бяха останали да не ми помагат. Какво бе станало с мъжа, който обичах? Ще разбере ли някога, защо Томас се обърна срещу мен? Дали не е полудял?

Джеси побягна от стаята с дневника, притиснат до гърдите си.

ГЛАВА 39

Юниън Пасифик закъсняваше. В противен случай, Рейчъл и Били щяха да изпуснат влака. Куфарите им бяха натоварени и качването на пътниците бе започнало. Рейчъл чакаше на перона, докато Били разменяше последни думи с Джеб. Опитваше се да не мисли, че напуска ранчото, че напуска Роки Вали отново.

— Майко!

Рейчъл замръзна. Това не беше гласа на Били. Видя жребеца в края на перона и разпозна ездача. Джеси стоеше върху Блекстар. Тя се загледа за миг в Рейчъл, преди да скочи от него.

За Джеси не съществуваше нищо друго наоколо, освен Рейчъл и това да се добере до нея възможно най-бързо. Тя затича. През нея минаваше вихрушка от емоции.

Рейчъл затаи дъх, когато дъщеря ѝ се доближи. Очите на Джеси отразяваха чувства, които никога не бе виждала в тях — нещастие, отчаяние. Видя книгата, която стискаше тя и силно се изчерви, след като осъзна, какво бе прочела там. Какво означаваше това, че Джеси бе дошла с дневника в ръце? Глупавата книга бе постигнала това, което нищо друго не успя!

— Джесика? — Рейчъл протегна ръка колебливо, но в момента, в който пръстите им се докоснаха, Джеси изгуби контрол и се хвърли в обятията на Рейчъл.

— Майко! О, майко, съжалявам! Бях толкова жестока с теб! — изплака Джеси. — Но не можеш да ти позволя да видиш, че те обичам, че винаги съм те обичала!

— Знам, скъпата ми. Сега няма значение — Рейчъл едва успяваше да изрече думите, беше толкова разтърсена от емоции. — О, Джесика, не плачи.

— Като си помисля, какво ти причиних, какво ти стори Томас, о, майко, били сме толкова несправедливи.

— Джесика, Джеси, погледни ме — Рейчъл взе лицето ѝ в ръцете си. — Скъпата ми, нищо от това не е по твоя вина. И нищо няма

значение, след като си те върнах.

Джеси погледна майка си в очите. Плачеше неудържимо.

— Прегърни ме, майко. Само ако знаеш, колко често съм мечтала отново да ме държиш в обятията си!

Влакът изсвири. Рейчъл се скова. Джеси я погледна и на лицето и се появи паника.

— Не можеш да си тръгнеш, не сега!

Рейчъл се усмихна нежно.

— Багажът ни вече е качен.

— Тогава ще го свалим!

Рейчъл се усмихна на упоритата нотка, която толкова бързо се появи в тона на дъщеря ѝ.

— Скъпа, ти имаш нужда от малко време насаме с новия си съпруг.

— По дяволите, не използвай това извинение! Нямах да си тръгнеш, ако не се бях омъжила за него.

— Но го направи.

— Ще се разведе с него!

— Не, няма, Джесика. Бебето ти се нуждае от него, дори да си мислиш, че на теб не ти е нужен.

Джеси сведе поглед и бузите ѝ порозовяха.

— Той ти е казал за това, предполагам?

— Да.

— Е, все пак аз нямам нужда от време насаме с него.

— Разбира се, че имаш. Всички младоженци имат нужда от време за себе си. Но аз ще се върна веднага щом Били се настани в училище и свърша малко работа, която бях пренебрегнала. Няма да е за дълго, Джесика. Разбираш ли?

— Обещавах ли да се върнеш, майко?

Имаше такава молба в гласа на Джеси, че Рейчъл за малко не си промени мнението да остане. Но тя твърдо бе решила да не се намесва в първите седмици на новия брак. Чейс и Джеси имаха нужда от време. Не всичко беше наред между тях.

— Давам ти дума, че ще се върна. Но искам да ми обещаеш, че ще дадеш шанс на Чейс. Той е добър човек.

Джеси въздъхна.

— Можем да поговорим за това, когато се върнеш.

Рейчъл се засмя.

— Упорита до края, милата ми.

Джеси подаде дневника на Рейчъл.

— Не си го прочела до края, нали? — попита Рейчъл, припомняйки си мъката, която бе изляла в него напоследък.

— Не, но бих искала.

Рейчъл погали Джеси по бузата и я привлече в обятията си за последна прегръдка.

— Не мисля, че някоя от нас има нужда да четете тази книга отново.

— Обичам те, майко!

— О, Джесика, толкова дълго чаках, за да чуя това! — сълзите започнаха да се стичат отново. — И аз те обичам и скоро ще се върна, милата ми.

Дълго след като влака се скри от погледа ѝ, Джеси стоя на празния перон. Джеб се оттегли в салона, след като видя помиряването на Джеси и Рейчъл. Той знаеше, че момичето ще има нужда да остане за малко насаме.

Малко по-късно Чейс откри Джеси на гарата.

— Замина ли? — попита той колебливо.

Джеси не го погледна.

— Да — тя продължи да гледа към празните релси.

— Защо си увесила нос? — попита той несигурно.

Джеси бавно повдигна очи.

— Тя не остана — заради теб.

— Почакай, Джеси. Аз пък какво общо имам с това, по дяволите?

— Тя мисли, че ни трябва малко време насаме заедно.

— Е — ухили се Чейс, — идеята е добра.

— Не е! — отвърна Джеси, преди да се завърти и да се отправи към Блекстар.

Чейс я последва бързо.

— Къде отиваш?

— В къщи.

— Не можеш, Джеси. Твърде късно е, за да яздиш целия този път.

— Мога да яздя на лунната светлина.

— Ще замръзнеш — отбеляза той.

— Ще яздя твърде бързо, за да усетя студа.

Той хвана рамото ѝ.

— За къде бързаш? Никога не си яздила до дома през нощта преди.

— Искам позната обстановка. Искам да спя в собственото си легло, в собствената си стая, с моите неща около мен — тя се отскубна, ядосана, че бе казала толкова много. Чувстваше се ограбена, сякаш отново бе загубила майка си. — Не те карам да яздиш с мен, ако за това се тревожиш. Можеш да се върнеш сутринта с Джеб.

Без да изчака отговора му, тя се качи на коня и потегли, без да се обръща назад.

ГЛАВА 40

Джеси не знаеше, какво я предупреди за тримата ездачи. Бяха твърде далеч, за да чуе конете им, но тя някак ги усети. Малко покъсно ги видя. Косъмчетата по врата ѝ настръхнаха, когато осъзна колко близо са до дома ѝ и че идваха от ранчото.

Фактът, че не бяха на главния път за града я притесни. Сякаш не искаха да попаднат на някой. Тя не се подвоуми и насочи Блекстар по пътеката, за да ги последва. Не спря дори за да помисли, дали Чейс няма да я изгуби. Той я следваше отдалеч през почти целия път. Знаеше, че е там, но не я интересуваше. Това си беше нейна работа и тя щеше да се погрижи за собствените си интереси, без помощта и намесата на съпруга си.

Бясно пришпорвайки Блекстар, Джеси бързо стопи дистанцията между себе си и тримата ездачи. Те я чува. Първият изстрел профуча покрай ухото ѝ и тя веднага грабна собственото си оръжие. Нададе два ответни изстрела, все още галопирайки бясно, преди юздите на Блекстар да се изплъзнат от другата ѝ ръка и да ѝ се наложи да се бори като обезумяла, за да ги хване отново. Мъжете пак стреляха по нея, но те бягаха, за да спасят живота си и стреляха на посоки.

Джеси непоколебимо продължи преследването. Тя видя кои са. Луната бе достатъчно ярка. Беше толкова ядосана, че нямаше да спре, докато не види и тримата да се въргалят мъртви в прахта в краката ѝ. Слава Богу, бе сменила дрехите си и носеше оръжие. Но зад нея се появи друг кон и Чейс издърпа юздите ѝ.

— Луд ли си? — изкрещя му тя. — Измъкват се!

— Не би ми харесало да видя жена си със счупен врат — каза той, докато дърпаше юздите, за да спре Блекстар. — Знаеш, че не можеш да галопираш по такъв терен посред нощ. Помисли за коня си, ако не за себе си!

Той беше прав. Дупка в земята можеше да убие човек, със същия успех, като куршум, защото щеше да счупи крака на коня. Но това не

смекчи гнева ѝ. Тя гледаше, как обектите ѝ на отмъщение се отдалечават все повече и повече.

— Проклет да си! Вече е твърде късно! — изкрещя тя на Чейс.

— Кажи ми какво се случи, Джеси.

— Те стреляха по мен. Аз им отвърнах.

— И?

Тя сви рамене.

— Вероятно съм ранила този, в когото се целех.

— Джеси, кой...

— Наемниците на Боудри. Видях ги да се отдалечават от ранчото. Когато се приближих достатъчно, за да ги разпозная, те стреляха по мен.

— Клей и Чарли? Боудри ли беше третия мъж?

— Искане ми се да беше той, но беше Блу Паркър! Това безполезно копеле!

— Сигурна ли си?

— Погледна право към мен, преди да забиеш шпори в коня си. Познавам го от твърде дълго, за да го сбъркам с някой друг.

— Значи Паркър наистина се е съюзил с тях — каза Чейс замислено. — Трябвало да са му предложили много пари.

— По-скоро е за отмъщение. Той се интересуваше от мен, искаше да се оженим — обясни тя. — След като ти дойде, помисли, че го избягвам заради теб. Не знаеше, че съм напуснала ранчото, за да отида на север онези два пъти. Когато налетях на него един ден, той ме обвини, че съм го захвърлила заради теб. Казах му, че не е истина, но той не ми повярва. Същия е като баща ми — човек, който мисли, че трябва да си отмъщава за всяка грешка.

— Какво мислиш, че са правили? — попита Чейс.

Джеси затаи дъх. Гневът ѝ беше надвил страховете.

— Да отиваме в ранчото! — извика тя, обръщайки Блекстар. — Страхувам се дори да си помисля, какво са направили.

Балди ги пресрещна, точно когато се върнаха на пътя, водещ към долината. Беше тръгнал към града, за да ги намери. Когато свърши разказа си, Джеси се вцепени. Тя си бе мислила, че събирането на стадото на едно място ще реши проблема веднъж завинаги, но всъщност това само бе улеснило застрелването на животните. Близо половината стадо лежеше мъртво или агонизиращо около лагера.

Рамзи все още бе в безсъзнание от удара по главата и остатъка от стадото беше подгонено право към отровения водоем. Балди се беше върнал в лагера точно на време, за да види тримата мъже да потеглят и да пресметне щетите. През целия си живот бе работил с говеда и сега бе облян в сълзи от загубата, която бе видял.

Балди тъкмо бе приключил с разказа си и Джеси видя оранжевия отблясък над хълма, който се извисяваше над долината. Чейс го видя миг по-късно. Дълбок животински звук се изтръгна от гърлото на Джеси. Тя пришпори Блекстар и Чейс я последва уплашен.

Джеси спря на върха на склона и погледна надолу към къщата. Блясъкът от огъня освети лицето ѝ, и разкри такава дълбока мъка, че тя едва не разкъса сърцето на Чейс.

Всяка сграда в ранчото бе обхваната от пламъци.

ГЛАВА 41

От пожара бяха изминали две седмици. Две седмици, които Джеси не можеше да си спомни. Намираше се в Чикаго, в имението на майка си. Не си спомняше нищо от пътуването до тук, нито каквото и да е друго.

Но поне вече бе излязла от състоянието на пълна апатия. Извърна се, за да застане с лице към майка си, а очите ѝ се оживиха за първи път от две седмици на сам.

— Как смее да ме напуска? Не съм стар багаж, който може да захвърли някъде и да забрави за него!

— Джесика, изобщо не ме слушаш — каза Рейчъл спокойно.

Джеси продължи да крачи по дебелия килим в стаята на майка си.

— Слушам те. Не можах да повярвам, когато се събудих тази сутрин и ми просветна, какво ми каза вчера! Беше вчера, нали? — тя не изчака за отговор. — Е, това няма да стане. Той не може просто да ме захвърли на прага ти. Аз съм негова отговорност, а не твоя!

— Първо на първо, Чейс не те захвърли тук. При мен си от една седмица, а той беше до теб денонощно. Второ, не те е изоставил. Ще се върне, преди да се роди бебето, сигурна съм.

— Не вярвам. Той няма да се върне. Ще намери баща си и ще реши да остане в Испания. Защо да се връща? Той не искаше да се ожени за мен. Направи го единствено бебето да не се роди копеле.

— Имаше и други причини, Джесика и ти го знаеш.

— Тогава, защо не е тук? Как можа да ме остави в това състояние?

— Ти дори не знаеше, че той е тук, мила — обясни нежно Рейчъл. — През цялото това време реагираше единствено на мен, и на моя глас. Не осъзнаваше нищо. Не знаехме, колко дълго ще останеш в това състояние. Апатията ти можеше да продължи с месеци, но самата ти не беше в опасност. Тъй като Чейс така или иначе не можеше да стори нищо за теб, реши, че е най-добре да предприеме пътуването до

Испания сега. Ако не беше тръгнал, ти вероятно още щеше да живееш в собствения си пашкул. Новината, че е заминал те накара да дойдеш на себе си.

— Не в това е въпроса — каза Джеси упорито. — Той все пак ме остави на твоите грижи. Сега, когато си нямам нищо — нищо мое! — тя замълча за миг, но след това очите ѝ отново светнаха. — За това ме е изоставил! Защото нямам и пукнато пени! Това няма да му се размине!

— Наистина, Джесика, мисля, че не си на себе си. Чейс не се ожени за теб заради парите ти. А и ти със сигурност не си ми в тежест. Честно казано, се радвам, че ще съм до теб по време на бременността ти. Ще мога да ти помогна. Нима ще ми отнемеш шанса да ти бъда истинска майка?

— Нямам нужда от загрижеността ти, майко — усмихна се Джеси. — Радвам се, че ми отне по-малко време да те нарека отново майко, отколкото... — тя нямаше да повдига този въпрос. — Разбери, не че не искам да остана тук с теб. Нищо не би ми харесало повече от това. Просто не искам да завися от теб. Чейс няма да се върне.

— Не знаеш това — настоя Рейчъл.

— Напротив. Разбираш ли, когато се оженихме, ясно му казах, че няма да живея с него. Тогава имах ранчото. Чувствах... не исках... той е женкар, майко — изтърси тя ядосано. — Знаех, че не мога да живея с това. Ако щеше да има други жени, си помислих, че ще е по-добре да развратничи някъде далеч от мен, където няма как да науча.

— Разбирам — каза тихо Рейчъл.

— Така ли? — попита Джеси с надежда. — Тогава разбираш и защо трябва да тръгна след него?

— Почакай, Джесика — тонът на Рейчъл прозвуча предупредително. — Искаш да тръгнеш след него?

— Трябва — каза Джеси твърдо. — Той знае, че всичко се промени за мен, откакто му казах, че може да си живее живота. Знае, че не мога да се издържам сама, не и сега. След като ме принуди да се омъжа за него, значи по дяволите, трябва да се погрижи за мен, когато имам нужда от него.

— Това ли е единствената причина, заради която искаш да го последваш, Джесика? — попита меко Рейчъл.

— Разбира се — каза Джеси просто. — Каква друга причина бих могла да имам?

— Защото го обичаш.

Защото го обичаш. Думите я преследваха по време на пътуването с влак до Ню Йорк, през ужасните нощи, които прекара затворена в малката каюта на кораба, през още по-страшното и самотно пътуване из непознатите земи на Испания. Тези думи не ѝ даваха мира. Докараха я до отчаяние. Тя не можеше да обича човек, като Чейс Самърс. Човек, на когото не можеше да се довери, който не чувстваше нищо, дори и бегло наподобяващо на любов. Не можеше.

Нямаше да мисли за това. Тя пропъди думите с мисли, със спомени как майка ѝ накрая бе склонила и бе настояла да поеме всички разходи по пътуването ѝ. Трескавата бързина, с която бяха опаковали дрехите, които Рейчъл бе поръчала за нея, тъжното сбогуване и увещанията, че ще се върне незабавно, ако не успее да намери Чейс в Ню Йорк, преди да е отплавал. Но той бе заминал същата сутрин, в която тя бе пристигнала. Затова си купи билет за следващия кораб — изплашена, но твърдо решена.

Всички книги, които бе изчала и всички истории, които бе чула не бяха успели да я подготвят за страховития океан и пътуването през него. Когато не бе изплашена до смърт, беше отегчена. Бе прекарала много от безкрайните часове, ровейки се из неясните си спомени за двете седмици след пожара.

В главата ѝ изплува бегъл образ на непозната за нея стая и Чейс, който води Кейт при нея. Изглеждаше повече като сън. Чуваше Кейт да я моли за прошка, задето никога не бе казала на Томас, че тя е била тази, която е заварил Том Фенгъл. Чу я да признава, че е била влюбена в Томас през всички тези години, как е била негова любовница след заминаването на Рейчъл и заменена с друга година по-късно заради неспособността си да го дари с така желания син. Дори и след това, Кейт продължила да обича Томас и да мълчи за Рейчъл, ужасена от това, какво може да ѝ стори Томас, ако научи истината. Това беше едното извинение. Накрая си бе признала, че не е казала нищо, защото Томас би могъл да реши да си върне Рейчъл.

Джеси не знаеше, какво бе признала на Кейт и дали изобщо бе казала нещо. Тя дори не можеше да бъде сигурна, дали не е сънувала всичко. Това бе едно от многото неща, за които трябваше да пита Чейс.

Той ѝ беше казал нещо за Джеб, за това, как Рейчъл платила дълга ѝ към банката и още, че е уредил нещата с шерифа. Но всичко това беше много объркано в съзнанието ѝ.

Когато стъпи на твърда земя в Кадиз, се почувства по-нормално. Не ѝ беше трудно да открие, че кораба на Чейс го няма закотвен на дока. Още по-лесно ѝ бе да разбере, че близо до Ронда живеел богат мъж на име Карлос Силвела. Всъщност, не бе трудно човек да се сдобие с информация от всякакъв вид, тъй като испанците бяха почти агресивно гостоприемни, и винаги готови да се отклонят от пътя си, за да помогнат на непознат. Това я радваше, тъй като, колкото повече виждаше от Испания, толкова повече се чувстваше като чужденка от някакъв друг свят. Новозаселената територия на Уайоминг не я бе подготвила за страна, изпълнена с история. Кадиз всъщност, беше най-старото трайно населено селище в западна Европа.

Джеси като че ли бе най-удивена от първата си среща с палмови дървета.

След един ден в южното пристанище, тя се озова пред кръстопът. Не можеше просто да стои там и да чака Чейс, тъй като кораба му можеше да акостира навсякъде по оживеното крайбрежие, при това не задължително в Кадиз.

Наистина нямаше избор. Но без съмнение той щеше да се отправи към Ронда и семейство Силвела, така че тя уреди подробностите около пътуването. Беше очарована от прекрасната земя, античните църкви и великолепната природа. Лъкатушещите пътища бяха неравни, а каретата, която бе наела стара и скърцаща, но Джеси бе силно развълнувана от пътуването.

Все още се чудеше, какво ще каже на семейството, когато три дни по-късно малко след като слънцето се скри зад хоризонта, пристигна пред огромната бяла къща на Силвела в покрайнините на Ронда. Ако Чейс още не бе пристигнал, как щеше да им обясни коя е? Прислужницата, която отвори вратата беше любезна, но не особено отзивчива. За облекчение на Джеси се появи млад мъж, който освободи жената. Беше среден на ръст, с късо подстригана руса коса и толкова чувствени златисти очи, че Джеси затаи дъх, когато я огледа с нескрит интерес.

— Мога ли да ви помогна, сеньорита?

— Сенъора Джесика Самърс и да, можете да ми помогнете. Идвам от Кадиз — всъщност, чак от Америка — за да намеря Карлос Силвела.

Златистият поглед на мъжа стана видимо любопитен.

— Идвате от Америка и говорите испански много добре, но кожата ви далеч не е...

— Не съм испанка — Джеси усети объркването му и обясни. — Научих езика, като част от обучението си. Английският е родния ми език.

— Разбирам.

— За Сенор Силвела? — попита тя, чудейки се колко още трябва да стои на вратата.

— Простете — каза мъжът. — Какво ще си помислите за мен, задето ви държа на вратата?

— Всичко е наред — каза Джеси учтиво.

— Вие сте толкова любезна, колкото и красива, сенъора. Както и да е, чичо ми не приема посетители. Разбирате ли, той е много болен.

— Той не умира, нали? — Джеси знаеше, че това е грубо, но как щеше да се почувства Чейс, ако никога не успееше да го види?

Мъжът се забави в голямото предверие, чудейки се какво да прави с нея.

— Срамота е, че идвате по това време и след толкова дълъг път. Вероятно аз ще мога да ви помогна. Чичо ми... не може да се вижда с никой.

Джеси мислеше трескаво. Какво да прави? Ако не можеше да го види, как щеше да разбере, дали той е човека, когото търсеше?

— Калифорния! — каза бързо Джеси. — Знаете ли, дали чичо ви е бил там преди много години?

— Мисля, че да, преди семейството да продаде земята, която притежавахме там. Но това е било много отдавна, преди около двадесет и четири години. Не ми изглеждате достатъчно възрастна за...

— Не, сенъор Силвела, не исках да намеквам, че познавам чичо ви.

— О, виждам, че маниерите ми отново липсват, сенъора. Не се представих. Аз съм Родриго Суарез. Чичо Карлос има само сестри и майка ми е една от тях. Той е единствения останал Силвела.

— Той... няма деца?

Той изглежда нямаше нищо против този личен въпрос.

— Имаше дъщеря, но тя почина съвсем малка. Съпругата му не можеше да има други деца. Но той не се разведе с нея и дори не се ожени повторно, след като тя почина.

— Трябва много да я е обичал.

Родриго се усмихна.

— Кой може да каже? Изглеждаше повече незаинтересован, отколкото отдаден. Но, да, по-романтично е да мислите, че я е обичал.

Усмивката му се задълбочи. Джеси остана с впечатлението, че той е романтик, човек, който е влюбен в любовта. Беше чаровен. Джеси се засрами, че е засегнала такава лична тема и това пролича в колебливото ѝ държание. Тя сведе поглед.

— Родриго, цяла вечер ли смяташ да ме караш да чакам? — и двамата се обърнаха към младата жена, която се появи от една от страничните стаи на предверието. — Имаме игра за довършване. Но кой е това?

— Не съм съвсем сигурен, Нита — отговори Родриго с усмивка. — Тя идва от Америка и вярва, че има работа с чичо Карлос.

Бдителността на Джеси се повиши, когато облечената в траурни дрехи Нита обърна тъмните си кафяви очи към нея. Не беше много по-възрастна от Джеси и бе невероятно красива, дори и цялата в черно. Тъмно русата ѝ коса беше строго сплетена на врата. Чертите ѝ бяха остри и излъчваха аристократизъм. Беше много красива. И много надменна.

— Приятелка от Америка? Роднина? — подигра се Нита. — Копеле вероятно, надяващо се на част от моето наследство?

Темпераментът на Джеси лумна.

— Не, съпруга на син — копеле — каза студено тя. Е, вече всичко бе разкрито.

Нита се извърна преbledняла.

— Лъжете, сеньора — изсъска Нита. — Чичо Карлос няма син. Къде е този син? И защо вие сте тук? Ще ви кажа защо. Защото сте крадла на наследства. Надявате се да заблудите болен мъж и да го накарате да мисли, че има син. Надявате се да го измамите.

— Аз не... — започна Джеси, но Нита каза:

— Изхвърли я, Родриго!

— Нита, моля те — намеси се Родриго. — Ако това, което тя казва, е истина...

— Точно така — прекъсна го Джеси любезно. — Не бихте искали чичо ви да разбере, че сте били негостоприемни към снаха му, особено след като тя очаква първият му внук. Нали? Разбира се, че не. Е, Нита, защо не се поразмърдате и не ми намерите стая?

— Елате. Оттук — процеди през зъби Нита и закрачи горделиво надолу по коридора.

— Е, нямам намерение да ходя там — усмихна се Джеси на засрадения Родриго.

Усмивката му я обезоръжи. Толкова ѝ приличаше на усмивката на Чейс.

— Е, сеньор, сега вече знаете и няма да го отпратите. Името на съпруга ми е Чейс Самърс. Той трябва да се появи съвсем скоро.

ГЛАВА 42

Времето в средата на януари бе изключително приятно. Атмосферата в домакинството на Силвела не. Преди три дни Джеси бе опитала да види дон Карлос, но той никога не оставаше сам и всеки път щом понечеше да влезе в стаята му я отпращаха.

Това не ѝ даваше мира, защото осъзна, че той може да умре всеки момент. Нямах ли да иска да знае, че има син? Нямах ли това да му достави малко радост? Чейс никога не би ѝ простил, ако дон Карлос умре, без да узнае за него. Не и когато тя беше под един покрив с него. Не знаеше кога ще пристигне Чейс, така че нямаше смисъл да го чака, преди да говори с дон Карлос.

Тя бързо научи някои неща за семейство Силвела. Емилия, малката прислужница, която Родриго бе пратил да се грижи за нея, беше истински извор на информация. Джеси научи, защо Нита бе толкова ядосана, когато бе пристигнала и я бе обвинила, че е копеле на дон Карлос. Родителите на момичето бяха умрели разорени и дон Карлос я бе приютил. Тя живееше под покрива му от две години и отказваше да се омъжи, за да може да се грижи за него. Много благородно, ако мотивите ѝ не бяха толкова очевидни.

Родриго от друга страна стоеше там от искрена загриженост към чичо си. Той самият беше доста заможен, след като майка му бе направила по-сполучлив избор за съпруг от сестра си. Тя беше доста значима социална фигура и в момента пътуваше из Европа. Новините за състоянието на брат ѝ още не я бяха застигнали.

Не ѝ хареса да разбере, че здравето на дон Карлос го предава от много години. Разбра, че винаги е бил активен мъж, но лош случай на пневмония го е оставил много слаб и почти неподвижен. Това бе довело и до други заболявания.

През третата си нощ в тази чужда къща, Джеси изчака докато чуе Нита да излиза от стаята на дон Карлос и Родриго да заеме мястото ѝ. Тя излезе от просторната си стая и мина на пръсти по коридора. Беше рано. Имаше още много до десет часа, абсурдното време, когато се

сервираше вечерята. Трябваше да се примири с необичайните часове за хранене, наложени от три часовата сиеста следобед, която цялата страна спазваше.

От стаята на дон Карлос не се чуваше никакъв звук. Възрастният мъж вероятно спеше и Родриго стоеше до него. Последният път, когато бе опитала да влезе, Джеси не успя да каже и дума, тъй като една прислужница, приличаща на стара вещица я заля с поток от „шшшшт“ и „бъдете тиха“.

Тя се надяваше поне Родриго да е сам. С него можеше да се справи. Бе открила това още първия ден.

Вратата се отвори тихо и Джеси се доближи до покритото с балдахин легло, преди Родриго, който стоеше до прозореца и оглеждаше двора да се обърне и да я види. Леглото беше покрито с лека ефирна материя, но имаше само една лампа в стаята и беше невъзможно да се види през нея.

— Защо го държите на толкова задушно място? Нещо заразно ли е?

— Разбира се, че не — прошепна Родриго, пристъпвайки напред.
— Доктора препоръча никой да не го безпокои и ние следваме инструкциите му.

— Но той трябва да има светлина и въздух. Не бива да бъде покрит така.

— Бих се съгласил, но не съм лекар и не мога да кажа кое е най-доброто за чичо ми.

— Здравият разум... о, няма значение — каза Джеси раздражено. Мразеше да се чувства като натрапница, но си беше точно такава.

— Трябва да излезеш, Джесика — каза Родриго нежно, но твърдо.

Джеси сбърчи вежди.

— Не сте му казали за мен, нали? И това ли беше идея на доктора или на Нита?

— Не си справедлива. Не разбираш ли, колко ще се разстрои ако научи това, което дори може да не е истина?

— Чичо ти ще знае каква е истината.

— А помислила ли си за това, че шока би могъл да го убие? — попита Родриго.

— Съжалявам — призна Джеси, — но мисля, че си струва риска.

— Родриго, кой е с теб?

Джеси се обърна към мекия глас. Родриго ѝ даде знак с очи да бъде тиха.

— Никой, чичо — гласът му вече не звучеше като шепот.

— Лъжеш ли ме, момчето ми? — смъмри го гласът. — Очите не ме лъжат. Мога да видя извън този мавзолей, дори ти да не виждаш вътре.

— Исках само да ти спестя безпокойството, чичо — каза Родриго разкаяно. — Трябва да си почиваш.

— Почивам си твърде много. Имам нужда от развличане. И така, кой е това?

Дълги тънки пръсти дръпнаха ефирната завеса и Джеси ахна.

— Вие сте толкова млад!

— Не толкова, колкото бях, мила.

— Но аз имах друга представа за вас — изгърси тя, без да мисли.

— С бяла коса, сбръчкан... проклятие, не мислех...

Дон Карлос се изкиска.

— Вие сте истинско удоволствие, мило момиче. Приближете се, за да мога да видя дали сте толкова красива, колкото ми се струва. Очите може и да не ме лъжат, но светлината тук е плачевна.

Джеси приближи леглото и удивлението ѝ нарасна. Не предполагаше, че голямата прилика, ще е толкова очевидно доказателство. Мъжът, който лежеше в огромното легло приличаше толкова много на Чейс, че ѝ се струваше направо неестествено. Разбира се бе по-възрастен, но не толкова, колкото тя си бе мислила. Не ѝ бе хрумвало, че е бил толкова млад, когато е срещнал Мери. Беше само на четиридесет и шест или седем години, изтощен, блед и много слаб, но това не можеше да скрие факта, че е твърде млад, за да умира. Косата му бе толкова черна, колкото и нейната, с един-единствен сив кичур на челото. Очите му бяха тъмни и любопитни. Докато я оглеждаше, той изви устни точно, както Чейс правеше винаги.

— Изглеждате още по-изненадана от външността ми, отколкото преди малко — каза дон Карлос.

— Сеньор, — отговори Джеси смутено — просто много приличате на някого, когото познавам.

— Джесика — каза предупредително Родриго.

— Истина е, Родриго — той разбра намека и тя му кимна. — Но не съм забравила разговора ни.

— Говорили сте за мен, а? — въздъхна дон Карлос. — Неприятна тема за обсъждане от младежи. Трябва да си говорите за весели неща, за партита и — племенника ми не се ли е похвалил с матадорските си умения?

— О, не, сеньор, не е.

— Наистина ли, Родриго? Обикновено очароваш всичките си нови дами с истории за храбростта си.

Джеси се изчерви от предположението на дон Карлос.

— Бъркате за Родриго и мен. Ние току-що се срещнахме.

— Тогава сте приятелка на Нита?

— Не, аз... името ми е Джесика Самърс. Пътувах...

Джеси не можа да довърши. Как би могла да го излъже?

— Пътувате? — повтори дон Карлос. — На обиколка из Европа, предполагам? И сега сте мой гост? Но това е чудесно! Радвам се да разбера, че дома ми продължава да предлага гостоприемство, дори когато аз не мога да се грижа за това. И откъде сте, сеньорита?

— Сеньора и домът ми е в Америка.

— Америка. Колко прекрасно. Трябва да ме посещавате често и да говорим заедно на английски. Моят е поръждясал и бих искал да го изпробвам.

— За мен би било удоволствие, сеньор.

— Сеньор, сеньор — трябва да ме наричате Карлос. И къде е щастливеца, за когото сте омъжена?

— Ние... ъ... пътуваме отделно.

— Но той ще ви намери ли тук?

— Убедена съм, дон Карлос.

— Мили Боже. Трябва да го доведеш да се срещнем веднага щом пристигне. И без никакви глупости от твоя страна, Родриго, затова че съм твърде болен, да приемам посетители. Имам нужда от насърчаване. Компанията на тази дама ми подейства изключително добре.

Родриго се усмихна.

— Това е чудесно, чичо, но сега наистина трябва да почиваш.

— Не ме слушаш, Родриго. Защо не се поразмърдаш сега и не ме оставиш да си поговоря с моята гостенка? Не си ли й казал за

пътуванията ми до Америка? С нея имаме много да си говорим.

— Пътувания, чичо? Но ти си посетил Америка само веднъж, когато си бил дори по-млад от мен.

— Глупости — обяви дон Карлос. — Върнах се преди десет години. Но разбира се, ти няма как да знаеш за това. Беше след погребението на Франциско и майка ти незабавно те взе със себе си във Франция.

— Отплавал си за Америка? Защо? — попита Родриго.

— Да търся някого.

— Не сте я намерил, нали? — попита бързо Джеси, преди Родриго да е успял да я спре.

— Не. Твоята страна е твърде голяма, скъпа — отвърна тъжно дон Карлос.

Джеси забеляза пустия му поглед и осъзна, че е допуснала грешка. Бе предположила, че се е върнал да търси Мери, когато каза „я намерил“.

— Аз... аз наистина трябва да тръгвам, дон Карлос — каза Джеси притеснено. — Не бих си простила, ако ви преуморя.

— Не сте, уверявам ви — отговори той с нетипично тих глас. — Но ще дойдете отново, нали?

— Да, разбира се.

— Тогава предполагам, че трябва да ви оставя да си отидете.

Тя взе ръката му и той поднесе пръстите ѝ към устните си. През цялото време очите му я гледаха много проникателно и тя почувства, че може да прочете всяка нейна мисъл.

Дон Карлос я спря, когато стигна до вратата. Първите английски думи, които произнесе и Родриго не разбра, я накараха да затаи дъх.

— Още нещо, Джесика Самърс. Този мъж, на когото ти напомням и за когото племенника ми предпочита да не говорите, кой е той?

Джеси погледна към него. Помисли си, че чува нотка на надежда в гласа му. Невъзможно. Не би могъл да предположи, не и след малкото, което бе казала. Но бе стигнала толкова далеч и той трябваше да знае.

— Той ми е съпруг, дон Карлос.

— Мили Боже — прошепна той на пресекулки. — Благодаря ти.

ГЛАВА 43

Слънцето беше в най-високата си точка и заедно с жегата от градината през отворения ѝ прозорец се носеха божествени аромати. Но Джеси не оценяваше прекрасния ден. Тя бе прекарала една неспокойна нощ в мисли за дон Карлос. Подозираше, че бе постигнала целта си, но не можеше да бъде сигурна. О, къде беше Чейс?

Сякаш нямаше достатъчно тревоги, предишната нощ бе усетила първите движения на бебето. Само леко пърхане, но достатъчно, за да я накара да се замисли за следващите няколко месеца. По дяволите, кога щеше да пристигне Чейс?

Чейс не можеше да повярва на късмета си. Беше му изиграл лоша шега с бурята, в която бяха попаднали и която ги бе отклонила толкова далеч от курса им, че изоставяха с почти цяла седмица от разписанието. Той слезе в Малага и намери преводач, който можеше да му служи и за водач. Най-обещаващо бе това, че името Карлос Силвела бе добре познато покрай корабните и банковите му дела. Оказа се лесно да го намери и ето, че сега стоеше пред дома му.

Красивата блондинка, която отвори вратата го гледаше така, сякаш му бяха пораснали две глави и той се уплаши, че късметът му пак се обръща. Устата ѝ беше отворена, но от нея не излизаше и звук. Той тъкмо щеше да извика преводача си, когато тя накрая проговори.

— Значи е истина!

— Извинете? — отговори Чейс. — Не говоря испански.

— Dispense.^[1] Аз... аз говоря английски, но не много добре. Идвате, за да... видите...

— Карлос Силвела — довърши Чейс. — Водачът ми ме увери, че това е точното място. Той тук ли е?

— По-бавно, сеньор. Твърде бързо е за мен.

— Извинете ме. Търся Карлос...

— Si, si — прекъсна го тя. — Това го знам. Съпругата ви каза, че ще дойдете, но аз не повярвах на историята ѝ.

— Съпругата ми? — намръщи се Чейс. — О, мисля, че най-вероятно грешите... нека доведе преводача.

— Не сте ли Чейс Самърс?

Той се бе извърнал, но отново се завъртя към нея.

— От къде знаете?

— Както ви казах, сеньор, съпругата ви е тук.

— Невъзможно!

Джеси достатъчно бе стояла настрана. Тя пристъпи от мястото си в предверието, където изчакваше.

— Не е невъзможно, Чейс.

Нита гледаше объркано от Джеси към Чейс.

— Виждате ли, сеньор, вашата съпруга. Сега ви оставям на нея. Разбираемо, вашият английски ми причини главоболие.

Джеси проследи с поглед, как Нита напуска предверието. Силно раздражено изражение засенчи красивите черти на испанката. Но тя изостави мислите за Нита и се обърна към Чейс, като се чудеше защо просто стои там и я гледа шокирано.

— Имаш ли някакво разумно обяснение за присъствието си тук или да те преметна през коляното си и здравата да те напердаша, задето си най-безотговорната...

— Не ми дръж такъв тон, Чейс Самърс!

Той се запъти към нея, но тя отстъпи.

— Как смееш да пътуваш в твоето състояние? Не помисли ли за себе си и за детето? Ами ако нещо се беше объркало? — тогава тонът му се смекчи. — Случило ли се е нещо? Добре ли си?

— Наистина ли те интересува?

— Джеси!

— Добре съм.

— Какво, по дяволите, правиш тук? Оставих те в безопасност с майка ти...

— Нека бъдем по-конкретни — ядоса се Джеси. Както винаги се чувстваше по-комфортно в атака, вместо в защита. — Ти ме захвърли при майка ми и после ме изостави!

— Изоставил съм те? Не ти ли каза Рейчъл, че ще се върна, преди да се е родило бебето?

— Каза ми — отговори сковано Джеси. — Не ѝ повярвах и все още не вярвам. Не съм забравила, как ти казах, че можеш да си вървиш по пътя. Проклет да си, със сигурност не си си губил времето, нали?

— Джеси, съвсем близо съм до това да ти извия врата!

— А аз съм съвсем близо до това да те фрасна в носа — отвърна тя. — Но се съмнявам, че това ще разреши нещо.

Те се взираха един в друг за няколко секунди.

Тогава очите на Чейс омекнаха и станаха кадифено кафяви.

— О, Господи, радвам се, че си тук! — каза той. — Липсваше ми, Джеси! — Той я притисна в обятията си и устните му завладяха нейните. Целуна я така, сякаш беше прегладнял, а тя бе първата му хапка храна. На Джеси ѝ отне по-малко от секунда да му отвърне със същия плам. Тя се вкопчи в него, впивайки пръсти в гърба му. Колко само ѝ беше липсвал вкуса му, усещането, което изпитваше в обятията му! Почти бе забравила начина, по който я караше да се чувства, как я кара да го желае повече от всичко друго. Думите долетяха някак от далеч, приглушено. Той хапеше врата ѝ.

— На мен не ми липсваше — отговори по навик Джеси.

Чейс се изправи. В очите му се четеше щастие.

— Ако си спомняш, Джеси, един от последните пъти, когато изобщо ми каза нещо беше в Шайен. Почти се беше разплакала, защото майка ти не остана с теб. Затова реших, че ще се зарадваш да прекараш малко време с нея. Това бе чудесна възможност за мен да уредя тази част от живота си. Ти така или иначе не можеше да пътуваш. Или не трябваше.

— Не оспорвам мотивите ти, Чейс — каза Джеси равно. — Дори няма да кажа, че е трябвало да почакаш, докато се роди бебето. Ти ме изостави, без да ми кажеш. Не го обсъди с мен.

— Как бих могъл да го направя в състоянието, в което беше? Не знаехме колко дълго ще бъдеш в шок — тогава я погледна подозрително. — Кога се възстанови? Веднага след като заминах?

— Всъщност, да.

— Благодаря — измърмори той. — Предполагам, че ще ми кажеш, че моето присъствие е било причината?

— Не, заминаването ти ме изкара от него — призна тя.

— Значи съм ти липсвал! Не си се зарадвала, когато си разбрала, че съм заминал?

— Е... не — призна отново тя.

— Тогава, искрено съжалявам Рейчъл. Трябва да е преживяла самият ад, в опити да се справи с избухванията ти — поклати той глава тъжно.

— Спри да ми се подиграваш, Чейс. Изобщо не мисля, че е смешно. Нямах право да ме оставяш с майка ми. Аз не съм нейна отговорност, а твоя. Искаше да се ожениш за мен и сега сме приковани един за друг.

— Наистина ли го мислиш Джеси?

Нежният му глас я свари неподготвена.

— Разбира се.

— Е, аз не се оплаквам, любима.

— Така ли?

Той ѝ се усмихваше.

— Харесва ми идеята да съм прикован за теб. Сега, защо не ми покажеш къде е стаята ни? Така и не успяхме да запечатаме брачните си клетви.

Джеси се изчерви.

— Третата врата надолу по коридора — каза тя. — Не мога да ти разкажа за твоя... за дон Карлос, докато не останем насаме.

[1] Dispense (исп.) — Извинете. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 44

Джеси зарови пръсти в косата му и издаде стон на върховно удоволствие. Чейс лежеше върху нея толкова неподвижно, че изглеждаше заспал. Но не беше. Тя се изкикоти, спомняйки си за онзи път във фургона.

— Мислех, че никога не спиш по корем.

— Така е — Чейс не помръдна. — Спя върху теб.

— Знам, че задържаш тежестта си. Не можеш да се отпуснеш...

— Справям се чудесно — измърмори той.

— Хайде, така или иначе сега не можеш да спиш. Има още поне час до сиестата. Първо е обяда и ще трябва да се срещнеш с братовчедите си и...

Той я погледна ухилен.

— Искаш да кажеш, че ще се върнем тук и никой няма да си помисли нищо за това?

— Чейс, ужасен си!

— Така ли? Не съм те виждал от цяла вечност.

— Минали са само...

— Цяла вечност — той я целуна, за да я накара да млъкне. Тогава се изправи и настроението му се промени. Джеси знаеше, че той отчаяно иска да я разпита, но се страхува. Реши да му помогне.

— Няма ли да попиташ за дон Карлос?

Чейс дори не вдигна поглед. Измина доста време без отговор.

Накрая измърмори:

— Няма за къде да бързам.

— Не вярвам.

— Остави.

— Но ти стигна толкова далеч!

Той я погледна, после извърна поглед.

— Джеси, минаха двадесет години, откакто майка ми за първи път ми каза за този мъж. Това е прекалено дълго време, в което да

мислиш за някого. Много време за... — той спря. — Наречи ме страхливец, но предпочитам да не го чувам.

Тя не можеше да го остави да загуби кураж, не и след толкова време.

— Чейс — каза Джеси внимателно, — дон Карлос е болен от много време и сега... е по-зле. Те дори не ми позволяваха да го видя, от страх, че ще го разстроя.

— Но е жив? Сигурна ли си Джеси? — беше стиснал раменете ѝ.

— Да, сигурна съм. Отидох да го видя въпреки тях.

— Той умира ли, Джеси?

— Не знам — въздъхна тя. — Всъщност не са го казали, но се държат така сякаш ще се случи. Нита вече носи траурни дрехи. Тя ти е братовчедка, впрочем, тази, която отвори вратата.

— Няма значение. Разкажи ми.

— Е, на мен не ми изглеждаше като човек, който умира. Гласът му беше силен. Той е жизнен. Само е слаб и, е, може би няма причина да живее.

— Само една жена може да постави такава диагноза — каза Чейс недоволено.

— Е, възможно е. Както и да е, аз смятах да му кажа за теб, но Родриго...

— Родриго?

— Дон Карлос имал две сестри. Майката на Нита е мъртва. Родриго е дете на другата сестра. Тя все още е жива и сега пътува. И така, Родриго бе с дон Карлос миналата вечер. Той ме накара да разбера, че такава шокираща новина може повече да навреди на дон Карлос, отколкото да му помогне.

— Толкова много деца ли има, че ще му бъде в тежест да потвърди за още едно?

— Чейс, той няма деца. Затова бях толкова твърдо решена. Мислех, че ако разбере за теб, това ще го зарадва. Но не можех да му кажа, ако шока щеше да влоши състоянието му.

— Значи той не знае? И сега ми казваш, че съм изминал целия този път напразно, защото не трябва да се опитвам да го видя?

Тя му даде секунда и обяви:

— Ако той те види, ще разбере незабавно. Защо мислиш, че Нита беше толкова изненадана, когато те видя? Одрал си му кожата, Чейс.

Тя наблюдаваше лицето му, докато значението на думите ѝ достигаше до мозъка му. Ако той изглеждаше точно като дон Карлос, тогава той наистина бе негов баща. Чейс стоеше неподвижно, и се взираше в празното пространство.

— Значи, един поглед към мен и ще се свлече мъртъв, а?

Джеси предположи, че няма да навреди, ако му каже особеното си мнение.

— Всъщност — започна тя колебливо, — имам предвид, е... не мога да съм сигурна...

— Проклятие, откако имаш проблеми с изразяването? Никога преди не си се затруднявала!

— Не си го изкарвай на мен, Чейс Самърс! Ако не искаш да чуеш това, което имам да казвам, значи няма да кажа нищо повече!

Той отново седна на леглото.

— Съжалявам, Джеси. Трябва да разбереш...

— Разбирам — прекъсна го тя. — И това, което исках да ти кажа беше, че баща ти може сам да се е досетил за това, което аз не можах да му кажа. Но ти напомням, че не мога да съм сигурна.

— Как? — той беше толкова объркан, че я болеше да го гледа такъв.

— Е, бях изумена от приликата помежду ви и той забеляза изненадата ми. Признах, че ми напомня на някой, когото познавам. Но — тя си припомни всичко, — не беше само това. Говорехме за Америка и той спомена, че преди десет години се е върнал там, за да търси някого. Не знам защо реших, че това е била майка ти. Предположих също, че не я е намерил и го казах. Той ме погледна толкова странно, когато казах „нея“. И после, когато тъкмо си тръгнах, ме попита директно, на кого ми прилича. Не мислех, че ще навреди, ако призная, че на съпруга ми, така че го сторих. Мисля, че тогава той ми благодари, но разбира се лесно може да съм разбрала погрешно. Бях на другия край на стаята и едва го чувах.

— Но е възможно да знае и да не се е шокирал изобщо!

— Да.

Последва мълчание и после Чейс каза:

— Хайде. Нека отидем да видим... баща ми.

ГЛАВА 45

Напразно бързаха. Дон Карлос спеше. Не бяха направили и крачка в стаята му, когато старата прислужница, която стоеше на пост до вратата ги спря. Чейс нямаше друг избор, освен да почака още малко.

Присъединиха се към младите си домакини за обяд. Представянето беше напрегнато. Вместо Джеси да превежда, двамата мъже избраха да се игнорират един друг. Нита напротив, не оставяше Чейс на мира. Тя се умилкваше около него и това, което несигурния ѝ английски не можеше да предаде, го правеха очите ѝ. Джеси направо се отврати.

Тя нямаше да го направи на въпрос, ако Чейс беше само учтиво толерантен, но той изглежда се наслаждаваше на изобилните прелести на блондинката. Без съмнение си мислеше, че прави поредното си завоевание. И то пред очите на съпругата си.

Преди да бъде сервирано второто ястие, Джеси напусна стаята, като измърмори някакво извинение. Чейс я настигна в основата на стълбището с развеселено изражение.

— Не си ли гладна вече?

— Наситих се!

Той се засмя.

— Знаех, че малкото ми представление няма да убегне от вниманието ти.

— Лъжец! — процеди Джеси. — Ако очакваш да повярвам, че тази отвратителна проява е била в моя полза...

— Но разбира се, че беше. Време е за обяд, Джеси и те трябва да нахранят дон Карлос. Той скоро ще е буден.

— О, разбира се. Но не ми казвай, че не ти хареса, как на Нита ѝ капеха лигите по теб. С удоволствие би те откраднала от мен, след като знае кой си. Тя преследва богатството на баща ти, а ти си заплаха за наследството.

— Ревнуваш ли, любима?

— От тази... тази испанска уличница? Не се превъзнасяй. Просто бях отвратена.

— Хайде, Джеси. Тя ми е братовчедка.

— Това няма значение за нея. Но те предупреждавам, Чейс...

— Знам, знам — прекъсна я той с подигравателна усмивка. — Ако само погледна друга жена, ще простреляш една определена част от тялото ми, която ми е много скъпа. Нали така?

— Шегувай се — отвърна тя сковано, — но това беше главната причина, поради която не исках да се омъжа за теб. Не може да ти се има доверие, че ще останеш верен.

— Вярвай ми малко повече, Джеси — каза той сериозно. — Никога преди не съм имал причина да бъда предан. Но се ожених за теб. Аз взех решението. И приемам този брак на сериозно, дори и ти да не го правиш. Не беше моя идеята да живеем разделени, а твоя. Бях готов да се установя в момента, в който излязохме от църквата. Защо мислиш, че останах, след като спокойно можех да напусна ранчото? Аз...

— Сеньора Самърс, дон Карлос пита за вас.

И двамата погледнаха нагоре. Старата прислужница беше на върха на стълбището и ги гледаше строго.

Дон Карлос седеше в леглото, повдигнат с планина от възглавници. Наполовина празна табла с храна беше оставена до леглото. Прислужницата се задържа само колкото да отнесе подноса. Джеси се зарадва да види, че завесите са дръпнати и стаята е изпълнена със светлина. Добре, че Чейс чакаше в коридора. Да го види без никаква подготовка, можеше силно да шокира дон Карлос.

Джеси пристъпи до крака на леглото, но той ѝ даде знак да се приближи.

— Опасявах се, че съм ви преуморила миналата вечер — започна тя.

— Глупости — усмихна се той успокоително. — Не съм се чувствал толкова добре от месеци.

— Радвам се.

— Съпругът ти е пристигнал...

— Казали са ви?

— Не е нужно никой да ми казва, скъпа. Ти сияеш.

Джеси се засрами. По-вероятно беше да „сияе“, защото с Чейс се бяха карали. Но нямаше как да каже това на дон Карлос.

— Аз, ъ, предполагам, че се радвам да го видя — зашикалкави тя.

— Не трябва да се притесняваш от мен. Хубаво е, че обичаш съпруга си. Така и трябва да е. Що за човек е той? Предполагам не трябва да питам. Той...

Той не довърши изречението и Джеси разбра, колко е развълнуван.

— Значи знаете? — каза просто Джеси.

— Търсих детето си много години, Джесика. Без успех. Можех само да се надявам, че то ще ме намери. Всеки непознат, който срещнех ме караше да се надявам. Беше лесно да чуя това, което исках в думите ти. Дори в началото си помислих, че си ти, докато не каза, че ти напомням на някой. Разбираш ли, приликата е силна в мъжката част от семейството ми. Аз изглеждам като баща си, той като дядо ми, и това продължава от векове. Цветът на очите и косата се променя, но чертите на Силвела видимо присъстват във всяко поколение.

Джеси се усмихна.

— Вече намерихте сина си... и скоро ще станете дядо.

Очите му широко се отвориха и той хвана ръката на Джеси.

— Благодаря ти, скъпа! Ти върна живота в мен.

— Добре, защото вие трябва да се възстановите, дон Карлос. Аз никога не съм познавала баба си и дядо си и искам детето ми да познава своите. Но сега, Чейс чака.

— Сякаш чакам от цяла вечност, за да го срещна. Доведи ми го, моля те.

Джеси трябваше само да се усмихне на Чейс и той разбра, че всичко е наред. И все пак крачките му станаха несигурни, когато влезе в стаята. Страхуваше се. Това беше края на едно дълго пътуване.

Джеси се почувства като натрапница, докато ги наблюдаваше как се взират изумено един в друг.

— Ще ви оставя насаме.

— Не! — спря я дон Карлос. — За нас ще е по-лесно ако останеш, моля те.

Джеси благодари на Бога, че дон Карлос говореше английски толкова добре. Колко странно щеше да е иначе.

— Дон Карлос, това е съпруга ми, Чейс Самърс. Чейс...

— Това не е нужно, Джеси — прекъсна я нервно Чейс.

Дон Карлос мина направо на темата.

— Майка ти ли ти разказа за мен? — гласът му потрепери.

— Много малко — каза Чейс студено.

На Джеси ѝ се прииска да го срита. Какво му ставаше? Умираще да дойде до Испания и да се срещне с него, а сега се държеше толкова хладно.

Дон Карлос не знаеше как да продължи. Мразеше ли го младият мъж?

— Мисля, че ще е добре да изясним някои неща — предложи внимателно дон Карлос. — Сигурно имаш много въпроси към мен, както и аз към теб.

— Искаш да кажеш, че наистина се интересувах от мен?

— Чейс! — ахна Джеси.

Дон Карлос подмина сарказма му.

— Този мъж, Самърс. Беше ли добър с теб?

— Всъщност, името на съпруга ѝ беше Юинг. Нямахме никакъв Самърс. Когато се омъжи, бях вече на десет. Дотогава се наричаше вдовицата Самърс, за да скрие срама си, защото не умееше много да се справя с него.

— Не, Мери Бекет не би могла — каза тъжно дон Карлос.

— Това ли е било името ѝ? — промълви Чейс.

— Искаш да кажеш, че никога не ти го е казала?

— Каза ми само, че идва от Ню Йорк. Никога не говореше за миналото си. Беше много огорчена.

— Както и ти, доколкото виждам — отговори меко дон Карлос. — Не мога да те виня за това. Самият аз бях изпълнен с горчивина през всичките тези години, откакто чичо ми умря и научих всичко, което е криел от мен.

— Искаш да кажеш, че не си знаел, че е била бременна? — попита Чейс и неверието ясно пролича в тона му.

— По-лошо от това, момчето ми. Цели седемнадесет години си мислех, че майка ти си е играла с чувствата ми, само за забавление. Не знаех за машинациите на чичо ми Франциско до преди десет години,

когато на смъртния си одър реши да ми признае за грешките, които е допуснал спрямо мен. Възнамерявах да се оженя за Мери Бекет, но не ѝ предложих, защото смятах за мой дълг първо да обясня намеренията си на чичо ми. Той беше мой настойник, докато бях в Америка и така беше редно.

— И той отказа?

— Не. Не се зарадва, но и не отказа. Това, което бе направил, без да разбере, бе да ме държи далеч от Мери. Непрекъснато ми намираще работа в хасиендата, така че да не мога да се срещна с нея. Когато тя дошла, за да ме види, той ѝ казал, че съм зает и изобщо не ми е предал, че е идвала. Мислел е, че съм твърде млад, за да знам какво е добро за мен. Вярвал е, че е необходимо само да ни държи далеч един от друг, че младите бързо забравят.

— Но той е знаел за състоянието ѝ. Тя ми каза, че е отишла с баща си, за да се срещнат с него, и че баща ѝ е настоял да се ожениш за нея.

— Да, вярно е. Чичо ми е бил толкова изненадан и разтърсен от новината, че им казал първото нещо, което му дошло на ум. Че вече съм се върнал в Испания и брак с една американка бил абсолютно неприемлив, че вече съм бил обещан на друга и съм се върнал в Испания, за да се оженя за тази измислена *povia*^[1].

— Но ти със сигурност си опитал да се срещнеш с нея?

— Мислех, че има седмици докато отплават. Всичко се случи само за няколко дни. Не се притеснявах, че губя време, като помагах на чичо си. Щях да прекарам остатъка от живота си с Мери. Но баща ѝ бил толкова ядосан на чичо ми, че отплавал същата нощ след срещата им. Когато научих, че кораба им е заминал, не можех да разбера. Бях готов да я последвам до Ню Йорк. Тогава чичо ми пусна в ход лъжите си и ми каза, че видял Мери с друг мъж и ѝ потърсил сметка вместо мен. Изпуснал се, че смятам да се оженя за нея. Тогава използва същата лъжа, която казал на баща ѝ. Каза ми, че тя му се изсмяла и отвърнала, че никога няма да се омъжи за чужденец, че вече била сгодена и само се забавлявала, преди да се задоми. Кораба го нямаше и аз направих грешката да повярвам на чичо си. Той беше брат на баща ми и винаги съм бил много близък с него, тъй като той нямаше свои деца. Никога не съм си помислял, че може да ме излъже. Никога не ми е хрумвало. След това бях толкова паднал духом, че той уреди да се

върна у дома, без да знае какво да прави с мен. След като се прибрах, позволих на майка ми да ме ожени за първото момиче, което намери за приемливо. Просто не ме интересуваше.

— Но защо за Бога чичо ти се е намесил?

— Чичо Франциско приемаше настойничеството си твърде на сериозно. Чувствал е, че постъпва правилно, мислел е, че наистина съм твърде млад, за да взема толкова важно решение. Страхувал се е и че майка ми няма да одобри. Писал ѝ, за да поиска напътствие от нея, но всичко се развило твърде бързо. Паникьосал се, когато се изправил пред бременността на Мери. Прибягнал е до лъжи, защото не е знаел как да постъпи.

— Защиатаваш ли го? — попита ядосано Чейс.

— Не — отговори дон Карлос. — Самият аз го проклинах, когато ми каза и не можах да му дам прошката, за която ме молеше, преди да умре. Но сега разбирам по-добре. А и той опита да се реваншира. Най-голямата му вина беше, че от брака ми не можах да произлязат деца, не и живи. Вече знаеше, че някъде в Америка имам дете. Така той остави цялото си състояние на мое разположение, за да го намеря. Похарчих почти половината за това, но без успех. Сега, след като ти си тук, последното му желание ще се изпълни. Остатъкът от състоянието ми трябваше да получиш ти. Твое е.

— Не, не е — импулсивно каза Чейс. — Проклет да съм, ако взема и стотинка от парите му.

— Но ти трябва да ги вземеш — каза дон Карлос. — Бяха оставени за детето на Мери Бекет. Останала е значителна част, а и аз ще добавя известна сума.

— Не! Не съм дошъл, за да търся пари от теб и определено не от чичо ти.

— Показа го достатъчно ясно, Чейс — намеси се Джеси, ядосана от упорството му. — Но ние ще вземем тези пари, дон Карлос.

— Друг път!

— Аз със сигурност ще го направя. Не съм толкова твърдоглава, че да откажа пари.

— Мога да те издържам, Джеси.

— Е, ще говорим за това по-късно — каза тя уклончиво, като съжали, че си е отворила устата. — Мисля сега да се оттегля, след като ти разчупи леда така умело.

Джеси не можа да излезе от стаята достатъчно бързо. Съжаляваше за сарказма си, но се чудеше защо Чейс не може да е малко по-благоклонен. Споменът за нейното държание спрямо майка ѝ прогони тази мисъл. Щом се върна в стаята си тя закрачи нервно.

Почукването на вратата я стресна, но се успокои, когато видя Родриго.

— Помислих, че е съпруга ми.

— А ти не искаш да го виждаш?

— Как...? Просто имахме малък спор.

Родриго пристъпи в стаята.

— Не е нужно да обясняваш. Без да искам ви чух на стълбите.

— О — вече беше забравила за този спор.

— Не можех да разбера думите, но тона нямаше как да се сбърка.

Джеси се изчерви.

— И Нита ли чу?

— Не. Не мисля. Но не трябва да се срамуваш, че знам. Не мога да бъда по-щастлив.

Той посегна към ръката ѝ, но Джеси отстъпи назад и се намръщи.

— Щастлив? Мисля, че тук имаме проблем с превода. А смятах, че испанския ми е много добър.

Родриго поклати глава с усмивка.

— Може да ме мислиш за грубиян, но се радвам да разбера, че не всичко е наред между теб и съпруга ти. Искане ми се да ти бях признал чувствата си по-рано. Нямаше да е нужно да ги крия през последните няколко дни.

— Родриго, какво точно имаш предвид?

Той се усмихна.

— Разбрах, че те обичам, в мига, в който те видях.

Джеси ахна.

— Но ти не може да ме обичаш. Аз току-що пристигнах и ти едва ме познаваш.

— Какво означава времето, когато сърцето е намесено?

Джеси почти се изсмя, но се спря на време.

— Родриго, много си мил, но не мога да приема това сериозно. Сигурна съм, че и ти също.

— Съмняваш се в мен? — той не изглеждаше наранен, а само твърдо решен. — Мечтаех да мога да ти разкрия душата си. Мечтаех...

Той я взе в обятията си. Целувката му беше изненадваща — нито желана, нито неприятна. Единствената мисъл на Джеси беше „Сега съм омъжена, никой, освен Чейс не може да ме целува“. Беше доста обезпокоително, че мислеше само за него, когато я целуваше друг мъж, при това толкова красив.

Тя извърна глава, готова да смърри Родриго. Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато погледна към вратата. Чейс стоеше там. Никога не бе изглеждал толкова заплашително.

— Това мечтаех да направя, любов моя — казваше Родриго, в блажено неведение за присъствието на Чейс. — Това и още повече. Когато се оженим.

— Родриго, престани! — Джеси го избута и свали поглед от Чейс, за да изгледа гневно Родриго. — Правиш си погрешни изводи от малкия спор, който си чул. Аз имам съпруг. И сега трябва да му обясня това.

— Ще му кажеш? Но това е чудесно!

— Нямам намерение да го напускам — каза Джеси категорично. — Но сега ще трябва да обясня действията ти. Разбираш ли, точно сега той стои зад теб.

Родриго се завъртя. Лицето му смени цвета си. Джеси бе благодарна, че Чейс не разбира испански. Можеше да обърне нещата на шега, тъй като той не разбра изявлението на Родриго.

— Просто тръгвай, Родриго — въздъхна Джеси. — Най-вероятно тук ще има нов спор.

Родриго неохотно изпълни молбата ѝ. Но не можеше да погледне Чейс в очите и предпазливо го заобиколи. Какво можеше да му каже? Прекрасна среща на братовчеди!

— Защо не затвориш вратата? — предложи нервно Джеси след мъчително дълъг период от време, в което Чейс не бе помръднал и инч.

Той много бавно я затвори и влезе в стаята.

— Поправи ме ако греша, но не беше ли ти тази, която ми отпрати някои страховити предупреждения свързани с неприлично поведение?

— Не разбираш, Чейс — каза тя бързо.

— Напротив, разбирам. Съвсем ясно е. Аз съм единствения, на когото е забранена и най-малката любовна авантюра. Ти от своя страна си свободна да се подиграваш с брачните ни клетви, когато ти е удобно.

— Не е вярно — отговори тя възмутено. — Никога не съм го правила. Проклятие, ще ме оставиш ли да обясня?

— Разбира се — каза той стегнато. — Изглежда ще бъде интересно.

Джеси вирна упорито брадичка.

— Ако ще се държиш по този начин...

— Джеси, ако предпочиташ, ще ти покажа това, което наистина чувствам...

— Не! Имам предвид, че няма никаква причина да се гневиш — ръката ѝ нервно се спря на гърлото ѝ. — Не съм приела прегръдката на Родриго доброволно. Той просто се увлече.

— И разбира се, ти не си го окуражавала.

— По дяволите, той си мисли, че ме обича! Аз самата бях изненадана колкото теб.

— Това, което чувствам, не е точно изненада, Джеси — отвърна Чейс хладно.

— Какво трябваше да направя? — попита тя ядосано. — Чул ни е да спорим и е решил, че не всичко е наред между нас. В противен случай не би казал нищо. Той просто заяви чувствата си и ме целуна, за да докаже искреността си, когато ти влезе. Не съм го приела на сериозно. Обясних му, че е сбъркал в предположението си за нас, Чейс.

— Така ли? Какво щеше да му кажеш, ако не бях влязъл, Джеси?

— Как смееш!

— Как? — избухна накрая Чейс. — Ще ти кажа как! Всеки път щом си обърна главата, някое поболяло се от любов конте ти пада в краката. Първо, кравар, който си отмъщава за отказа ти. После сиукски воин, който би бил щастлив да убие за теб. Шайен, който ще умре, за да те защити. Сега и братовчед ми попадна под магията ти. Колко продължи това, преди да дойда, Джеси?

— Ти, копеле! — изфуча Джеси. — Ако си ядосан от това, което се случи в стаята на дон Карлос, тогава го кажи, но не го използвай, като извинение да се скараш с мен!

— Това ще го обсъдим друг път.

— Не, няма! — каза Джеси студено. — Нямам нужда от такова отношение, особено в моето състояние. Махай се от тук. Намери си друга стая — добави тя сковано. — Тази е заета.

[1] *novia* — годеница (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 46

Родриго спря файтона и развърза конете, които бяха взели със себе си за остатъка от пътуването. Джеси изведе най-спокойната кобила от конюшната на дон Карлос, докато Родриго възседна един от прекрасните бели испано-арабски жребци. Наистина ѝ липсваше любимият ѝ Блекстар, който я чакаше заедно с Голдърод в Чикаго. Но тя не се оплакваше, че ѝ дадоха кротък кон. Знаеше, че изобщо не трябва да язди, дори на странично седло и обградена от куп възглавници, както сега. Всъщност, дори не трябваше да излиза от къщата, но както стояха нещата между нея и Чейс, тя имаше нужда от малко време далеч от него.

И така, тя беше на път за Ронда, за да гледа, как Родриго смайва многобройната публика с уменията си в бикоборството. Нямаше да бъде толкова зле, ако единствения път до Ронда не беше стара пътека за мулета, недостъпна за файтон. Сигурно е устройвала легендарните андалуски бандити, които бяха превърнали Ронда в крайното си укрепление при последния бунт на маврите срещу Фердинанд и Изабела. Лесно се охранява една тясна пътечка. Но беше ужасно трудно да се премине от жена в напреднала бременност.

През последните месеци, Джеси бе идвала няколко пъти в Ронда с Родриго и Нита, но отново бе запленена. Градът бе кацнал високо над една скална цепнатина с триста фута дълбочина. Три моста правеха мястото проходимо. Джеси се ужасяваше от прекосяването на Пуенте Нуево, най-високия мост, докато гледаше надолу към дефилето, разделящо града. Много по-надолу бяха другите два моста, построени още от древните римляни.

В старата част на града можеше да се видят цигани, които танцуваха страстно огнено фламенко по улиците. Нита гордо заяви, че може да танцува по-добре от тях.

Вече не се говореше, че дон Карлос ще умре. Той се подобряваше с всеки изминал ден, откакто Чейс пристигна и излизаше от стаята си веднъж или два пъти дневно, обещавайки, че скоро ще

възвърне старата си форма. Вече бе започнал да говори за пътуване и дори за завръщането си в Америка с тях.

Чейс се радваше. Той все повече се сближаваше с баща си. Всъщност, единствените моменти, в които Джеси го виждаше да се държи като стария Чейс, беше с дон Карлос. През другото време беше студен и недосегаем.

Вече започваше да си мисли, че никога няма да ѝ прости за това, което се бе случило между нея и Родриго. Той не обърна внимание на обяснението ѝ. Сега бяха като непознати. На няколко пъти бе повдигнала въпроса, но щом го направеше, той напускаше стаята. Чейс ясно показваше, че не иска да има нищо общо с нея.

Последните месеци бяха нетърпими. В самотата си тя прекарваше все повече време с Родриго и дори с Нита. Родриго никога повече не призна любовта си, но винаги беше отзивчив и готов да ѝ угоди.

И ето, че тя беше в Ронда. Знаеше, че не трябва да пътува, когато раждането наближаваше. Родриго смяташе, че е напълно безопасно, разбира се, щом беше с нея.

Тежък аромат на портокалови цветове ги обгърна, докато преминаваха през градините на Пасо де ла Мерсед в Меркадило, по-новата част на Ронда — по-нова, но само с няколко века. Тук се намираше и Арената. Истината беше, че Джеси предпочиташе да почива в леглото си. Но Родриго ѝ бе разказвал толкова много за уменията си в бикоборството, че не ѝ даде сърце да му откаже.

Тя си припомни трите елемента, за които журито най-критично следеше при оценката си. Едното беше стила на матадора. Означаваше изправена стойка, здраво стъпил, непреклонен и грациозно пропускащ бика покрай себе си, без да отстъпи. Властта над бика, контролирането на всяко движение на животното и умишленото му въртене бяха вторият елемент. Третият беше изпълнение на маневрите колкото се може по-бавно. Колкото повече време минаваше, толкова по-опасно беше и животното и имаше повече възможности да смени тактиката си и да изпробва матадора.

Родриго я остави сама на трибуната и отиде да се облича. Повече не го видя, до началния парад около арената, който включваше всички участници в спектакъла. Имаше още двама матадора, освен Родриго и всички изглеждаха величествено в плътно прилепналите копринени

чорапи, дълги до коляното панталони и прекрасно украсените жакети. По-голямата част от публиката също беше празнично облечена. Изключително горещото време позволяваше на жените да носят блузи без ръкави. Бяха облечени в цветни поли с волани, а косите им повдигнати с гребени и покрити с мантила. Но маврийското влияние не беше съвсем изгубено. Някои жени покриваха главите и долната част на лицата си с бродирано ленено платно, а роклите им бяха много помрачни.

След парада бе пуснат първия бик и маневрите около него започнаха. Тогава излезе Родриго, първия матадор, който демонстрира способностите си с пелерината и напрежението осезаемо се повиши. За кратко Джеси забрави дразнещата болка в гърба и общия дискомфорт, които изпитваше през последните седмици. Гледаше, как той преминава през няколко нападения, като си играеше с бика, изпитваше огромното животно и се присъединяваше към виковете „Оле“, когато публиката го приветстваше.

На четвъртото „оле“, Джеси се преви на две от остър спазъм. Имаше още толкова много да се види — влизането на пикадорите с техните копия, още нападения на матадора, забиването на знамената в раменете на бика, финалната игра с бика и убиването. Но Джеси щеше да изпусне всичко това. Надяваше се, че е сбъркала, но нов спазъм разруши тази надежда.

Трябваше да се махне оттук, преди тълпата да се разпръсне и да я притисне. Не беше лесно, тъй като трябваше да спира на всеки няколко минути, за да отмине болката и после да продължи бавно. Чувстваше се като огромна крава.

Не знаеше къде по дяволите отива, нито какво ще прави, когато стигне там. Защо Чейс не беше тук, за да ѝ помогне? Той трябваше да предложи да ги придружи. Това беше неговото бебе, по дяволите! Трябваше да е тук, за да поеме отговорност, да ѝ се скара, да каже, че я е предупредил да не предприема това пътуване, да я успокои, че всичко ще бъде наред. Къде беше той? Наистина ли я мразеше?

— Сеньора Самърс!

Джеси бавно се извърна и я заля вълна на облекчение, когато видя Магдалена Караско, стара приятелка на дон Карлос, която беше срещнала в Ронда. Жената трябваше само веднъж да погледне към

пребледнялото неудобно изражение на Джеси, за да разбере какво се случва.

— Къде е съпругът ти, Джесика?

— Днес не дойде — задъха се Джеси.

— Ти също не трябваше да идваш, Por Dios^[1]!

Джеси кимна виновно.

— Как ще стигна у дома? — попита тя покорно.

— У дома? Глупости! Твърде късно е за това. Ще дойдеш с мен и ще те настаня в моята къща.

— Но... съпругът ми?

— Ще пратя някой за него — увери я Магдалена решително. — Не бива да се тревожиш за нищо.

Джеси беше повече от доволна да остави нещата в ръцете на Магдалена. Тя имаше достатъчно неща, за които да се безпокои.

[1] Por Dios — За бога! (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 47

Джеси бе изгубила представа за времето. Болката беше толкова силна, че трудно се удържаше да не закрепси. Постоянното чакане и контракциите си казваше думата. Не можеше да си спомни някога да е била толкова изтощена и въпреки това Магдалена продължаваше да повтаря:

— Отпусни се, още малко.

И тогава си помисли, че сънува. Чейс беше там.

— Знаеш ли, че мога да ти извия врата? — нежният му тон опровергаваше думите.

— Това съм го чувала и преди.

— Този път стигна твърде далеч, Джеси — на лицето му се изписа тревога.

— Как можех да знам? — отвърна тя виновно. — Ако си дошъл само за да ми крещиш, тогава можеш...

Трябваше да спре. Този път, само за да му направи напук, но когато болката стигна връхната си точка, тя извика. Беше доволна да види, как Чейс губи цвета си. Може би сега нямаше да ѝ се кара, че е била такава глупачка. Тя знаеше, че е постъпила глупаво.

— Джеси, за Бога, имаш нужда от доктор! — прошепна той настоятелно.

— Вече ме видя доктор — каза Джеси уморено. — И Магдалена е в съседната стая.

— Къде е доктора?

— Ще се върне.

— Но той трябва да е тук сега!

— И какво да прави? Не може да ми помогне, поне засега. Казаха ми, че ще трябва дълго да чакам.

— Господи!

— Не разбирам защо си разстроен. Мислех, че знаеш повече за това от мен.

— Не за самото... добре ли си? Мога ли да ти донеса нещо?

Прииска й се да се разсмее.

— Е... има нещо, което...

— Каквото и да е, Джеси, всичко.

— Има нещо, което можеш да ми изясниш — трябваше да изчака да премине една контракция, преди да продължи. — Аз... спомените ми за това, което се случи, след като ранчото изгоря са много бегли. Ти... доведе ли при мен Кейт някъде?

— Да, в хотела, сутринта, преди да заминем от Шайен. Намерих я в един от салоните. Тя не искаше да се изправи пред теб, но си помислих, че като я видиш може да излезеш от шока. Не стана.

— Простих ли й? За какво говорихме? Прав ли беше?

Той кимна.

— Ако не е изпитвала никакви угризения през всичките тези години, мисля, че вече не е така. Според мен, това е прекалено малка цена, която плати за това, което причини на двете ви с Рейчъл. Ти изобщо не говори с нея. Само я гледаше, след което се извърна.

Джеси изстена. Болките ставаха по-чести и силни.

— Какво стана с Джеб и другите мъже?

— Джеб каза, че ще се погрижи да освободи останалите, а самия той се навърта наоколо и събира, което е останало от стадото. Казах му да задържи това, което намери. Рейчъл плати дълговете ти като сватбен подарък, така че не дължиш нищо. Не мислех, че ще имаш нещо против, задето оставих Джеб да прави със заблудените животни каквото намери за добре.

— Не, разбира се, че не. Радвам се. Било е много мило от твоя страна.

— Той го заслужава, Джеси.

— Да, така е. О! Ами шерифа?

— Оставих описания и пари за награда за Клей, Чарли и Блу Паркър.

— Ами Лейтън Боудри?

— Не можех да го обвиня в нищо.

— Какво?

— Джеси, Боудри е напуснал града в деня преди пожара, така че не може да бъде уличен. Умен е. Но може би не достатъчно.

— Чейс, кажи ми какво...

— Това, че си разпознала наемниците му може да бъде неговия провал. Обсъдих го с шерифа и той се съгласи, че ако хване някой от тримата, ще ги освободи, ако издадат името на мъжа, който ги е наел. Клей и Чарли може да мислят, че лоялността е на първо място, но се съмнявам, че Блу Паркър ще е на същото мнение. Трябва само да намерят поне един от тях.

— Мислиш ли, че има някаква надежда да ги открият? — попита тя тревожно.

— Можем по-нататък да увеличим наградата — каза Чейс.

— С какво? — каза тя остро. — Знаеш, че съвсем не си богат. А аз съм разорена.

— Е — припомни ѝ той, — аз наследих доста голяма сума, когато намерихме баща ми.

— Ще ги вземеш? — попита тя изненадано.

— Трябва да съм пълен глупак, ако разреша на лошото настроение да реши въпроса. Освен това...

Джеси опита да го задържи в себе си, но този път не можа. Викът ѝ прозвуча ужасно дори за нея. Чейс се паникьоса, мислейки, че нещо не е наред. Той сграбчи ръката ѝ.

— Джеси, не можеш да умреш, не можеш! Обичам те! Ако умреш ще...

— Ще ми извиеш врата? — попита Джеси изнемоцяло. Тя дълго го гледа. — Обичаш ме? — каза тя нежно. — Странен начин да го покажеш с това отношение напоследък.

— Ревнувах — каза той просто. — По дяволите, никога в живота си не съм ревнувал някого или нещо и сега, изведнъж... Не знаех как да се справя, Джеси. Исках да ти крещя, но исках и да правя любов с теб. Исках да се карам с теб, но задържах всички чувства в себе си, защото се страхувах да не те разстроя твърде много. Повярвай ми, Джеси, ако не беше бременна, щяхме да сме се справили с това отдавна. Никога не съм бил толкова нещастен, колкото през последните няколко месеца. Да съм близо до теб, а да не мога да те докосна и да се страхувам да си излея душата. А ти продължаваше да окуражаваш Родриго...

— Не съм — прекъсна го тя язвително. После гласът ѝ се смекчи. — Родриго е мил и забавен, но той... той не е ти, Чейс. Не почувствах

нищо, когато ме целуна онзи път. Мисля, че никой друг мъж не би могъл да ме развълнува.

Преди Чейс да успее да отговори, Джеси отново извика. Магдалена влезе, за да каже, че е пратила да повикат доктора. Тя се опита да накара Чейс да излезе, но той не помръдна. Това не беше уместно и тя излезе, клатейки глава.

Джеси се отпусна и се усмихна успокояващо на Чейс.

— Тя е права. По-добре да излезеш. Достатъчно лошо е, че се налага аз да слушам виковете си. Не е нужно и ти да го правиш.

— Не ставай глупава.

— Не, наистина бих се почувствала по-добре, ако не се налага да се тревожа дали няма да припаднеш.

— Не е време за шеги, Джеси!

— Съжалявам, Чейс. Би ли изчакал отвън, ако обичаш? Просто не искам да ме виждаш така.

Той не можеше да откаже на такава искрена молба, но излезе много бавно, а лицето му беше тревожна маска, докато поглеждаше назад на всяка крачка.

— Чейс — спря го Джеси, докато излизаше през вратата. — И аз те обичам.

ГЛАВА 48

— Педро? — възкликна Джеси. — Наистина ли те е кръстила Педро?

— Изненадана ли си? — засмя се Чейс.

— Но аз си мислех, че тя презира всичко испанско.

— Всъщност мисля, че майка ми обичаше да се самосъжалява.

— Но защо си си сменил името?

— С тъмната ми коса и това име, бях типичен чужденец в Чикаго. Децата могат да са доста жестоки с чужденците. Биех се всеки Божи ден. И така смених името си и предизвиквах всеки да запомни името Педро.

— Но Педро е хубаво име — ухили се тя.

— Ако започнеш да ме наричаш Педро, аз ще те наричам Кенет.

— Това не е смешно! — промълви тя.

— И аз така мисля.

Те се засмяха и се сгушиха по-близко един до друг на дивана. В съседната стая двумесечния Чарлс спеше. Син, който изглеждаше също като баща си и дядо си. Двамата мъже се пръскаха от гордост. На Джеси ѝ харесваше да мисли, че не само гордост озарява очите на Чейс, когато погледнеше сина си. Вероятно имаше и щастие. Доволство. И определено любов. Той обичаше момченцето. А през последните два месеца, тя се почувства сигурна в любовта му, както и Чарлс.

Любовта не беше приказка, както си мислеше преди. Любовта беше истинска и прекрасна и тя ѝ се радваше. Любовта беше в основата на щастието и Джеси бе намерила щастието си в лицето на съпруга и детето си.

Джеси целуна Чейс по бузата и той извъртя глава, за да плени устните ѝ. Тя изстена, когато ръката му погали гърба ѝ. Беше се научила да контролира страстта си — през повечето време. Макар да имаше още много да се желае по отношение на очакването. Но

пламенния съюз си имаше своите предимства. Тя погледна към леглото и въздъхна. Все още беше рано.

— Мислил ли си, какво ще правим, когато се върнем в Америка?
— попита Джеси.

— Може да посетим майка ти за известно време. Мисля, че Рейчъл ще хареса баща ми.

— Сватосваш ли ги?

— Нямам намерение да се меся в ничий живот, освен в моя собствен.

— Е, там си се справил доста добре — усмихна се Джеси. — Но не можем да останем вечно с майка ми.

— Имаш ли нещо на ум? — попита той.

— Бих искала отново да създам ранчо. Ако си съгласен — каза тя.

— Но, Джеси, можем да си купим някъде къща и да отгледаме сина си. Не е нужно да работиш.

— И мога да стана мързелива и дебела и да умра от скука — отговори Джеси дръзко. — Искам ранчо, Чейс. Не отхвърляй идеята.

— Да я отхвърля? — засмя се той. — Сякаш ще ме оставиш. О, Господи, никога не съм мислил, че ще свърша като ранчеро.

— Наистина ли? — попита тя развълнувано.

— Да — въздъхна той. — Но ако ще имаме ранчо, ще го направим както трябва този път. Не искам да чувам никакви глупости, че е достатъчно само да свързваме двата края. И се надявам, че не си твърдо решила да се заселим в Уайоминг. Не предпочиташ ли да основем новото ранчо някъде, където е по-топло? Тексас или Аризона?

— Не — каза тя твърдо. — Зимата може и да е малко студена в Уайоминг...

— Малко?

Тя се засмя.

— Има начини да се стоплим, такива, които могат да бъдат забавни.

— Ще ме научиш ли на всички тях?

— Ако ме помолиш учтиво.

— Драка.

— Чаровник.

— Обичам те, любима!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.